

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

7 november 2003

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	39
Advies van de Vlaamse Onderwijsraad	79
Advies van de Raad van State	83
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen	111
Ontwerp van decreet	123

MEMORIE VAN TOELICHTING

HOOFDSTUK I

Algemeen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

HOOFDSTUK II

Gezondheid

Artikel 2

De overeenkomst met de Federale Overheid wordt niet langer beperkt tot vaccinatie tegen infecties door meningokokken van groep C. Dit nieuwe protocol vormt nu de wettelijke basis voor het ontvangen van de tussenkomsten van de Federale Overheid.

De vermelding van het nieuwe protocol en het aanhangsel moet zijn weerslag krijgen in het programmadecreet.

HOOFDSTUK III

Schade aan het wegdek wegens gewichtsoverschrijding

Artikel 3

De wijziging van hoofdstuk XIV (schade aan het wegdek door gewichtsoverschrijding) van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 beoogt een aanpassing van het principiële verbod om het wegdek te beschadigen door overschrijding van een aantal maximale gewichtsnormen, zoals bepaald in artikel 56 van het decreet.

Gelet op het voor de hand liggend causaal verband tussen de reeds bestaande federale aslasten-beperkingen en de beschadiging van het wegdek heeft de decreetgever bepaalde criteria aangewend die door de federale overheid zijn vastgesteld in het K.B. van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement

op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen. In dit verband kan o.m. verwezen worden naar :

- de parlementaire voorbereiding m.b.t. het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 (Parl. St. *VI. Parl.*, 1998-1999, nr. 1214/8) ;
- het advies nr. L.28.455/3 van de Raad van State, afdeling wetgeving, van 12 november 1998 ;
- het arrest nr. 127/2000 van het Arbitragehof van 6 december 2000 inzake de beroepen tot vernietiging van de artikelen 56 tot 62 van het decreet van het Vlaams Parlement van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 en de artikelen 30 tot 36 van het decreet van het Vlaams Parlement van 22 december 1999 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000 ;
- het arrest nr. 81/2003 van het Arbitragehof van 11 juni 2003 inzake de prejudiciële vragen betreffende artikel 56 van het Vlaamse decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 (schade aan het wegdek door gewichtsoverschrijding), gesteld door de Politie rechtbank te Gent.

Terwijl de bestaande regeling geënt was op de artikelen 32 en 32 bis van voormeld K.B., wordt de beschadiging van het wegdek voortaan ook afgeleid uit een inbreuk op artikel 18, §§ 1 en 2 van dit K.B. die luiden als volgt :

"§ 1. Geen voertuig waarvan de massa in beladen toestand meer bedraagt dan de maximale toegelaten massa mag zich op de openbare weg bevinden.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van artikel 32 van dit besluit, mag geen voertuig zich op de openbare weg bevinden wanneer de massa op de grond onder elk van de assen, of eventueel, de maximale massa onder het steunpunt, het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan 5 pct. overschrijden".

Hiermee wordt ook tegemoet gekomen aan een voorstel van de federale politiediensten. Artikel 18, §§ 1 en 2 vormen, gelet op hun algemenere draagwijdte, ook een geschikt criterium om de beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig te beteugelen.

Artikel 32 werd niet meer weerhouden omdat artikel 32bis, § 6, 5°, bepaalt dat vanaf 1 januari 2000 artikel 32bis van toepassing is op alle in het verkeer gebrachte voertuigen en een verwijzing naar artikel 32 dus niet langer nuttig is.

HOOFDSTUK IV

Toerisme Vlaanderen

Artikel 4

Op het vlak van subsidiëringmogelijkheden, heeft Toerisme Vlaanderen op dit moment enkel de bevoegdheid investeringssubsidies voor infrastructuur te verlenen in het kader van het Koninklijk Besluit van 14 februari 1967. Naar aanleiding van de regularisatieprocedure van vroegere DAC'ers is het evenwel nodig dat Toerisme Vlaanderen de bevoegdheid krijgt om ook personeels- en werkingsubsidies te verlenen.

HOOFDSTUK V

Gemeentefonds

Artikel 5

Het decreet voorziet in artikel 3, § 2, een evolutiepercentage gebaseerd op de procentuele verhouding, berekend tot op een honderdste van de eenheid, tussen het indexcijfer van de consumptieprijzen van de maand maart van het jaar dat aan het jaar van de verdeling voorafgaat, en het indexcijfer van de maand maart van het jaar daarvoor, zoals die werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, vermeerderd met de geraamde reële groei van het bruto nationaal inkomen van het betrokken begrotingsjaar, zoals voorzien in de economische begroting bedoeld in artikel 108, g), van de wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen. Met dit evolutiepercentage had de decreetgever uitdrukkelijk de bedoeling de middelen van het Gemeentefonds welvaartsvast te maken. Het groeipad loopt trouwens parallel met de middelen van de Vlaamse overheid, opgenomen in de financieringswet. In tegenstelling met de evolutie van de middelen van de Vlaamse overheid,

die onderhevig zijn aan bijstellingen van het BNI, houdt het Gemeentefonds enkel rekening met de raming op het moment van de begrotingsopmaak. Dit evolutiepercentage wordt de daaropvolgende jaren niet aangepast.

Bij de opmaak van de begroting 2004 werd de Vlaamse regering geconfronteerd met enerzijds sterk wisselende evolutiepercentages van het BNI over de laatste jaren en anderzijds met een forse toename aan betalingskredieten gezien vorig jaar 131 miljoen euro werd doorgeschoven naar de volgende jaren.

Wat de groei van het BNI betreft zien we bijvoorbeeld dat de jongste raming van het BNI voor 2001 door het Instituut voor de Nationale Rekeningen werd teruggebracht van 2,5 % naar 0,5 %. Deze bijgestuurde schatting heeft een rechtstreeks effect op de Vlaamse middelen. Dit is niet het geval voor de gemeenten en de steden.

Wat het probleem van de betalingskredieten betreft kan verwezen worden naar de verantwoording van de bijsturing die vorig jaar is gebeurd. Bij de integratie van het Investeringsfonds en het Sociaal Impulsfonds in het nieuwe Gemeentefonds hebben alle steden en gemeenten hun nog niet opgenomen trekkingsrechten kunnen behouden en dit bovenop de waarborgregeling die in het decreet is voorzien. Het impact van deze maatregelen op de Vlaamse begroting 2004 zou – zonder de voorziene bijsturing – ca. 217 miljoen euro of 8,8 miljard BEF extra betalingsmiddelen vragen. Om deze zware hypotheek op de Vlaamse begroting iets te verlichten werd daarom geopteerd voor een lager groeipad. Een volledige uitvoering van het in het decreet voorziene evolutiepercentage zou neerkomen op 1,76 % inflatie + 2,1 % geraamde BNI-groei of een groeipad van 3,86 %. Voor de bijsturing werd rekening gehouden met een iets kleinere groei van het BNI met 1,5 %. In vergelijking met 2003 vertoont het Gemeentefonds nog steeds een stijging van 3,26 % of 50,3 miljoen euro (meer dan 2 miljard BEF extra). Daarmee blijft het Gemeentefonds nominaal de grootste stijger op de Vlaamse begroting 2004. Om de steden en gemeenten niet voor verrassingen te plaatsen werd de mindering op het groeipad reeds verrekend n.a.v. de begrotingsinstructies voor de opmaak van de begroting 2004 en de meerjarenplanning. Vooralsnog opteert de Vlaamse regering er voor het groeipad als dusdanig niet te wijzigen. Vandaar dat in een overgangsmaatregel voor 2004 wordt voorzien.

HOOFDSTUK VI

Provinciefonds

Artikel 6

De vermindering van het vierde kwartaalvoorschot loopt parallel met eenzelfde operatie die vorig jaar in het Gemeentefonds is doorgevoerd. Aan de principes van het decreet en de berekening van het evolutiepercentage wordt niet geraakt. Begrotingstechnisch betekent dit dat het vastleggingskrediet de weergave is van de voorziene groei van het Provinciefonds. In het kader van de bijdrage tot de algemeenschap wordt voorgesteld de stijging van het betalingskrediet af te zwakken en dit gespreid over een aantal jaren.

Zo wordt in 2003 een bedrag van 9.257.000 euro in betaling uitgesteld tot januari 2005. Eenzelfde operatie wordt doorgevoerd tot en met 2009, zij het dat jaarlijks 20 % minder wordt doorgeschoven.

De aandelen van de provincies worden door deze operatie niet geraakt. De eerste drie voorschotten worden op de globale dotatie van het voorgaande jaar, zoals voorzien in het decreet, berekend. Het vierde kwartaalvoorschot wordt berekend op het resterende betalingskrediet. Voor de provincies betekent dit wel dat het vierde kwartaalvoorschot lager zal liggen. Het saldo wordt in januari uitbetaald samen met het eerste kwartaalvoorschot van het volgende jaar. De negatieve gevolgen van de regeling blijven voor de provincies dan ook beperkt.

HOOFDSTUK VII

Stedenfonds

Artikel 7

Oorspronkelijk was voorzien dat de Vlaamse regering voor het einde van het tweede kwartaal het volledige trekkingsrecht, waarop ze volgens de beleidsovereenkomst recht hebben, zou uitbetalen. Aan het principe om de uitbetaling van het trekkingsrecht niet te koppelen aan het al dan niet behalen van de resultaten wordt door de wijziging niets veranderd. Wel wordt voorgesteld het betalingsritme wat te spreiden. In plaats van alles op het einde van het tweede kwartaal te ontvangen, wordt voorgesteld het trekkingsrecht in drie schij-

ven uit te betalen. Steden krijgen daardoor reeds voor eind april een derde van hun trekkingsrecht.

HOOFDSTUK VIII

Stadsvernieuwingsprojecten

Artikel 8

Een eerste oproep voor het indienen van stadsvernieuwingsprojecten werd gelanceerd in het voorjaar 2002. Er werden toen 43 projecten ingediend door 31 steden. Op voorstel van de jury selecteerde de Vlaamse regering 9 projecten en gaf 8 steden een vorm van begeleiding voor het opmaken van betere concepten. De 9 geselecteerde projecten zijn samen goed voor een investeringsvolume van 511 miljoen euro. Gezien de hoge vraag bij de steden en het niet te onderschatten economische effect wil de Vlaamse regering nog dit najaar een tweede oproep lanceren en stelt ze voor daarvoor – bovenop het reeds voorziene miljard BEF, 12,5 miljoen euro extra te voorzien via het FFEU.

HOOFDSTUK IX

Beeldende kunsten en musea

Artikel 9

Het decreet van 19 juli 2002 houdende de privaatrechtelijke culturele archiefwerking voorziet in de mogelijkheid om projecten voor privaatrechtelijke archieven te subsidiëren. Het betreft projecten voor culturele ontsluiting en projecten voor archivalische ontsluiting door middel van informatie- en communicatietechnologie. Daartoe legt de Vlaamse regering jaarlijks ten minste een krediet van 500.000 euro vast.

In artikel 12, § 2, is bepaald dat het subsidiebedrag voor projecten voor culturele ontsluiting kan variëren tussen 5.000 en 50.000 euro. Artikel 13, tweede lid bepaalt dat het subsidiebedrag voor archivalische ontsluiting door middel van informatie- en communicatietechnologie maximaal 2.500 euro bedraagt.

Gezien de grote verscheidenheid van de projectaanvragen volstaan voor bepaalde waardevolle

projecten deze maximumbedragen niet om een project kwaliteitsvol uit te voeren. Bovendien bepaalt artikel 13, tweede lid, dat de subsidie voor archivalische ontsluiting door middel van informatie- en communicatietechnologie uitsluitend gebruikt kan worden voor een tegemoetkoming in de kosten voor informatie- en communicatietechnologie. Dit is in conflict met de geest van projectsubsidies (afschrijvingen van investeringen) en brengt grote beperkingen met zich mee voor de subsidieaanvraag.

De oplossing bestaat erin om in het programmadecreet een bepaling op te nemen waardoor deze beperkingen worden opgeheven. Daar in het decreet wordt bepaald dat de Vlaamse regering jaarlijks ten minste een krediet van 500.000 euro vastlegt voor deze projectsubsidies, zal door het opheffen van de maximumbedragen per projectsubsidie het globale bedrag voor projectsubsidies niet overschreden worden.

HOOFDSTUK X

Universitaire onderwijsgebouwen

Artikel 10

Naar aanleiding van de restauratie van als monument beschermde universitaire gebouwen kan de vraag gesteld worden hoe de term "onderwijsbestemming" bij de toepassing van de regelgeving op de restauratiepremie dient te worden geïnterpreteerd.

Artikel 4 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap stelt de opdracht van de universiteiten immers vast als volgt : "Universiteiten zijn, in het belang van de samenleving, terzelfdertijd werkzaam op het gebied van het academisch onderwijs, het wetenschappelijk onderzoek en de wetenschappelijke dienstverlening". De Vlaamse Overheid stelt daartoe de nodige financiële middelen ter beschikking van de universiteiten, die deze middelen onder meer aanwenden voor het onderhoud van de gebouwen die zij nodig hebben ter uitvoering van hun drievoudige zending. Het ligt voor de hand om deze algemene bepalingen van het universiteitsdecreet als uitgangspunt te nemen in het behandelen van de aanvragen voor de toekenning van een restauratiepremie voor monumenten van de universiteiten. De zending van de universiteiten impliceert immers dat ze ook de randvoorwaarden moeten

creëren en verzorgen om deze driedelige opdracht effectief en doelmatig te kunnen realiseren.

Dit betekent dat werkzaamheden aan als monument beschermde universitaire gebouwen, met inbegrip van de gebouwen die aangewend worden voor sociale voorzieningen en huisvesting van studenten, onderzoekers en gastprofessoren, beantwoorden aan de geest van de bepaling van onderwijsgebouwen zoals vermeld in de restauratiepremieregeling.

Er kan daarenboven worden geconstateerd dat door de recente technologische ontwikkelingen in het domein van het academisch onderwijs, studenten en onderzoekers die in gebouwen van de Universiteit wonen, in zeer grote mate deze tijdelijke woongelegenheden gebruiken als plaats waar zich voor een groot deel het onderwijs en het onderzoek voltrekt. In het bijzonder is het interactief onderwijs en onderzoek via het Internet in zeer sterke mate toegenomen voor de academische zelfstudie en onderzoeksconcepten. Studenten en onderzoekers die in gebouwen van de universiteiten verblijven, hebben er rechtstreeks toegang tot het elektronische netwerk van hun universiteit. Op deze wijze hebben deze gebouwen ook een direct educatieve bestemming gekregen daar zij geen louter huisvesting meer betekenen maar ook voor studenten, onderzoekers en gastprofessoren een alternatieve studieruimte zijn die de universiteiten in het kader van het decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking dient te stellen voor het vervullen van hun opdracht.

Het Rekenhof heeft bij brief van 16 september 2003 gericht aan de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken laten weten dat het zijn visum pas zal verlenen aan de ordonnanties wanneer elke onduidelijkheid betreffende de interpretatie van de onderwijsbestemming van vernoemde monumenten zal zijn weggenomen.

Om tegemoet te komen aan deze door het Rekenhof gestelde vereiste en om in de toekomst elke onduidelijkheid te voorkomen betreffende de interpretatie van de term "onderwijsgebouwen" in verband met restauratiepremies toegekend voor als monument beschermde universitaire gebouwen wordt thans deze aanvullende decretale bepaling ter goedkeuring voorgelegd aan het Vlaams Parlement. Een decretale bepaling is hiertoe vereist aangezien deze regeling met terugwerkende kracht van toepassing dient te worden gesteld met ingang van 19 januari 2002, de datum waarop het vermeld

de besluit van 14 december 2001 op de restauratiepremie in werking is getreden.

HOOFDSTUK XI

Vererfpachting of eigendomsoverdracht

Artikel 11

De Vlaamse Gemeenschap is eigenares van een aantal beschermde monumenten. Ze kan ook in de toekomst nog monumenten verwerven, zoals bij de verwerving van gebieden waarin monumenten gelegen zijn. Een voorbeeld hiervan is de verwerving door de Vlaamse overheid van het natuurgebied Herkenrode waar zich beschermde gebouwen bevinden van de voormalige abdij van Herkenrode.

Aangezien het in de regel geen kerntaak is voor de Vlaamse overheid om zelf monumenten te restaureren en te beheren is het noodzakelijk dat de Vlaamse regering de monumenten die ze niet zelf kan of wenst te restaureren of te beheren kan overdragen aan een hiervoor geschikte onthaalstructuur.

De Stichting Vlaams Erfgoed is hiertoe opgericht. Haar statuten werden bij decreet van 6 juli 1994 bekrachtigd door het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering werd gemachtigd toe te treden tot deze stichting die de valorisatie van het onroerende erfgoed tot doel heeft. Deze Stichting heeft al verschillende monumenten van de Vlaamse overheid overgenomen, gerestaureerd en ontsloten. Dit gebeurde telkens geval per geval met een nominatim in een decreet opgenomen wettelijke bepaling. Dit is een omslachtige werkwijze die niet langer verantwoord is in het kader van het streven naar deregulering en naar vereenvoudiging van de regelgeving. Daarom wordt thans voorgesteld vererfpachtingen of overdrachten van eigendom met een algemene maatregel vast te stellen. Deze werkwijze is niet alleen eenvoudiger maar is ook veel efficiënter.

Een van de monumenten die vermoedelijk op korte termijn van de federale regering naar de Vlaamse Gemeenschap worden overgeheveld is het kasteel van Beauvoorde te Veurne. Dit monument wordt nu al beheerd door de Stichting Vlaams Erfgoed. Deze Stichting kan er echter de dringend noodzakelijke werkzaamheden niet aan uitvoeren omdat ze nog er steeds geen erfpachter of eigenaar van is. Zij zou gelet op de hoogdrin-

gendheid van de uit te voeren werkzaamheden zo spoedig mogelijk na de overdracht van de federale regering naar de Vlaamse Gemeenschap eigenaar of erfpachter moeten worden en de dringende werkzaamheden uitvoeren, zonder nog bijkomend te moeten wachten op een decretale machtiging te verlenen door het Vlaams Parlement.

In de gevallen waarvoor de Stichting Vlaams Erfgoed het beheer van een monument van de Vlaamse Gemeenschap niet kan of wenst over te nemen voorziet de thans voorgestelde decretale bepaling in de mogelijkheid tot vererfpachting of tot overdracht van de volle eigendom aan de betrokken gemeente. Indien deze gemeente het monument niet kan of wenst over te nemen, kan dit eveneens in uitvoering van de thans voorgestelde regeling, ook gebeuren door de betrokken provincie indien die hiervoor belangstelling heeft.

De thans voorgestelde maatregel is ook noodzakelijk om begrotingstechnische redenen. Het betreft beschermde monumenten waarvoor de Vlaamse Gemeenschap de restauratie of het beheer niet, of niet meer, op zich kan nemen. Toch is volgens het decreet op de monumentenzorg de eigenaar van een beschermd monument verplicht het in goede staat te behouden. De Vlaamse Gemeenschap dient als ze eigenaar is van een monument daarvoor op haar begroting op de Basis Allocaties bestemd voor het beheer van haar eigen gebouwen de nodige kredieten in te schrijven en dient de kosten zelf voor 100 % te dragen.

Indien de gebouwen worden overgedragen aan de Stichting Vlaams Erfgoed, of aan een gemeente of provincie, bedraagt het aandeel van de Vlaamse Gemeenschap voor de restauratie slechts de 50 % of 60 %. De kredieten dienen dan ook niet meer te worden ingeschreven op de basisallocaties bestemd voor de eigen gebouwen maar op de kredieten voor Monumenten en Landschappen (programma 62.2) .

Volgens het huidige voorstel wordt de Vlaamse regering gemachtigd om het bedrag van de canon van de erfpacht of van de vergoeding voor de eigendomsoverdracht te bepalen. De betrokken monumenten hebben wel een grote culturele maar meestal slechts een geringe geldelijke waarde. De restauratiewerkzaamheden zullen echter wel belangrijke financiële inspanningen vergen. Daarom zal de Vlaamse regering bij de vererfpachting of de eigendomsafstand de afweging maken tussen de geldelijke waarde van het monument en de kostprijs van zijn restauratie en in de regel hiervoor slechts een symbolische vergoeding vragen. De fi-

nanciële inspanningen die de erfpachters of nieuwe eigenaars moeten leveren om het betrokken monument te restaureren en te beheren zijn immers meestal zwaarder dan het beperkte voordeel dat ze verkrijgen door de verwerving voor een symbolisch bedrag.

HOOFDSTUK XII

Ecologisch Fonds

Algemene toelichting

Bij de OVAM werden met besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1985 houdende de oprichting van financiële fondsen een Investeringsfonds en een Fonds ambtshalve verwijdering opgericht. Deze fondsen waren respectievelijk bestemd voor de financiering van statutaire investeringsuitgaven in uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen en van de prefinanciering van uitgaven inzake ambtshalve verwijdering van afvalstoffen en de ambtshalve sanering van stortterreinen.

Omdat het Investeringsfonds feitelijk een slapend fonds is geworden en niet functioneel is en het Fonds ambtshalve verwijdering dient geactualiseerd te worden wordt thans voorgesteld om deze twee fondsen op te heffen en te vervangen door een op te richten Ecologisch Fonds bij de OVAM dat zowel de mogelijke ontvangsten als uitgaven afstemt op de geëvolueerde realiteit. Zo worden o.m. dotaties vanuit het MINA-fonds en het FFEU-fonds voorzien, de verkoopsopbrengsten van terreinen, de recuperatie van uitgaven voor werken voor rekening van derden, subsidies en heffingen bijkomend voorzien als ontvangsten.

De uitgaven bestaan niet langer uit verwijderingen en saneringen omdat deze activiteiten tot verschillende beleidsvelden horen en aldus overeenkomstig het voorontwerp van decreet van de begrotingen, de boekhouding, de controle inzake subsidies en de controle door het Rekenhof (versie 9.5.03) bij 2 verschillende functionele afdelingen moeten ondergebracht worden. Aldus zou het Fonds alleen saneringen omvatten. Verder is het ook de bedoeling om de werken niet te beperken tot ambtshalve saneringen, maar ook saneringen, uit te voeren door ondergeschikte besturen in het kader van een af te sluiten convenant en de sanering van terreinen, verworven door de OVAM (vb. Carcoke) te voorzien.

Verder wordt door de samenvoeging van de fondsen ook de overdracht van het IFO-saldo mogelijk gemaakt dat op die manier nuttig zal aangewend worden voor de sanering van terreinen.

Andere argumenten voor de oprichting van het Fonds zijn :

- de groepering van diverse uiteenlopende ontvangsten en uitgaven die beleidsmatig samenhangen (vb. ambtshalve en gesubsidieerde saneringen ; dotaties vanuit MINA en dotaties vanuit FFEU) ;
- de overdracht van saldi in VK en OK mogelijk maken ;
- de zichtbaarheid verhogen van de saneringsinspanningen van de Vlaamse Gemeenschap ;
- een rollend fonds creëren.

Voor de creatie van een rollend fonds met een meerjarenplan werd ook gepleit door het Rekenhof in haar verslag van 13.1.98 betreffende het onderzoeken naar de administratieve budgettaire en financieringsproblemen rond het bodemsaneringsdecreet. Zo schrijft het Rekenhof dat het Fonds met een jaardotatie zou kunnen gefinancierd worden zodat geen kredieten zouden verloren gaan ingevolge het aanslepen van de administratieve procedures en dat aldus voor een grotere samenhang tussen de goedgekeurde prioriteitenlijst en het budgettaire luik kan gezorgd worden.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 12

Het Fonds wordt opgericht overeenkomstig artikel 7 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Artikel 7 van de wet van 16 maart 1954 geeft de Voogdijminister met goedkeuring van de Minister van Financiën de toelating "de wijze van berekening en de vaststelling van het maximumbedrag van de speciale reserves en andere provisies die noodzakelijk zijn wegens de aard der werkzaamheden van het organisme" te regelen.

Onderhavig voorstel wordt voorgelegd aan het Vlaams Parlement omdat de wet van 16 maart 1954 zal opgeheven worden door het decreet hou-

dende regeling van de begrotingen, de boekhouding, de controle inzake subsidies en de controle door het Rekenhof en aldus, bij het concipiëren van het Ecologisch Fonds, rekening gehouden werd met de visie die ontwikkeld werd in het voorontwerp van dit decreet zodat het Fonds perfect zal kunnen ingepast worden in het toekomstige boekhoudkundige systeem. In het voorontwerp werd immers de oprichting van reservefondsen bij decreet binnen de IVA's met rechtspersoonlijkheid voorzien. De reservefondsen kunnen opgericht worden op niveau van de functionele afdeling. Onderhavig decreet bepaalt de voorwaarden tot spijziging en aanwendingsmogelijkheden van het reservefonds. Verder wordt ook gesteld dat het Vlaams Parlement jaarlijks in de begroting de spijziging en de aanwending van het reservefonds regelt. De memorie van toelichting geeft voor het reservefonds een overzicht van de toestand en bewegingen op het reservefonds. In de toelichting van het voorontwerp van decreet houdende regeling van de begrotingen, de boekhouding, de controle inzake subsidies en de controle door het Rekenhof wordt voorzien dat deze fondsen kunnen opgericht worden via het decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting. De werking van het Fonds brengt geen extra-kosten mee voor de OVAM.

Artikel 13

Het Fonds zal gespijsd worden door :

- dotaties vanuit de algemene begroting en het MINA-fonds ;
- er kunnen eventueel ook middelen ter beschikking worden gesteld via het FFEU-fonds.
- de gerecupereerde uitgaven voor ambtshalve saneringen cfr. art. 46 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering ;
- gerecupereerde uitgaven voor saneringen die, op vrijwillige basis, door de OVAM voor rekening van derden werden uitgevoerd ;
- de verkoopsofbrengsten van terreinen die door de OVAM werden verworven en gesaneerd (vb. Carcoke, verworven vanuit een faillissement) ; andere opbrengsten zijn vb. opstalrechten die werden verleend op OVAM-terreinen ;
- financiële zekerheden ; wanneer een terrein ambtshalve wordt gesaneerd waarvoor een

bankgarantie werd gesteld ten voordele van de OVAM wordt deze bankgarantie gevorderd ;

- subsidies ; in voorkomend geval kan EFRO-steun vanwege de EU bekomen worden voor saneringen ;
- de eventuele ontvangsten, vermeld onder de punten 8°, 9° en 10° van artikel 2 van het ontwerpbesluit laten toe om andere ontvangsten, voortkomende uit projecten gefinancierd door het Fonds, in te schrijven in het Fonds en om de nodige discretionnaire bevoegdheid voor het parlement te vrijwaren om andere ontvangsten te voorzien ;
- het saldo aan vastleggingskredieten en ordonanceringskredieten dat op het einde van de begrotingsjaren wordt overgedragen binnen het Fonds.

Artikel 14

Het Fonds laat de financiering en prefinanciering toe van alle mogelijke uitgaven met als doel de sanering van terreinen door de OVAM (eigen werken, ambtshalve, participaties, ...) of een andere instantie (vb. ondergeschikte besturen, publieke-publieke-samenwerking, privé-bedrijven, PPS-formule ...) met inbegrip van veiligheidsmaatregelen en ambtshalve voorzorgsmaatregelen. Ook aanvullende uitgaven zoals voor bodemonderzoeken, veiligheidscoördinatoren, de aanstelling van bewonersdeskundigen en sociologische begeleiding kunnen aangerekend worden op het Fonds. Uiteraard dient hiervoor steeds een wettelijke basis te bestaan en zal het parlement via de aanwending van de middelen in de begrotingsuitgaven de aard van de uitgaven moeten goedkeuren (vb. ambtshalve of gesubsidieerde). Ambtshalve bodemsanering door de OVAM is geregeld door de artikelen 45 en 46 van het bodemdecreet. Voor de subsidiëring van de bedoelde werken of de financiering via de PPS-formule bestaat er thans (nog) geen organieke regeling zodat deze beslissingen kaderen binnen het delegatiebesluit van de Vlaamse regering.

Artikel 15

Opheffing financiële fondsen OVAM

Via artikel 4 van het ontwerpbesluit worden de financiële fondsen, ingesteld bij de OVAM door het

besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1995 (IFO en FAVO), opgeheven en worden de saldi, vorderingen, verbintenissen en verplichtingen van deze fondsen overgeheveld naar het op te richten Ecologisch Fonds.

HOOFDSTUK XIII

Bodemsanering

Artikel 16

Artikel 48bis van het bodemsaneringsdecreet verleent de Vlaamse regering de bevoegdheid om nadere regelen vast te stellen met betrekking tot het gebruik van uitgegraven bodem teneinde verspreiding van bodemverontreiniging te beheersen. In uitvoering van deze bepaling heeft de Vlaamse regering bij besluiten van 12 oktober 2001 en 14 juni 2002 het gebruik van uitgegraven bodem als bodem of in of als bouwstof op een algemene wijze geregeld. Deze regeling is terug te vinden in Hoofdstuk X en bijlage 7 en 8 van het Vlarebo.

Krachtens artikel 47ter van het bodemsaneringsdecreet heeft de Vlaamse regering tevens de bevoegdheid om een site (d.i. een verzameling van verontreinigde gronden en/of potentieel verontreinigde gronden) vast te stellen op basis van andere factoren dan bodemverontreiniging en/of potentiële bodemverontreiniging, onder meer ook met het oog op de realisatie van een aangepast actief bodembeheer. In het kader van dergelijke site-vaststelling is het dan ook noodzakelijk dat de Vlaamse regering de bevoegdheid heeft om af te wijken van de algemene regeling inzake het gebruik van uitgegraven bodem en een specifieke op maat gemaakte regeling uit te werken die een kostenefficiënt en milieuhygiënisch verantwoord grondverzet binnen een welomschreven site mogelijk moet maken zonder daarbij op enige wijze afbreuk te doen aan het standstillbeginsel. In geval van een site-vaststelling om voormelde reden heeft de verplichting tot het uitvoeren van een oriënterend bodemonderzoek niet steeds een meerwaarde. Vandaar de noodzaak om de Vlaamse regering tevens de bevoegdheid te verlenen te bepalen dat artikel 47quinquies niet van toepassing is op de site.

HOOFDSTUK XIV

Riviervisserij

Artikel 17

Het huidige artikel 9 van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954 luidt als volgt :

"Art.9. De belasting op de afgifte van visverloven wordt als volgt vastgesteld :

1° voor het visverlof waarmee kinderen beneden de volle veertien jaar en niet vergezeld van hun vader, moeder of voogd, alle dagen met één hengel mogen vissen : 3,72 euro.

Een visverlof afgegeven tijdens het jaar waarin het kind veertien jaar oud wordt, blijft geldig tot het einde van dat jaar.

2° voor het visverlof waarmee men alle dagen mag vissen, vanaf de oever, met één of met twee hengels : 11,16 euro.

3° voor het visverlof waarmee men alle dagen mag vissen met één of met twee hengels, anders dan vanaf de oever 45,86 euro.

Voor het vissen met een ander geoorloofd vistuig dan de hengel is een tweede visverlof van dezelfde prijs vereist."

In het tweede lid van artikel 9 wordt bepaald dat men met een visverlof van 11,16 euro eveneens mag vissen vanop een plateau of steiger die verankerd of verbonden zijn met de oever. Volgens de huidige regeling moet men in het bezit zijn van een 'groot visverlof' van 45,86 euro wil men vissen vanop een steiger of plateau. In het kader van de ecologische inpassing van de visserij is het aangegeven dat vissers meer gebruik zouden maken van plateaus of steigers. Op die manier zullen zij de oevers niet trachten in te richten naar eigen goeddunken en kan er dus geen schade worden veroorzaakt aan oevervegetatie of -structuur. Tevens zijn gehandicapte vissers momenteel noodgedwongen om zich het duurste visverlof aan te schaffen omdat zij meestal enkel met hun rolstoel vanop een steiger kunnen vissen.

In lid 3 van artikel 9 wordt gesteld dat men gedurende de 'nacht' (van twee uur na zonsondergang tot twee uur voor zonsopgang) in het bezit dient te zijn van een visverlof van 45,86 euro. Het vissen tijdens de nacht is een nieuwe maatregel die zal ingevoerd worden met de op til zijnde wijziging van het uitvoeringsbesluit van de wet op de riviervisserij. Het nachtvisserij is een bijzondere vorm van vissen: het vindt immers plaats buiten de normale uren en het verhoogt de vangstkansen voor bepaalde visserijdisciplines. Daarom is het verantwoord om deze vorm van vissen te taxeren met een 'groot visverlof' net zoals andere bijzondere vormen van vissen, zoals het bijvoorbeeld het vissen vanop een boot. Vanuit de sector van de vissers wordt trouwens zelf aangedrongen om voor het nachtvisserij een duurder visverlof te vragen omdat op die manier enkel de echt gemotiveerde vissers zullen gaan nachtvisserij en dat zo ook mogelijke overlast van nachtlawaai (door minder gemotiveerde vissers) vermeden wordt.

HOOFDSTUK XV

Stookolietechnici

Artikel 18

De bedoeling is te verhelpen aan klachten van burgers en opgetreden misbruiken bij het uitvoerend werk van brander- en stookolietechnici. Voor de toezichthoudende activiteiten en de controle op het veldwerk van deze technici zal beroep worden gedaan op uitbesteding aan derden.

De controle op het werk van de brander- en stookolietechnici "in situ" zal steekproefsgewijze worden uitgevoerd. De voorkeur wordt gegeven aan sporadische maar verspreide en onaangekondigde controles op het werk van de technici te laten toepassen. Hiervoor kan een opdracht worden uitgeschreven met marktraadpleging.

Daarom wordt voorgesteld om in de toekomst een verhoogd basisinschrijvingsrecht tot erkenning (homologatie) als brander- of stookolietechnicus te laten betalen. Tot op heden werd slechts een fiscale zegel van 5 euro voor homologatie gevraagd. Een basishomologatiebijdrage van 125 euro wordt vooropgesteld, in ruil voor een erkenning geldig voor de (gebruikelijke) periode van 5 jaar.

De bepaling zal gelden vanaf de invoegetrede van het nieuwe besluit van de Vlaamse regering

betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater, hetwelk op korte termijn het koninklijk besluit van 6 januari 1978 tot voorkoming van luchtverontreiniging bij het verwarmen van gebouwen met vaste of vloeibare brandstof moet vervangen.

Technici die voordien reeds erkend waren, en wiens erkenning nog loopt bij de invoegetrede van het besluit, moeten dit bedrag pas betalen vanaf de eerstvolgende verlenging van erkenning. Het bedrag wordt zowel van toepassing voor de homologatie van de certificaten van brandertehnicus (K.B. 06/01/1978) als voor de attesten van stookolietechnicus (VLAREM Titel II Hoofdstuk 6.5). Voor de erkenning als firma (met brandertehnici in dienst) kan een gelijkaardige werkwijze worden gevolgd.

De inkomsten die het gevolg zijn van deze retributie zullen worden aangewend om een kwaliteitsborgingssysteem uit te bouwen en vergen de creatie van een variabel krediet (VRK) op het programma 61.1.

Aangezien er zich momenteel in de AMINAL-databank ongeveer 9.000 erkende brandertehnici en 3.250 erkende stookolietechnici bevinden (erkenningperiode voor 5 jaar), en in de veronderstelling dat 75 % (is ongeveer 9.000 technici) het vak ook effectief uitoefenen, worden de geldelijke inkomsten hiervan benaderend geraamd op jaarlijks 180.000 euro (9000 x 1/5 x 125 euro). Met deze financiële middelen kan dan beroep gedaan worden (na marktraadpleging) op een aantal personen die zich, op vraag van de administratie, bezighouden met toezichthoudende activiteiten en controle op het veldwerk van de technici. In functie van de verkregen inkomsten zal dan de frequentie van de steekproefsgewijze controle worden bepaald.

Dit systeem beoogt bijgevolg de permanente opvolging en controle van de activiteiten van de technici op het veld. De Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu wordt belast met de uitvoering van de functioneringsmodaliteiten van het systeem.

Door te opteren voor een verhoogd door de technicus te betalen homologatierecht kan, in tegenstelling tot de inschakeling van BELCERT/BEL-TEST procedure, een al te grote kost worden vermeden en wordt de operatie "controle op het werk van de technici" een voor eenieders geldbeugel haalbare kaart. Goed presterende technici betekenen ook goed afgeleverd werk, en optimaal afgestelde installaties (of niet lekkende stookolietanks)

betekenen voor de burger dan weer minder verbruik. Minder verbruik op zich betekent dan weer een verminderde emissie van verontreinigende stoffen en bijgevolg minder milieuvervuiling, hetgeen op haar beurt dan weer het leefmilieu ten goede komt, wat ook de bedoeling is van het besluit van de Vlaamse regering.

Het dossierrecht moet gezien worden als een retributie in de zin van artikel 173 van de Grondwet. Het gaat om een geldelijke vergoeding van een dienst door de overheid gepresteerd ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd.

In ruil voor de hem gevraagde retributie (dossierrecht) krijgt de technicus een individuele en nominatieve erkenning (met persoonlijk erkenningsnummer) om in Vlaanderen gedurende 5 jaar zijn werkzaamheden (als brander- of stookolietechnicus) te mogen uitoefenen. Bij slagen in het examen mag hij de taken uitvoeren met betrekking tot de materie waarvoor hij de lessen volgde en de wettelijk vereiste proeven aflegde.

De gevraagde retributie heeft een vergoedend karakter en staat in redelijke verhouding tot de aan de technicus in ruil hiervoor verstrekte diensten. De dienst die door de overheid voor deze retributie aan de individuele technicus wordt verleend omvat immers (naast het verlenen van de erkenning met persoonlijk erkenningsnummer) nog heel wat andere werkzaamheden : voorafgaand aan het kunnen bekomen van de erkenning als technicus is de administratie belast met het verlenen van de erkenning aan de opleidingsinstellingen waar de technici hun scholing volgen (en zonder dewelke de technici niet over hun individuele erkenning zouden kunnen beschikken). Teneinde er over te waken dat de technicus een zo goed mogelijke kwalitatieve opleiding geniet, wordt een administratief en een technisch onderzoek doorgevoerd. Het administratieve onderzoek behelst het nazicht van het ingediende dossier op vorm en inhoud (volledigheid, ontvankelijkheid, conformiteit met de wetgeving). Tijdens het technische deel brengt de overheid een bezoek aan de instelling om nader kennis te maken met de verantwoordelijken van de opleiding, om de erkenningsvoorwaarden ter plaatse te controleren, en om de technische installaties en didactische uitrusting te bekijken (voldoende variatie biedend, representativiteit met de markt enzovoort). Het gebeurt dat de overheid (namens de minister) zetelt in de jury bij het afleggen van de examens door de kandidaat brander- of stookolietechnicus.

Van de geslaagde technici worden (alvorens de documenten te homologeren) de door de instelling ingezonden documenten nauwkeurig nagekeken. Zo worden voor elke technicus zijn coördinaten grondig gecontroleerd (naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, adres, woonplaats, firma waarbij hij werkzaam is enzovoort). Verder gebeurt het nazicht van het proces-verbaal van het examen met controle van de juryleden, de datum van de afgelegde proef, het individuele puntenaantal (met nazicht of door de geslaagde technicus de wettelijk vereiste minima werden behaald) de puntentotaalberekening, de handtekeningen van juryleden, de houder, de voorzitter enz. Indien alles conform de wetgeving is verlopen, dan wordt de technicus gehomologeerd en als erkend technicus (met een persoonlijk erkenningsnummer), samen met zijn coördinaten opgenomen in de AMINAL-databank, zodat op elk ogenblik zijn meest recente gegevens kunnen worden achterhaald.

Elke maand wordt een lijst van de erkende brander- en stookolietechnici samengesteld en op de AMINAL-website van het internet geplaatst. Dit is tevens een dienstverlening, enerzijds aan elke individueel erkende technicus (vorm van publiciteit namens de overheid) en anderzijds aan de burger, die deze overzichtslijst kan raadplegen teneinde op een erkend technicus beroep te doen om zich met de geldende regelgeving in orde te stellen.

De regelmatige actualisering van de bijna 12.000 erkende brander- en stookolietechnici, de individuele dienstverlening aan de technici zelf (bij telefonische of elektronische vraagstelling m.b.t. regelgeving, hun erkenning, klachten enzovoort), de briefwisseling met de individuele technicus of zijn opleidingsinstelling (omzendbrieven), het bijhouden van klasseringen van dubbels van de originele certificaten van brander- of stookolietechnicus vragen van de bevoegde administratie inspanningen en man-uren en hebben als belangrijkste doelstelling de kwaliteitsborging en -bewaking naast de goede dienstverlening naar de klant (de burger) toe.

De middelen die verkregen worden via de retributie worden door de Vlaamse overheid terug geïnvesteerd in de sector via de uitbouw van een kwaliteitsbewaking (controle op het werk van de technici).

Dit komt eveneens de individuele technicus ten goede.

HOOFDSTUK XVI

Oppervlaktewater

Artikel 19

Rechtspersonen die een zuiveringstechnisch werk exploiteren waarin uitsluitend afvalwater van de openbare riolering wordt behandeld (met inbegrip van afvalstoffen afkomstig van septische putten en ontvangers van huishoudelijke aard en/of per as aangevoerde afvalwaters) en dat aangesloten is op het openbaar hydrografisch net, worden vrijgesteld van de heffing voor wat betreft de lozing van de effluentwaters van de zuiveringsinstallatie.

De wijziging strekt ertoe de onduidelijkheid met betrekking tot de vrijstelling van heffing voor openbare waterzuiveringsinstallaties die slibs van andere openbare waterzuiveringsinstallaties, collectoren en pompstations verwerken, weg te werken. De slibverwerking maakt integraal deel uit van het zuiveringstechnisch werk, voorzover dit slib afkomstig is van dezelfde of een andere openbare waterzuiveringsinstallatie, of van de ruiming van collectoren en pompstations.

Indien slibs van private zuiveringsinstallaties worden verwerkt, dan vervalt de vrijstelling voor de lozing van effluentwaters van de openbare waterzuiveringsinstallatie.

Verder werd de tekst taalkundig bijgewerkt. "Ontvangers" werd vervangen voor het correcte Nederlandse woord "vetvangers".

Artikel 20

Artikel 20 strekt er toe de procedure voor het bekomen van het nullozersstatuut aan te passen.

Volgens de huidige procedure is het door de MER-deskundige ingediende nullozingsrapport voor onbeperkte duur geldig voor zover geen lozingen worden vastgesteld.

Om mogelijke misbruiken tegen te gaan wordt de geldigheidsduur van het rapport tot 5 jaar beperkt. Na afloop van deze termijn moet een vernieuwingsaanvraag met een attest uitgaande van de MER-deskundige worden ingediend waarin het oorspronkelijke rapport wordt bevestigd.

Uiteraard vervalt het nullozersstatuut indien vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het rapport lozingen worden ontdekt of de lozingssituatie wijzigt.

Met het oog op de controle wordt de heffingsplichtige een meldingsplicht opgelegd bij iedere wijziging van de lozingssituatie.

Artikel 21

De Rijksdienst voor Pensioenen resp. de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid stuurt jaarlijks aan de genieters een van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden of van de inkomensgarantie voor ouderen resp. de genieters van de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap, en/of de tegemoetkoming hulp aan bejaarden en/of de integratietegemoetkoming voor personen met een handicap een attest waarmee de vrijstelling van de heffing kan aangevraagd worden. De documenten waarvan sprake in het geschrapte gedeelte worden om deze reden uiterst zelden gebruikt om de vrijstelling aan te vragen. Het heeft dus geen zin meer de heffingsplichtigen een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing op te vragen, gezien het jaarlijks automatisch afgeleverde attest evenveel bewijskracht heeft.

Artikel 22

Dit artikel heeft betrekking op de vrijstelling van heffingen voor inrichtingen waar sociaal zwakkeren opgevangen en begeleid worden.

De huidige heffingsreglementering bevat een reeks met sociale vrijstellingen, waarvan de praktijk heeft aangetoond dat ze hun rol op een behoorlijke wijze vervullen.

Nochtans werd de administratie geconfronteerd met een situatie waarbij er een zeker verschil kon vastgesteld worden tussen sociaal vrijgestelden die ingevolge één of andere handicap verzorgd of opgevangen dienden te worden door een sociale instelling buiten de medische sfeer. Het verschil vloeide voort uit het al of niet gedomicilieerd zijn bij deze instelling. Diegene die wel gedomicilieerd zijn, kunnen inderdaad met betrekking tot hun waterverbruik beroep doen op de mogelijkheid, voorzien in art. 35ter, § 6, wet 26.03.1971 : zij bekomen dan terugbetaling van de heffing betrekking heb-

bend op hun waterverbruik in de bedoelde instelling.

De personen die ambulant werden opgevangen door bijvoorbeeld een instelling voor anders validen en waar de vrijgestelde niet is gedomicilieerd, kan deze vrijstelling niet bekomen, terwijl ook de instelling deze niet kan bekomen en de kosten daardoor moet doorrekenen aan de nochtans op zich sociaal vrijgestelde.

Om deze anomalie weg te werken, werd derhalve een nieuwe categorie van vrijgestelden voorzien, met name de instelling met een sociaal doel, die dus buiten de louter commerciële sfeer actief is en die geen productieactiviteit heeft – de beschutte werkplaatsen kunnen hier dus geen gebruik van maken, mede omwille van het mogelijke bijkomende concurrentievervalsende aspect – gezien de specifieke wetgeving inzake ziekenhuizen of de medische sector en hun eigen financieringsregeling, is deze vrijstelling ook niet voor deze sector bedoeld.

De vuilvracht die door deze sector wordt veroorzaakt is trouwens van een andere aard dan de normale huishoudelijke afvalwaters.

Bedoeling is dus die sociale instellingen te steunen die vooral of uitsluitend personen verzorgen of opvangen die tot dezelfde categorie behoren dan deze die op individuele basis vrijstelling hebben bekomen of deze kunnen bekomen op basis van de criteria voorzien in art. 35ter en waarvoor het dus onmogelijk is gezien de praktische situatie om de berekening van de vrij te stellen heffing afzonderlijk te maken.

Bedoeld wordt dus bijvoorbeeld instellingen waar, ambulant, anders validen een begeleiding krijgen, waar de door art. 35ter bepaalde sociaal vrijgestelden opgevangen worden zonder er gedomicilieerd te zijn enz.

Teneinde de maatregel niet al te zeer los te koppelen van het aspect vervuiling van de oppervlaktewateren en teneinde enkel deze instelling te steunen die ook effectief milieuinspanningen doen, werden bijkomende voorwaarden ingevoerd.

De vrijstelling kan slechts aangevraagd worden door instellingen die enkel huishoudelijke afvalwaters lozen, die beschikken over een eigen waterzuivering (waarbij het uiteraard onbelangrijk is of ze zelf individueel zuiveren dan wel of ze aangesloten zijn op een andere particuliere zuiveringsinstallatie) en die niet aansluitbaar zijn op een RWZI.

Deze bijkomende voorwaarden zijn niet bijkomstig maar dienen integendeel aanzien te worden als even essentieel als de overige voorwaarden en criteria.

Artikel 23

Het aan artikel 35quinquies, § 4, toegevoegde tweede lid beoogt de bedrijven ertoe aan te sporen te bemonsteren in een periode met normale bedrijfsactiviteit.

In principe moet de heffingsplichtige instaan voor de nodige analyses en zelf een campagne laten uitvoeren. De VMM bemonstert in het kader van haar controlerende functie.

Wanneer zowel door de VMM als de heffingsplichtige in verschillende maanden metingen zijn uitgevoerd, moet volgens artikel 35quinquies, § 1, een vergelijking worden gemaakt tussen het rekenkundig gemiddelde van de op dagbasis berekende vuilvrachten N_1 om te bepalen welke maand in aanmerking dient genomen voor de berekening van N_1 .

Ingeval de maand waarin de VMM bemonsterde de maand is met de grootste N_1 – waarde is de bedrijfscampagne niet uitgevoerd in de maand van de grootste bedrijvigheid.

Volgens de huidige wetgeving kan in dergelijk geval een forfaitaire aanslag worden gevestigd waardoor de heffingsplichtige een veel hogere heffing moet betalen. De Vlaamse Milieumaat-schappij heeft oog voor het onvoorspelbaar karakter van de maand van de grootste bedrijvigheid waarmee vooral sectoren met niet-seizoensgebonden activiteiten of met een productie afhankelijk van het aanbod worden geconfronteerd.

De praktijk wijst echter uit dat bedrijven systematisch bemonsteren in een periode met lage productie wat niet kan.

Indien de op basis van de VMM – analyses bekomen N_1 – waarde 30 % hoger ligt dan de N_1 – component bepaald op grond van de bedrijfsanalyses, mag worden aangenomen dat de heffingsplichtige de campagne uitvoerde in een periode met verlaagde bedrijfsactiviteit.

Bij het bepalen van dit percentage werd rekening gehouden met het onvoorspelbaar karakter van de

maand van de grootste bedrijvigheid voor bepaalde sectoren.

Om dergelijke praktijken financieel te ontmoedigen wordt in voorkomende geval de vuilvracht N_1 , N_2 en N_3 uitsluitend berekend op basis van de VMM – analyses gekoppeld aan een heffingsverhoging van 10 % op het verschil tussen de verkregen resultaten van beide campagnes.

Tevens worden de analysekosten ten laste gelegd van de heffingsplichtige en via inkohiering geïnd.

Het percentage van 30 % werd bekomen door vergelijking van de resultaten van bedrijfs- en VMM-campagnes. In bijna 50 % van de onderzochte gevallen (alle meet- en bemonsteringscampagnes van heffingsjaar 1997-2002, waar zowel een bedrijfs- als een VMM-campagne werd uitgevoerd) blijken de resultaten van de VMM-campagne 30 % of meer boven de resultaten van de bedrijfscampagne te liggen. De VMM gaat er van uit dat dit niet louter aan het toeval kan toegewezen worden.

Een nieuwe paragraaf 10 van artikel 35quinquies herformuleert de jaarlijkse hoeveelheid geloosd afvalwater. Het jaarvolume geloosde afvalwater Q_j , zoals tot op heden gedefinieerd, legt aan de grootverbruikers geen debietmetingen op en leidt tot moeilijkheden bij de bepaling van een correcte heffing. Tot nu toe wordt het geloosde jaardebiet niet steeds op een eenvormige wijze bepaald (soms door extrapolatie van de gemeten dagdebieten, soms afgeleid uit de hoeveelheid opgenomen water) en zekerheid omtrent het aangehouden volume ontbreekt soms.

Teneinde een gelijke behandeling van alle heffingsplichtigen te bekomen en de heffingsadministratie meer zekerheid te geven nopens het aangegeven debiet, worden de grootverbruikers ertoe aangezet het geloosde debiet te bewijzen aan de hand van een continue debietregistratie.

Indien de heffingsplichtige dit systeem niet toepast, is het noodzakelijk een aantal vermoedens in te bouwen.

Deze hebben de bedoeling enerzijds ontradend te werken en de heffingsplichtigen aan te zetten tot een continue debietsregistratie, en anderzijds de administratie waarborgen te geven i.v.m. de betrouwbaarheid van de te hanteren elementen voor de heffingsberekening. Daarnaast wordt een betere afstemming tussen de afvalwater- en de captatieheffingen bekomen door te voorzien dat bij gebrek aan tellerstanden het opgepompte grond- of opper-

vlachtewater geacht wordt gelijk te zijn aan het volume dat in aanmerking wordt genomen voor de bepaling van de grondwater- en captatieheffing.

Bij captaties van minder dan 500 m³ per jaar is geen captatieheffing verschuldigd en wordt het volume opgepompte oppervlaktewater bepaald op basis van de pompcapaciteit. Indien deze berekeningsformule een hoger volume dan 500 m³ geeft, wordt de gewonnen hoeveelheid oppervlaktewater teruggebracht tot 500 m³.

Op niet – verontreinigend hemelwater wordt geen heffing gevestigd. Door het gebrek aan duidelijke regeling is er veel discussie over de belastbaarheid van hemelwater, vooral in de gevallen waarin het neervalt op een terrein zonder dat het opgevangen wordt voor rechtstreeks gebruik.

Om verdere geschillen uit te sluiten wordt verduidelijkt dat voor de bepaling van de Q_j het hemelwater in rekening wordt gebracht dat :

- wordt gebruikt in het productieproces ;
- verontreinigd is door een vergunningsplichtige ingedeelde activiteit of neervalt op een vervuild bedrijfsterrein ;
- samen met het afvalwater geloosd wordt via de venturi waarop bemonsteringen plaatsvinden.

Met betrekking tot het hemelwater werd, bij gebrek aan debietmeting, als criterium geopteerd voor de door het K.M.I. in België vastgestelde gemiddelde neerslagvolume van 800 l/m².

Dit cijfer kan aangepast worden, wanneer de heffingsplichtige, aan de hand van de plaatselijke neerslaggegevens een lagere hoeveelheid bewijst.

Tenslotte dient de bepaling "gebruikte hoeveelheid ander water" toegevoegd omdat sommige heffingsplichtigen het water, dat ze wensen te gebruiken, kopen van andere personen – al dan niet zelf heffingsplichtig, dat ze water winnen uit bepaalde producten of nog uit het productieproces, enz.

Ook deze volumes dienen in rekening gebracht te worden ter berekening van de heffing.

De vermoedens m.b.t. de bepaling van het lozingsdebiet, van het volume opgenomen water en van het hemelwater, zijn niet weerlegbaar omdat deze berekeningen subsidiair zijn, met name wanneer de heffingsplichtige nalaat continu te registreren.

Overigens werd in de regeling inzake grondwater- en captatieheffing reeds een continue registratie voorzien.

Door terug te vallen op deze vermoedens beschikt de administratie over betrouwbare gegevens die nieuwe discussies uitsluiten.

Om de heffingsplichtigen in de mogelijkheid te stellen hun infrastructuur aan te passen of uit te breiden in het bijzonder m.b.t. de meetapparatuur wordt een overgangsperiode voorzien tot het heffingsjaar 2005.

Ingeval de maatschappij beschikt over bewijskrachtige gegevens van niet-vergunde lozingen, wordt het voortaan mogelijk alle metingen die betrekking hebben op de jaren waarin de onregelmatigheden zich hebben voorgedaan ongeldig te verklaren en de heffing te herberekenen op basis van OC's.

Paragraaf 11 dient gelezen in samenhang met het gewijzigde artikel 35terdecies, § 2, tweede lid, waarin de navorderingstermijn wordt verlengd.

De toegevoegde § 12 stelt vast hoe de vuilvracht berekend wordt wanneer er geldige contra-analyses beschikbaar zijn.

Tot nu toe werden zowel de resultaten van de basisanalyses als van de tegenanalyses als een volledige campagne in rekening gebracht.

Daar de basis- en tegenanalyses betrekking hebben op hetzelfde afvalwater worden beide resultaten voortaan op dagbasis per parameter uitgemiddeld waardoor ze slechts voor één campagne tellen.

Artikel 24

In alinea 1 worden een aantal tekstuele wijzigingen aangebracht. De formulering wordt in overeenstemming gebracht met artikel 35quinquies, § 4, alinea 1 en 5. Op die manier wordt verduidelijkt dat de OC-formule wordt toegepast ingeval bedrijfsanalyses ontbreken behalve wanneer de VMM-analyses tot een hogere vuilvracht leiden.

Voor de motivatie van de nieuwe paragraaf 2 wordt verwezen naar wat uiteengezet werd met betrekking tot Qj. Ook het jaarvolume opgenomen water zoals tot op heden gedefinieerd, legde aan de heffingsplichtigen geen debietmeting op, hetgeen

soms tot moeilijkheden leidde bij de bepaling van een correcte heffing. Het ingebouwde vermoeden wordt ook hier slechts subsidiair toegepast, met name wanneer er geen registratie gebeurde, en is niet weerlegbaar. Zoals voor de bepaling van de Qj is een overgangsperiode voorzien tot het heffingsjaar 2005.

Voor de bepaling van het jaarwaterverbruik wordt rekening gehouden met het hemelwater dat gebruikt wordt in het productieproces en/of verontreinigd is door een vergunningsplichtige ingedeelde activiteit en/of neervalt op een vervuild bedrijfsterrain.

Artikel 25

Wanneer m.b.t. de lozingssituatie van de heffingsplichtige een strafdossier wordt geopend, is de in artikel 35terdecies, § 2, voorziene navorderingstermijn te kort.

Aan deze bepaling wordt een tweede lid toegevoegd.

Wanneer niet-vergunde lozingen zijn vastgesteld, wordt de navorderingstermijn geschorst vanaf de datum van het proces-verbaal van overtreding totdat de Maatschappij kennis krijgt van de definitieve strafrechtelijke veroordeling.

Financiële implicaties

Artikel 19 heeft geen financiële implicaties, het verduidelijkt enkel de vrijstellingsregeling voor de openbare waterzuiveringsinstallaties.

De financiële implicaties van artikels 20, 23, 24 en 25 kunnen niet berekend worden. De wijzigingen die in deze artikels worden voorgesteld hebben vooral tot doel om, op basis van de rechtsspraak, ontwijkingsmechanismen te blokkeren en/of de controlemogelijkheden van de administratie te versterken door een stevige verankering van een aantal bepalingen in het decreet. Verwacht kan worden dat de aanpassingen op termijn zullen resulteren in een (lichtjes) hogere heffingsopbrengst, doch een inschatting van de verhoogde opbrengst van de heffing kan niet worden gekwantificeerd bij gebrek aan gegevens.

Artikel 21 heeft geen financiële implicatie en heeft enkel tot doel de regelgeving te vereenvoudigen zowel op het administratieve vlak als voor de bur-

ger (er dient geen voor eensluidend afschrift meer te worden toegestuurd).

Artikel 22 : Gezien de strikte voorwaarden (beschikken over eigen zuivering, niet aansluitbaar op riolering – RWZI) waaraan de instellingen moeten voldoen, kan gesteld worden op basis van de gegevens waarover de VMM thans beschikt dat de impact de nieuwe vrijgestelde categorie beperkt zal zijn. Een zeer maximalistische inschatting kan geraamd worden op 25.000 euro als minder ontvangst voor de heffingen. Een meer correcte raming kan niet gegeven worden daar via de heffingsgegevens niet kan nagegaan worden wie over een eigen zuivering beschikt en niet aansluitbaar zou zijn op de riolering.

HOOFDSTUK XVII

Onroerende voorheffing

Algemene toelichting

Het Vlaams gewest heeft sinds de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten inzake de onroerende voorheffing een ruime fiscale bevoegdheid en heeft hiervan – vooral sinds 1997 – herhaaldelijk gebruik gemaakt om een eigen Vlaams fiscaal beleid te voeren. Daarbuiten heeft de Vlaamse overheid ernaar gestreefd in de wetgeving terzake de nodige transparantie, eenduidigheid en eenvoudiging te brengen.

Ook de voorliggende voorstellen gaan in deze richting.

Enerzijds liggen een aantal voorstellen klaar die erop gericht zijn transparantie en eenduidigheid aan te brengen.

Artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, voorzag in een aanpassing van het tarief van de onroerende voorheffing voor het Vlaamse Gewest met ingang van aanslagjaar 1991 (op 2,5 % van het kadastraal inkomen ; voor sociale huurwoningen : 1,6 % van het kadastraal inkomen), zonder evenwel de aanpassing door te voeren in het overeenkomstig artikel van het Wetboek van Inkomstenbelastingen (artikel 255).

Uiteraard was en is het nieuwe tarief geldig, aangezien het vermelde artikel 60 stelt dat de in het arti-

kel opgenomen bepalingen *gelden in afwijking van* hetgeen in het Wetboek van Inkomstenbelastingen is voorzien.

In het Wetboek van Inkomstenbelastingen worden voor het Vlaamse Gewest dus nog steeds de tarieven van 1,25 % en 0,8 % vermeld. Dit kan leiden tot verwarring.

In hetzelfde artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, werd tevens een bijkomende categorie van woningen gedefinieerd die, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest betreft, belast worden aan het verminderde tarief van 1,6 % van het kadastraal inkomen. Tot op heden werd deze categorie evenmin toegevoegd aan artikel 255 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992.

Om onduidelijkheid terzake te vermijden, zullen de tarieven, zoals ingevoerd door artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, dan ook worden geïntegreerd in artikel 255 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992. De centralisatie van de verschillende geldende bepalingen leidt tot een beter overzicht. Het betreft hier een zuiver legistiek technisch aanpassing.

Anderzijds gaat de Vlaamse overheid verder in het voeren van haar eigen fiscale koers, die het gezamenlijke beleid van de regeringspartijen wil ondersteunen.

In die optiek, kwamen de Vlaamse regering en de sociale partners in het kader van het werkgelegenheidsakkoord 2003-2004 overeen om het aandeel van het Vlaamse Gewest in de onroerende voorheffing van ondernemingen vanaf aanslagjaar 2004 vrij te stellen.

Vanaf aanslagjaar 2004 wordt het gewestelijk deel van de onroerende voorheffing op materieel en outillage, gronden en gebouwen van ondernemingen afgeschaft.

Om deze ondernemingen geen administratieve last te bezorgen, zal deze vrijstelling automatisch worden toegekend op het aanslagbiljet. Er is dus geen aanvraag nodig. Ook hier wordt de weg van de administratieve lastenverlaging verder ingeslagen.

Deze automatische toekenning is evenwel enkel mogelijk indien de voorwaarden zodanig bepaald

zijn dat alle nodige gegevens elektronisch kunnen worden aangeleverd én automatisch aan elkaar kunnen worden gekoppeld.

Daarom is er voor gekozen om enkel de belastingplichtige rechtspersonen van de vrijstelling te laten genieten. Deze optie heeft ook het voordeel dat de kans op fouten vrijwel nihil is en de administratieve last en kostprijs minimaal blijft.

Bovendien kan men er enkel bij rechtspersonen van uitgaan dat de vrijgestelde onroerende goederen volledig worden ingezet ter realisatie van het maatschappelijk doel, en dus ter bevordering van het economisch verkeer, daar waar bij natuurlijke personen ook onroerende goederen die, minstens gedeeltelijk, voor privaat gebruik worden aangewend, van de vrijstelling zouden genieten. Dit laatste is niet de bedoeling en kadert ook niet in de geest van het werkgelegenheidsakkoord.

De maatregel heeft geen impact op de inkomsten van de gemeenten en de provincies, aangezien enkel het aandeel van het gewest wordt afgeschaft, de opcentiemen voor gemeenten en provincies blijven wel verschuldigd.

Tot slot wordt nog een bepaling ingeschreven die moet toelaten het dataverkeer tussen de Vlaamse overheid en de notarissen, die een zekere aansprakelijkheid hebben inzake de aanlevering van gegevens in het kader van de inning van de onroerende voorheffing (en trouwens ook inzake andere belastingen), te digitaliseren. Ook deze bepaling is een uiting van het streven naar optimalisatie en vereenvoudiging.

Artikelsgewijze toelichting

Artikelen 26, 27 en 28

Artikel 255 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992 wordt, voor wat het Vlaams gewest betreft, gewijzigd conform hetgeen is bepaald in artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 (B.S. 29 december 1990).

Het betreft hier geen invoering van nieuwe tarieven, maar het integreren van de bestaande tarieven in het W.I.B. 92 teneinde de regelgeving te centraliseren en aldus overzichtelijker te maken.

Artikel 29

Met dit artikel wordt de afrondingsregel van toepassing op de bedragen voor de vermindering kinderen in de onroerende voorheffing alsnog aangepast aan de euro.

Artikel 30

Met deze bepaling wordt een vrijstelling ingevoerd van het gewestaandeel van de onroerende voorheffing, berekend op het kadastraal inkomen van de onroerende goederen gelegen in het Vlaamse Gewest, waarvoor een rechtspersoon belastingplichtig is.

De budgettaire last van dit belastingkrediet komt volledig ten laste van het Vlaamse Gewest.

De opcentiemen die door de lokale overheden op de onroerende voorheffing kunnen worden geheven, blijven onverminderd verschuldigd. Deze moeten worden berekend op een fictief bedrag, overeenstemmend met het bedrag dat, bij gebreke aan dit belastingkrediet, als onroerende voorheffing aan het Vlaamse Gewest verschuldigd zou geweest zijn.

Artikel 31

Aanleiding tot de voorgestelde uitbreiding van artikel 376, § 3, 2°, is de invoeging, bij decreet van 20 december 2002, van twee nieuwe vrijstellingen van onroerende voorheffing opgenomen in artikel 253, 7° en 8° WIB'92. Aangezien het hier meestal gaat om projecten op lange termijn, renovaties of verbouwingen, zal het vaak gebeuren dat de belastingplichtige niet tijdig een bezwaar kan indienen.

Daarom wordt hier de mogelijkheid gelaten om de vrijstelling alsnog toe te kennen via een ambtshalve ontheffing op basis van artikel 376, § 3, 2°. De belastingplichtige heeft het verloop van zo'n project meestal ook niet voor 100 % in eigen handen.

Met deze wijziging wordt dan ook vermeden dat hij door externe omstandigheden naast de vrijstelling, waarop hij nochtans recht heeft, zou grijpen.

Artikelen 32 en 33

Gelet op het feit dat het Vlaamse Gewest verder wil gaan dan louter de kennisgevingen van de notarissen op elektronische wijze te kunnen ontvangen, wordt eveneens een wijziging aan artikel 434 WIB 92 voorgesteld, als aanvulling op de eerdere aanpassing (art. 433 WIB 92) die het ontvangen van elektronische kennisgevingen mogelijk maakte. Voorliggende wijziging dient te gebeuren met het oog op het elektronisch kunnen verzenden van de notificatie of het nihil-atteest an sich.

Bijgaande ontwerptekst tot wijziging van artikel 434 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992 heeft tot doel te voorzien in een alternatieve elektronische procedure voor het beantwoorden van de kennisgeving door de gemachtigde ambtenaar aan de notaris. De notaris dient deze kennisgeving te versturen bij vervreemding of hypotheaire aanwending van onroerende goederen aan de gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Deze alternatieve procedure vindt zijn oorsprong in de doelstelling van de Vlaamse overheid, zoals omschreven in de nota aan de Vlaamse regering die aan de basis lag van haar beslissing van 24 mei 2002, om in het kader van haar e-government programma ervoor te zorgen dat "alle burgers, bedrijven, organisaties, instellingen en verenigingen in vertrouwen met een interactieve overheid kunnen communiceren en dat alle overheden samenwerken om eenieder in de Vlaanderen, onafhankelijk van plaats, tijd en communicatiedrager een efficiënte overheidsdienstverlening aan te bieden".

Tot voor kort was de notaris, op straffe van persoonlijke aansprakelijkheid voor de niet-ingevorderde belastingen, gehouden strikte regels met betrekking tot de kennisgeving na te leven. Het vervullen van deze regels via papieren drager en de administratieve logheid die hier een gevolg van was, brachten zowel voor de notaris als voor de gemachtigd ambtenaar een aantal te vermijden ongemakken met zich mee.

De verplichting om de kennisgeving aangetekend te moeten versturen werd eerder dit jaar zodanig gewijzigd dat de verzending, naar keuze van de notaris, eveneens op elektronische wijze kan gebeuren.

Voorheen bracht de papieren verzending immers een belangrijke kost mee voor zowel notaris als overheid.

Naast het drukken van de financiële kostprijs betekent een volledige elektronische procedure eveneens tijdswinst. Het digitaal ontvangen van de benodigde informatie in een duidelijk gestructureerde vorm, maakt de start van verdere elektronische back-end applicaties mogelijk én het versturen van een gedigitaliseerd antwoord. Het automatiseren van het onderzoek gekoppeld aan het ontvangen van de kennisgevingen leidt in fine tot een efficiëntere invordering van achterstallige belastingen.

De formulering van de elektronische procedure is opzettelijk ruim gehouden, ook bij de eerdere aanpassing, teneinde te anticiperen op toekomstige technologische evoluties.

Artikel 34

Aangezien de bepalingen van artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, worden geïntegreerd in het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992, heeft het geen reden van bestaan meer. Artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 wordt dan ook opgeheven.

HOOFDSTUK XVIII

Schenkingsrechten

De regering beoogt de volgende wijzigingen aan te brengen in het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten (W. Reg.), afdeling XII inzake schenkingen :

- 1° verlaging van het tarief van schenkingen van roerende goederen (artikel 131 W. Reg.) ;
- 2° afschaffing van de discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden (nieuw artikel 132¹ W. Reg.) ;
- 3° verlaging van de huidige tarieven van schenkingen aan bepaalde rechtspersonen (artikel 140 W. Reg.) ;
- 4° aanpassing van artikel 140 W. Reg. aan de nieuwe VZW-wet (artikel 140, 1^e lid W. Reg.) ;

- 5° afschaffing van de discriminatie bestaande tussen Belgische instellingen en instellingen gelegen in andere Europese lidstaten (artikel 140, laatste lid W. Reg.) ;
- 6° vereenvoudiging van de voorwaarden ingeval van schenking van certificaten van aandelen en vorderingen (artikel 140bis, 2° en 3° W. Reg.) ;
- 7° verduidelijking van de voorwaarde ingeval van schenking van aandelen (artikel 140bis § 1, 2° en § 2 W. Reg.) ;
- 8° verzachting van de sancties geheven ingeval van niet naleving van de verplichting tot kennisgeving (artikelen 140quater en 140quinquies W. Reg.).

Artikel 35

Gunstiger tarief voor schenkingen van roerende goederen

De praktijk leert dat zelden schenkingen gebeuren van roerende goederen die aanleiding geven tot de heffing van de door artikel 131 W. Reg. voorziene rechten. De inkomsten hieruit voor de Vlaamse schatkist blijven dan ook beperkt. Reden hiertoe is dat de Vlaamse schenkingsrechten eenvoudig te vermijden zijn via een handgift of schenking via buitenlandse notaris. Bovendien is het in de meeste gevallen interessanter om roerende goederen te laten vererven dan te schenken daar de Vlaamse successierechten voordeliger zijn dan de schenkingsrechten.

Daarom wenst de regering het regime van schenking van roerende goederen aantrekkelijker te maken door een verlaging van het huidige progressieve tarief tot een vast tarief van drie procent voor schenkingen van roerende goederen in de rechte lijn en tussen echtgenoten en tot een vast tarief van zeven procent voor schenkingen van roerende goederen tussen andere personen.

De voorgestelde wijzigingen vormen een aanvulling op de door de Federale Regering aangekondigde maatregelen inzake fiscale amnestie voor buitenlandse spaargelden en lopen vooruit op de inwerkingtreding van de Europese spaarrichtlijn, beide maatregelen met het oog op de repatriëring van buitenlandse spaargelden.

Door het aanmoedigen van schenkingen van roerende goederen, wordt de in het Wetboek van suc-

cessierechten voorziene fictiebepaling op grond waarvan niet aan schenkingsrechten onderworpen schenkingen gedaan in de drie jaar voor het overlijden van de schenker fictief tot zijn nalatenschap gerekend worden (artikel 7 W. Succ.), voor deze schenkingen buiten werking gesteld. Zo worden niet geregistreerde handgiften toch nog onderworpen aan successierechten indien ze gebeurd zijn drie jaar vóór het overlijden van de schenker. Welnu, de schenkingen die zullen gebeuren aan het nieuwe lage tarief, kunnen bij een later overlijden van de schenker niet onderworpen worden aan successierechten, zelfs niet indien de schenker overlijdt binnen drie jaar na de schenking.

Tenslotte werd TABEL II in drie tabellen gesplitst hetgeen de duidelijkheid ten goede komt.

Artikel 36

Afschaffing discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden

Tevens wenst de regering van de gelegenheid gebruik te maken om de discriminatie tussen echtgenoten en samenwonenden eveneens voor schenkingen af te schaffen, dit door samenwonenden voor de toepassing van de afdeling inzake schenkingen gelijk te stellen met echtgenoten. Voor de definitie van samenwonenden wordt verwezen naar artikel 48 van het Wetboek van Successierechten, wat de éénvormigheid tussen beide wetboeken ten goede komt.

Door echtgenoten gelijk te stellen met samenwonenden voor de toepassing van de afdeling inzake schenkingen, heeft deze gelijkstelling niet alleen gevolgen voor artikel 131 W. Reg., zijnde de tarieven, doch tevens op artikel 132² W. Reg. inzake adoptieve afstamming, op artikel 135 W. Reg. inzake de verminderingen en op artikel 140nonies W. Reg. inzake de schenking van bouwgronden.

Artikel 37

Het decreet van 20 december 2002 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2003 heeft de voorwaarden versoepeld waaronder een verkrijging bij overlijden tussen een adoptant en een geadopteerde gelijkgesteld wordt met een verkrijging in de rechte lijn (artikel 58 van het decreet heeft artikel 52², tweede lid, 3° van het wetboek der Successierechten in die zin gewijzigd). Deze versoepel-

ling was noodzakelijk door de invoering van het begrip "zorgrelatie" in het wetboek van successierechten.

Een analoge wijziging dringt zich op voor de schenkingsrechten. Opdat een schenking tussen de geadopteerde en de adoptant zou onderworpen worden aan het tarief rechte lijn is voortaan één van de mogelijkheden dat het adoptief kind, vóór de leeftijd van éénnentwintig jaar bereikt te hebben, gedurende drie (in plaats van zes) achtereenvolgende jaren hoofdzakelijk (in plaats van uitsluitend) van de adoptant of van deze en zijn levenspartner (in plaats van echtgenoot) samen, de hulp en de verzorging heeft gekregen die kinderen normaal van hun ouders krijgen.

Net zoals bij artikel 52² van het wetboek der successierechten dient onder het begrip levenspartner te worden begrepen de persoon of de achtereenvolgende personen waarmee de zorgouder gedurende de vereiste periode van drie jaar een levensgemeenschap vormde. Het woord "levensgemeenschap" veronderstelt een gezamenlijke huishouding. Het kan dus gaan om de echtgenoot van de adoptant of de persoon waarmee de zorgouder wettelijk of feitelijk samenwoonde.

Artikel 38

Naar aanleiding van voormelde wijzigingen, dienen nog enkele andere bepalingen van de betreffende afdeling gewijzigd te worden.

In artikel 134 W. Reg. wordt een paragraaf toegevoegd ingeval van schenking van onroerende goederen met last. Met deze aanpassing beoogt de regering misbruiken te voorkomen. Indien bijvoorbeeld een vader een onroerend goed zou wensen te schenken aan zijn kinderen, zou hij het onroerend goed aan zijn zoon kunnen schenken met als last een som, gelijk aan iets minder dan de waarde van het onroerend goed, aan zijn dochter te betalen. De zoon kan de last in mindering brengen van de waarde van het onroerend goed, waardoor de in zijn hoofd verschuldigde schenkingsrechten zeer beperkt blijven. De dochter ontvangt daarentegen een roerend goed en zou, zonder deze wijziging, het verlaagd recht van 3 % kunnen genieten.

Artikel 39

De verminderingen zoals voorzien door artikel 135 W. Reg. worden nog enkel toegekend ingeval van schenkingen van onroerende goederen aangezien het recht van toepassing op schenkingen van roerende goederen aan natuurlijke personen reeds een verlaagd tarief is.

Artikel 40

Het adjectief "wettige" in artikel 136 W. Reg. wordt geschrapt. Het heeft momenteel geen enkele toegevoegde waarde meer. Het onderscheid tussen natuurlijke en wettige afstammelingen is reeds sedert geruime tijd uit onze rechtsorde verdwenen.

Artikel 41 en 42

De toepassing van het bij artikel 137 W. Reg. voorziene progressievoorbehoud, wordt eveneens beperkt tot schenkingen van onroerende goederen. Het niet aanpassen van deze bepaling zou namelijk tot onrechtvaardige gevolgen aanleiding geven daar de volgorde van de schenking van roerende en onroerende goederen het toepasselijk tarief zou bepalen. De schenkingsrechten zouden namelijk lager zijn indien eerst het onroerend goed geschenken wordt en vervolgens het roerend goed. Men zou er derhalve belang bij hebben om een schenking van roerende goederen uit te stellen tot na de schenking van onroerende goederen, wat nochtans geen invloed heeft op de draagkracht van de burger, en dus onwenselijk is.

Artikel 43

Het begrip samenwonenden is nieuw in deze afdeling van het wetboek. Net zoals de graad van verwantschap tussen schenker en begiftigde, is het een doorslaggevend element bij het bepalen van het toepasselijk tarief van de registratierechten geheven naar aanleiding van een schenking. Het is dan ook passend dat er naast de reeds bestaande sancties op het onjuist vermelden van de graad van verwantschap tussen schenker en begiftigde een gelijke sanctie wordt gesteld op het onjuist opgeven van een samenwoningsrelatie.

Artikel 44

Gunstiger tarief voor schenkingen
aan bepaalde rechtspersonen

Naast de verlaging van de schenkingsrechten voor schenkingen van roerende goederen tussen natuurlijke personen, wenst de regering tevens de schenkingen aan gemeenten, provincies, openbare instellingen, VZW's, stichtingen enz. fiscaal te belonen. Op heden wordt in artikel 140 W. Reg. reeds in een verlaagd tarief voorzien voor deze schenkingen, doch dit tarief is gelijk aan het tarief in de successierechten. De schenker heeft er derhalve geen baat bij om een gift tijdens het leven te doen. Bovendien wordt hij ingeval van een schenking geconfronteerd met bijkomende notariskosten. Hierdoor wordt de gift in de praktijk meestal uitgesteld tot aan het overlijden of zelfs afgesteld, indien men er niet meer toe komt om een testament op te stellen. Ten einde de schenkingen aan voormelde instellingen te belonen en de notariskosten te compenseren, beoogt de regering een verlaging van het tarief van artikel 140 W. Reg. zodat dit tarief gunstiger is dan het tarief in successierechten.

Het tarief van 6,6 % van toepassing op schenkingen aan gemeenten, provinciale en gemeentelijke openbare instellingen en enkele andere Vlaamse instellingen gelegen in het Vlaamse Gewest wordt verlaagd tot 5,5 %.

De door de VHM erkende maatschappijen kunnen eveneens genieten van het verlaagd tarief van 5,5 %. Hierbij weze opgemerkt dat de VHM zelf, als openbare instelling, kan genieten van kosteloze registratie overeenkomstig artikel 161,1° en bovendien zijn legaten aan deze instelling vrijgesteld van successierechten overeenkomstig artikel 55 van het wetboek van successierechten.

Het tarief van 8,8 % van toepassing op schenkingen aan VZW's, aangenomen mutualiteitsverenigingen (van deze laatste wordt de benaming aangepast tot ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen conform de terminologie van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen), beroepsverenigingen en internationale verenigingen met wetenschappelijk doel wordt verlaagd tot 7 %. Voor deze instellingen impliceert dit dus enkel een verlaging in geval van schenking van onroerende goederen.

De Vlaamse regering is van oordeel dat inbrengen om niet schenkingen zijn in de zin van artikel 3, eerste lid, 8°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989. De regering verwijst terzake naar het verzoek tot vernietiging van artikel 43 van de wet van 2 mei 2002 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, ingesteld door de Waalse regering, alsmede naar de memorie die de Vlaamse regering krachtens artikelen 82 en 85 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof ingediend heeft. De inbrengen om niet blijven derhalve in de nieuwe bepalingen aanwezig.

Het tarief van 1,1 % van toepassing op schenkingen gedaan aan stichtingen van openbaar nut of aan één van de in de voorgaande paragraaf geïndiceerde rechtspersonen door stichtingen van openbaar nut of één dezer rechtspersonen wordt verlaagd tot een bijzonder vast recht van 100 euro.

Daar de geschonken goederen in het bezit blijven van één van de geïndiceerde instellingen en derhalve aangewend blijven voor een openbaar of ander niet-winstgevend doel, acht de regering het niet opportuun om hierover een progressief tarief te laten gelden. Bovendien is het zo dat over deze goederen vaak reeds schenkingsrechten geheven werden op het moment dat deze goederen door andere personen aan de betreffende instelling overgedragen werden.

Artikel 140, 4° W. Reg. blijft ongewijzigd.

Toevoeging van de openbare en private stichting

Aansluitend op de nieuwe VZW-wet (zoals gewijzigd bij Wet van 2 mei 2002) waarbij de private stichting in het leven werd geroepen, wordt deze rechtspersoon in artikel 140 W. Reg. toegevoegd. Tevens wordt, eveneens in overeenstemming met de nieuwe VZW-wet, het begrip "instelling van openbaar nut" vervangen door het begrip "stichting van openbaar nut".

Een schenking aan een stichting van openbaar nut en een schenking aan een private stichting is onderworpen aan een verlaagd recht van 7 %. Schenkingen (inbrengen om niet inbegrepen) door stichtingen aan stichtingen, kunnen genieten van een bijzonder vast recht van 100 euro.

Afschaffing discriminatie binnen de Europese Economische Ruimte

Het laatste lid van artikel 140 W. Reg. stelt dat de verlagingen enkel op de Belgische rechtspersonen toepasselijk zijn. De Europese Commissie heeft België echter aangemaand om deze en de gelijklopende bepalingen in het Wetboek van Successierechten (zijnde artikelen 59 en 60 W. Succ.) aan te passen aangezien deze indruisen tegen het vrij verkeer van werknemers en het vrij vestigingsrecht. De discriminatoire werking van beide artikelen werd bovendien bevestigd door de rechtbank van Brussel op 6 december 2002.

Rekening houdende met voormelde aanmaning vanwege de Europese Commissie heeft de Vlaamse regering reeds eerder principieel beslist de verlagingen voorzien door artikel 140 W. Reg. open te stellen ten aanzien van instellingen gelegen in andere lidstaten van de Europese Economische Ruimte.

Niettemin wordt de verlaging gekoppeld aan enkele voorwaarden ten einde misbruiken te voorkomen. De instellingen dienen "gelijkaardig" te zijn aan de Belgische instellingen die gevisieerd worden door artikel 140 W. Reg. Hiermee wordt bedoeld dat de instellingen dezelfde hoofdkenmerken dienen te vertonen als de door de artikel 140 W. Reg. gevisieerde instellingen.

Om te beoordelen of de instelling uit een andere land van de Europese Economische Ruimte inderdaad als een gelijkaardige instelling kan worden beschouwd dienen de volgende voorwaarden vervuld te zijn. De instelling moet :

- A. het algemeen belang dienen en een menslievend, dierenlievend, godsdienstig, cultureel, wetenschappelijk, artistiek of pedagogisch doel hebben ;
- B. rechtspersoonlijkheid bezitten ;
- C. geen winstoogmerk nastreven ;
- D. geen stoffelijk voordeel verschaffen aan de oprichters , stichters , leden, bestuurders , of enig ander persoon , behalve indien dit kadert in de verwezenlijking van het belangeloos doel.

Deze laatste voorwaarde wordt toegevoegd om misbruiken te vermijden.

Deze kenmerken waaraan de buitenlandse instelling dient te voldoen werden vermeld in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d.

6 december 2002¹ waarbij de rechtbank zich aansluit bij de redenering van de Nederlandse stichting ten aanzien waarvan het verlaagde tarief van successierechten geweigerd werd. In casu acht de rechtbank de weigering van de toepassing van het verlaagde tarief zoals voorzien door artikel 59 W. Succ. in strijd met het in de artikelen 39 en 43 van het EG-Verdrag bepaalde vrij verkeer en vrije vestiging, die gelden voor werknemers en zelfstandigen van andere Lidstaten die in België komen werken of zich in België vestigen om er hun activiteit uit te oefenen.

De Nederlandse stichting meent dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen ten overstaan van wie zij wordt gediscrimineerd. Zij wijst terzake op de volgende elementen die deze vergelijkbaarheid van een Nederlandse stichting met een VZW of een internationale vereniging aangeven :

- noch een Belgische VZW of internationale vereniging, noch een Nederlandse stichting hebben aandelen of worden door aandeelhouders gecontroleerd ; anderzijds hebben beiden rechtspersoonlijkheid ;
- beiden worden geacht het algemeen belang te dienen en genieten uit dien hoofde een verlaagd tarief inzake successierechten voor hun legaten ; beiden behoeven voor de toepassing van het verlaagd tarief een ministeriële administratieve goedkeuring ;
- beiden mogen geen winstoogmerk nastreven ;
- beiden zijn niet onderworpen aan de Venn. B., voorzover zij geen onderneming drijven ;
- om het verlaagd tarief inzake successierechten te genieten, moet i.v.m. de Nederlandse stichtingen sprake zijn van 'kerkelijke, levensbeschouwelijke, charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen' (zie : art. 24, lid 4 van de Successiewet 1956) ; deze doelomschrijving sluit zeer nauw aan bij de vereiste, die art. 1 van de Wet van 25 oktober 1919 tot verlening van rechtspersoonlijkheid aan de internationale verenigingen met menslievend, godsdienstig, wetenschappelijk, artistiek en pedagogisch doel stelt aan het doel van internationale verenigingen ('een menslievend, godsdienstig, wetenschappelijk, artistiek, pedagogisch doel beogen').

¹ Rb. Brussel 6 december 2002, T.F.R. 2003, nr. 243, blz. 570.

Artikelen 45, 46 en 49

Verduidelijking voorwaarde inzake stemrechten

Het bijzonder regime van artikel 140bis e.v. W. Reg. is eveneens van toepassing op de schenking van de blote eigendom of vruchtgebruik van aandelen, hetgeen uitdrukkelijk bepaald wordt in de memorie van toelichting van het ontwerpdecreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2003 (Parl. St. 1690/1, blz. 23). Het is dan ook duidelijk dat de voorwaarde dat de aandelen minstens 10% van de stemrechten in de algemene vergadering dienen te vertegenwoordigen, vervuld is indien de stemrechten uitgeoefend worden door de blote eigenaar ingeval van schenking van het vruchtgebruik van de aandelen, respectievelijk door de vruchtgebruiker ingeval van schenking van de blote eigendom.

Ten einde iedere begripsverwarring uit te sluiten wordt in de nieuwe tekst voorzien dat ofwel dat de aandelen minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering van de vennootschap dienen te vertegenwoordigen ofwel dat de aandelen minstens 10 % van de totaliteit van de aandelen dienen te vertegenwoordigen. Daar de schenking van blote eigendom en vruchtgebruik mogelijk is geworden, is de verwijzing naar de stemrechten voor deze schenkingen niet langer gepast. De notaris dient derhalve overeenkomstig artikel 140bis, § 2, W. Reg. naargelang het geval in of onder aan de akte te bevestigen dat de geschonken aandelen minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering of van de totaliteit van de aandelen van de vennootschap vertegenwoordigen.

Aan het oorspronkelijke ontwerp van § 1, 1°, werd bovendien toegevoegd de schenking van "de eigendom of van het vruchtgebruik", om "alle twijfel omtrent de precieze draagwijdte van de aanpassingen te voorkomen" (Parl. St. 1690/3, blz. 4). Deze toevoeging werd niet aangebracht in § 1, 2° en 3°. Teneinde ook hier iedere twijfel te voorkomen, wordt ook hier aan de termen aandelen en vorderingen toegevoegd : "de schenking van de eigendom of van het vruchtgebruik".

Artikel 47 en 48

Schrapping van het vervreemdingsverbod en de één-op-één-regel

In navolging van de wijziging van artikel 60bis W. Succ. worden twee voorwaarden geschrapt met be-

trekking tot de certificaten, namelijk dat aan elk certificaat één aandeel beantwoordt en dat de rechtspersoon de aandelen, respectievelijk de vorderingen niet kan vervreemden zonder toestemming van de certificaathouder (artikel 140bis, 2°, derde lid, respectievelijk artikel 140bis, 3°, tweede lid W. Reg.). Door deze wijziging tracht de regering artikel 140bis W. Reg. af te stemmen op artikel 60bis W. Succ., zoals dit eveneens gewijzigd wordt, en op artikelen 242 en 503 van het Wetboek van Vennootschappen. In het Wetboek van Vennootschappen wordt evenmin vereist dat aan ieder certificaat één aandelen beantwoordt. Het in de artikelen 242 en 503 W. Venn. bepaalde verbod van vervreemding is bovendien een louter suppletieve regel waarvan dus afgeweken kan worden door partijen.

Artikelen 50 en 51

Verzachting van de zware sancties

De in artikel 140quater en 140quinquies W. Reg. voorziene sancties in geval van niet naleving van de kennisgevingsverplichting wordt soms als te zwaar bestempeld. Daar de regering geen reden ziet om dergelijke zware sancties te behouden, worden deze uit de desbetreffende bepalingen geschrapt. De regering koppelt hiermee gedeeltelijk terug naar haar eerste tekst van artikel 140bis W. Reg. waarin geen boete gelijk aan de aanvullende rechten werd voorzien. (Parl. St. 2002-2003, 1690/1). Blijft de betrokkene in gebreke het vereiste bewijs te leveren, kan de administratie hem vooralsnog via een dwangbevel tot dit bewijs of tot betaling aanmanen.

HOOFDSTUK XIX

Successierechten

Artikelen 52 en 53

Voor de toelichting bij deze bepaling kan verwezen worden naar de toelichting gegeven bij het artikel 44.

Artikel 54

Het decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997 heeft een gunstig tarief ingevoerd voor verervingen van familiale ondernemingen en familiale vennootschappen wanneer aan bepaalde voorwaarden voldaan is. Door het decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000 werd dit gunstig tarief zelfs vervangen door een volledige vrijstelling.

Het Vlaams Gewest heeft reeds de nodige inspanningen gedaan om interpretatieproblemen omtrent de toepassing van deze regelgeving te voorkomen door de opmaak van de omzendbrief FB/FIM/2001.1 van 6 juli 2001. Aanvullend dringt zich een wijziging op aan het decreet zelf om problemen in de toekomst te vermijden.

Indien aandelen vererven naar de echtgenote voor het vruchtgebruik en de kinderen voor de blote eigendom – wat de gewone erfrechtelijke regel is – was het niet helemaal duidelijk of deze nog meegeteld konden worden bij de berekening van de 50 % – participatievoorwaarde. Er mag immers wel rekening worden gehouden met de activa of de aandelen die in het bezit zijn kinderen van vooroverleden broers en zusters van de overledene, maar niet met de activa die in het bezit zijn van echtgenoten van vooroverleden broers en zusters. Wanneer het vruchtgebruik van de aandelen bij de langstlevende echtgenoot zit kon er een probleem ontstaan om de 50 % participatie te behalen, aangezien het onduidelijk was of deze konden worden meegeteld. De vraag stelt zich dan naar het volgende zijn van het bezitten van de blote eigendom om als volwaardig mee te tellen. Dit probleem is nu opgelost.

Artikel 55

Met de voorgestelde wijziging worden certificaten van vorderingen gelijkgesteld met vorderingen. Het opnemen van deze bepaling beoogt een gelijkshakeling van artikel 60bis van het Wetboek van Successierechten met artikel 140bis van het Wetboek Registratierechten waar ook rekening wordt gehouden met certificaten van vorderingen bij toekenning van het gunstig tarief bij schenking van familiale ondernemingen en familiale vennootschappen.

Een aantal voorwaarden, waaronder het beantwoorden van één certificaat aan één aandeel en het vervreemdingsverbod voor de rechtspersoon wor-

den uit de tekst geschrapt. Deze laatste bepaling is reeds opgenomen in de wet van 15 juli 1998, maar er kan conventioneel van afgeweken worden. De Vlaamse regelgeving in verband met de vererving van familiale ondernemingen verzet zich hier dus niet langer meer.

HOOFDSTUK XX

Leegstand van bedrijfsruimten

Artikel 56

Het bestaande artikel 2 van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding van en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten betreft de definities.

De tekst van het bestaande artikel 2,2° luidt als volgt :

"2° Economische activiteit : iedere industriële, ambachtelijke, handels-, diensten-, landbouw- of tuinbouw-, opslag of administratieve activiteit, uitgeoefend door bedrijven of ondernemingen."

De woorden "uitgeoefend door bedrijven of onderneming" worden geschrapt. Aangezien het (sociaal) statuut van diegene die de economische activiteit uitoefent of uitoefende eigenlijk niets toevoegt aan de definitie 'economische activiteit' kan dit weggelaten worden uit de definitie.

Artikel 57

Het bestaande artikel 27 bepaalt dat een geldboete verschuldigd is in geval van niet-tijdige betaling van de heffingen die betrekking hebben op kalenderjaar 2001 en de daarop volgende kalenderjaren.

Voordien was ook in geval van niet-tijdige betaling en dus niet alleen in geval van ontduiking een geldboete verschuldigd van 200 %.

Een bijkomende geldboete bij laattijdige betaling van de initiële heffing, naast de intresten, is erg contesteerbaar.

Met het oog op een gezamenlijke inningsprocedure voor de verschillende gewestbelastingen en meer in het bijzonder met het oog op afstemming op de bepalingen uit het W.I.B., dient een geldboete

wordt nog enkel opgelegd in geval van fraude (nieuw art. 27, § 1).

Artikelen 58 en 59

De hypotheekname (kohierbelasting) dient niet langer door een dwangbevel voorafgegaan te worden nu het om een kohierbelasting gaat, berustend op een door een gemachtigd ambtenaar uitvoerbaar verklaard kohier, en de met invordering belaste ambtenaar geen verdere titel nodig heeft voorafgaand aan de hypotheekname, zijnde een bewarende maatregel.

Artikel 447, tweede lid van boek III van het Wetboek van Koophandel met betrekking tot het faillissement, de bankbreuk en het uitstel van betaling, is sedert de nieuwe Faillissementswet artikel 19 van de Faillissementswet geworden. De tekst van het decreet wordt dan ook in die zin aangepast.

Artikel 60

In de eerste paragraaf wordt artikel 36 toegevoegd. Het spreekt voor zich dat ook wanneer een opschorting is toegestaan aan nieuwe eigenaars (art. 36), de sanctie bij het verstrijken van de opschortingstermijn, zonder dat de leegstand en/of verwaarlozing is beëindigd, de betaling van de opgeschorte heffing, meer de vervallen intresten zal zijn.

De voorgestelde bepaling waarbij het artikel 36 wordt toegevoegd, houdt de rechtzetting van een schrijffout in.

In de tweede paragraaf wordt de vermelding '3bis' vervangen door artikel 38. Ook hier gaat het om de rechtzetting van een schrijffout.

Het spreekt voor zich dat ook indien opschorting is verleend in toepassing van artikel 38 (opschorting voor leegstaande, maar niet verwaarloosde bedrijfsruimten) de opgeschorte heffing alsnog verschuldigd zal zijn, indien de eigenaar het onroerend goed tijdens de opschortingsperiode verkoopt, nog voordat er een schrapping van het goed uit de inventaris werd bekomen.

HOOFDSTUK XXI

Economisch ondersteuningsbeleid

Artikel 61

De actuele bepalingen van het decreet luiden als volgt :

" Art. 17. De Vlaamse regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor extern(e) advies en studie en aan natuurlijke personen voor een externe haalbaarheidsstudie betreffende de eventuele oprichting of overname van een onderneming, onder de voorwaarden vermeld in de K.M.O.-verordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Art. 18. § 2, 2° lid. Diensten van permanente of periodieke aard en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven van de onderneming behoren, komen niet in aanmerking.

Art. 19. De Vlaamse regering kan tot maximaal 50 % steun voor advies en studie verlenen."

In uitvoering van het Vlaams Werkgelegenheidsakkoord spraken de sociale partners zich positief uit over het voorstel van de prestarterscheques. Met dit voorstel kunnen prestarters, natuurlijke personen, tot een bepaald bedrag advies inkopen ter begeleiding van de prestartersfase. Aangezien de Europese staatssteunregels niet van toepassing zijn indien de steun beperkt wordt tot de kosten aangaan alvorens met de effectieve opstart van de onderneming is begonnen, gelden in principe de beperkingen van de Europese KMO-verordening niet. Het decreet van 31.1.2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid verklaart echter de KMO-verordening van toepassing met betrekking tot de steunverlening aan natuurlijke personen voor een haalbaarheidsstudie betreffende de eventuele oprichting of overname van een onderneming. Om deze beperkingen te vermijden wordt voorgesteld het decreet aan te passen ter gelegenheid van het opstellen van het programmadecreet 2004 betreffende de begroting 2004 op de voorgestelde wijze.

HOOFDSTUK XXII

VZW BAN Vlaanderen

Artikel 62

Binnen het risicokapitaal kan een onderscheid gemaakt worden tussen formeel en informeel risicokapitaal. Het formele risicokapitaal wordt versprekt door de zogenaamde "venture capitalisten", geïnstitutionaliseerde fondsen die zich eerder richten naar grote investeringen (>1 miljoen euro) in eerder mature ondernemingen. Informeel risicokapitaal wordt versprekt door private investeerders. Binnen de groep van private investeerders wordt een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de 'family, friends and fools', de personen die de ondernemer, op zoek naar kapitaal, reeds van voor de zoektocht kennen en bereid zijn hun centen in de betrokken man of vrouw te investeren. Deze groep van investeerders heeft niet noodzakelijkerwijze ook een toegevoegde waarde voor de betrokken ondernemer. Anderzijds zijn er de zogenaamde business angels, private personen die, naast het feit dat ze middelen hebben en bereid zijn deze onder de vorm van risicokapitaal te investeren, ook hun ervaring als ondernemer en hun contacten willen doorgeven aan de investeerder. Dit is de definitie van de business angel in strikte zin. De Vlaamse regering hechtte haar goedkeuring aan het nieuwe financieringsvoorstel aan BAN Vlaanderen waar een subsidie wordt verschaft aan 1 BAN Vlaanderen, resultaat van de fusie van de vier bestaande BAN's, die op basis van een gemengde input-outputfinanciering wordt ter beschikking gesteld. Gezien het belang van het instrument en de samenhang tussen business angel financiering met nieuwe Vlaamse instrumenten (nieuwe waarborgregeling, ARKI-MEDES) maar ook met federale maatregelen (zoals het federaal participatiefonds) is een zekere vertegenwoordiging van de Vlaamse overheid in de nieuwe gefusioneerde BAN aangewezen.

HOOFDSTUK XXIII

Bedrijventerreinen

Artikel 63

Op verzoek van de Europese Commissie dienen tegen 31 december 2003 een aantal bepalingen waaronder deze van de artikelen 30 t/m 32 van de

wet van 30 december 1970 op de economische expansie opgeheven te zijn.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft deze materie grotendeels geregionaliseerd. De opheffing gebeurt dan ook via een gezamenlijk initiatief van de federale en de gewestelijke bevoegde organen. Eventuele vervangende maatregelen worden door elk bestuursniveau apart genomen.

Op het Vlaams niveau werd artikel 31 van de wet op de economische expansie nopens de subsidiëring van bedrijventerreinen reeds vervangen door het nieuwe decreet van 31 januari 2001 op het economisch ondersteuningsbeleid.

In afwachting van een nieuwe globale aanpak met betrekking tot de ontwikkeling en het beheer van alle bedrijventerreinen dient echter de continuïteit in de wetgeving terzake verzekerd te worden.

Artikel 63 vervangt het vroegere artikel 30 inzake de onteigening van gronden om ze als bedrijventerrein te ontwikkelen. Het voert geen nieuwigheden in (tenzij het toepasbaar stellen op de heraanleg van bedrijventerreinen) maar schikt zich naar de huidige situatie met schrapping van alle verwijzingen naar de vroegere staatkundige indeling (§§ 1 en 4), met opneming van de huidige procedure inzake het openbaar onderzoek en toepassing van het decreet van 23 december 1986 houdende bevoegdverklaring van de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen tot het uitvoeren van bepaalde vermogensrechtelijke verrichtingen voor rekening van het Vlaams gewest en van de instellingen die ervan afhangen.

Voor het overige werden de bepalingen die ook in de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte vermeld staan, geschrapt.

Op verzoek van de Raad van State wordt aan deze verduidelijking toegevoegd dat de bepalingen van artikel 63, § 5, geenszins een vermoeden van hoogdringendheid invoeren waardoor de onteigenende overheid vrijstelling zou krijgen van de verplichting om de onmiddellijke en voor het algemeen nut onontbeerlijke inbezitting van het goed te motiveren zodat de vrederechter zou belet worden om de wettiging van die motivatie te controleren.

Verder werd er op voorstel van de Raad van State een opsplitsing doorgevoerd tussen enerzijds de

onteigeningsmachtiging voor economische doeleinden van de Vlaamse regering zelf (art. 63, § 1) en de bevoegdheid waarover ze beschikt om de ondergeschikte besturen daartoe te machtigen (art. 63, § 2). Deze machtiging dient volgens de Raad van State geval per geval te gebeuren. De tekst werd in deze zin aangepast.

Het huidige artikel 30 van de wet van 30 december 1970 op de economische expansie stelt o.a. dat het recht van wederafstand bedoeld bij artikel 23 van de wet van 17 april 1835 niet kan worden ingeroepen. Dit artikel regelt voor "oude eigenaars" een vorm van terugkooprecht in geval de overheid de niet gerealiseerde onteigende goederen verkoopt.

Volgens de Raad van State houdt de opheffing van dit recht van wederafstand de mogelijkheid in van schending van 'hogere normen' zoals het grondwettelijk beginsel van de gelijkheid en het verbod van discriminatie ten overstaan van deze eigenaars die om andere doeleinden onteigend worden en die dus wel over een recht van terugkoop kunnen beschikken.

Deze bepaling werd bijgevolg niet overgenomen in artikel 63 van het ontwerp programmadecreet.

Artikel 64 en volgende vervangen het vroegere artikel 32 van de wet op de economische expansie. Ze bevatten regels inzake de terbeschikkingstelling van gronden op bedrijventerreinen die gesubsidieerd of met toepassing van artikel 63 onteigend werden.

Ook hier werd hoofdzakelijk betracht de continuïteit te verzekeren met oog voor de huidige staatkundige indeling, het toepasbaar stellen van het bovenvermelde decreet van 23 december 1986, de evolutie in de wetgeving (decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid dat ook steun aan ondernemingen voor het (her)aankopen en (her)uitrusten van bedrijventerreinen mogelijk maakt) en de mededeling van de Europese Commissie betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties.

Deze artikelen vormen een belangrijk instrument voor het langetermijnbeheer van bedrijventerreinen.

In navolging van het advies van de Raad van State werden de volgende aanpassingen doorgevoerd :

- het begrip 'tussenkoms' van het Vlaamse Gewest werd in alle volgende artikelen vervangen

door 'steun' van het Vlaamse Gewest in overeenstemming met het decreet van 31 januari 2003 op het economisch ondersteuningsbeleid ;

- in artikel 64 werd de term 'bestemming' vervangen door 'gebruiksvoorwaarde' omdat de Vlaamse minister bevoegd voor Economie inderdaad geen bestemmingsbevoegdheden bezit ;
- redactionele verbeteringen zoals de verkeerde verwijzing naar 'artikel 65' i.p.v. 'artikel 63' en het consequent gebruiken van de term 'heraanleg' werden doorgevoerd.

De Raad van State erkent in zijn advies overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de overheid over het recht beschikt om het gebruik van goederen te moduleren voor zover er een billijk evenwicht is tussen enerzijds de vereisten van het algemeen belang en anderzijds de fundamentele rechten van het individu.

Zoals hierboven gesteld ligt het in de bedoeling van de overheid om een beheer op bedrijventerreinen mogelijk te maken. In het verleden hadden de bepalingen van artikel 32 dezelfde doelstelling. Gezien de recente vereisten en druk op de economische sector voor het ontplooiën van duurzame activiteiten wordt ipso facto het voeren van een duurzaam beheer van bedrijventerreinen onontkoombaar.

De artikelen 65 en 66 zijn dus enkel bedoeld om de bedrijven gevestigd op een bedrijventerrein dat door of met steun van de overheid werd aangelegd contractueel te verplichten om de bestemming van het terrein te respecteren en effectief een bedrijfsgebouw op te richten en te exploiteren en om de beheersmaatregelen die op het terrein kunnen rusten na te leven.

Om echter het voormelde billijke evenwicht tussen het algemeen belang en de rechten van het individu te waarborgen werden de artikelen 65 en 66 als volgt aangepast.

Artikel 65 werd zodanig aangepast dat in geval de gronden in een andere vorm dan verkoop ter beschikking worden gesteld van de bedrijven er geen sprake kan zijn van inbezitname door de overheid in geval de voorwaarden van de akte niet worden nageleefd. De ontwikkelaar van de gronden, die gebruik maakte van steun van de Vlaamse overheid om deze bouwrijp te maken of ze versneld in bezit te nemen via artikel 63 van dit programmadecreet, neemt wel de verplichting op zich in de akte

de modaliteiten uit te werken tegen dewelke een einde kan gesteld worden aan het gebruik van de gronden zo de contractuele voorwaarden niet worden gerespecteerd. Zodoende wordt contractverbreking wegens niet naleving van om het even welke gebruiksvoorwaarde vermeden en teruggebracht tot de bedoeling van het wetsartikel nl. het voeren van het deugdelijk bedrijventerreinbeheer. De voorwaarde blijft behouden dat de gebruiker van het goed zijn contract slechts kan overdragen aan een derde mits de openbare rechtspersoon (die het goed verhuurt, verpacht, least, enzovoort) zijn akkoord hiermee betuigt. Voor de privé-ontwikkelingen gerealiseerd met steun van de Vlaamse overheid geldt deze verplichting ook maar moet het akkoord verleend worden door de begunstigde van deze steun.

Artikel 66 werd in dezelfde zin aangepast zodat enkel terugkoop door de verkoper mogelijk blijft en dit aan de voorwaarden van het Burgerlijk Wetboek. De verplichting dat het recht van terugkoop steeds door de Vlaamse minister bevoegd voor Economie zou worden uitgevoerd in geval een privé-ontwikkeling met Vlaamse steun werd gerealiseerd werd dus geschrapt. De vraag van de Raad van State om de rechtsgrond te vermelden waarop afgeweken wordt van het Burgerlijk Wetboek vervalt bijgevolg ook evenals het verzoek om een betere coherentie tot stand te brengen in de manier waarop de verschillende onderdelen van artikel 66 zich tot elkaar verhouden.

HOOFDSTUK XXIV

Opleidingscheques

Artikel 69

Het Vlaams Werkgelegenheidsakkoord 2003-2004 bepaalt dat het bestaande stelsel van de opleidingscheques voor werkenden in ondernemingen zal worden uitgebreid in haar toepassingsgebied tot de gehele private sector voor zover die niet vervat is in de regeling uitgewerkt in het Vlaams Intersectoraal Akkoord voor de social profitsector 2000-2005 (VIA). Het opleidingsbeleid in de social profitsector zoals in deze afgebakend in het Vlaams Intersectoraal Akkoord voor de social profitsector 2000-2005 (VIA), krijgt een evenwaardige versterking via sectorinstellingen (inz. VIVO).

De wettelijke grondslag voor de maatregel van de opleidingscheques wordt actueel nog gevormd door artikel 6 van het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest. Binnenkort zal deze wettelijke grondslag gewijzigd worden door het besluit te enten op het decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid van 31 januari 2003.

Indien de opleidingscheques opengesteld worden voor andere sectoren, zoals bijvoorbeeld de landbouwsector, dient een andere decretale basis te worden gevonden. Immers, voornoemde decreten kaderen binnen de Europese staatssteunregels van het beleidsdomein Economie terwijl voor andere beleidsdomeinen zoals bijvoorbeeld landbouw andere Europese staatssteunregels gelden.

Voor de periode van het Vlaams Werkgelegenheidsakkoord 2003-2004 zal de uitbreiding van het toepassingsgebied van de opleidingscheques tot de gehele private sector voor zover die niet vervat is in de regeling uitgewerkt in het Vlaams Intersectoraal Akkoord voor de social profitsector 2000-2005 (VIA) aangerekend worden binnen de voorziene enveloppe van de opleidingscheques.

De steun wordt toegekend aan de ondernemingen van die sectoren waarvoor de respectievelijke ministers van de Vlaamse regering bevoegd zijn en waarvan ieder wat hem of haar betreft een voorstel heeft ingediend samen met de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid.

De opleidingscheques worden natuurlijk ingekocht bij erkende opleidingsverstrekkers, ongeacht de plaats waar de opleiding georganiseerd wordt.

Met de voorgestelde decreetsbepaling kan de Vlaamse regering de in aanmerking komende sectoren uitbreiden op voorstel van elk der functioneel bevoegde ministers via de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid. Indien een functioneel bevoegde minister in het stelsel wenst mee te stappen – wat noodzakelijk is indien het Vlaams Werkgelegenheidsakkoord 2003-2004 moet worden uitgevoerd – kan zij/hij het voorstel doen, rekening houdend met de regelgeving van toepassing binnen zijn of haar beleidsdomein. Aangezien de uitbreiding echter impact heeft op de webapplicatie, is het noodzakelijk het voorstel samen met de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid te agenderen.

HOOFDSTUK XXV

Infrastructuur niet-hoger onderwijs

Artikel 70

De machtigingen worden decretaal aangepast op basis van de politieke besprekingen met het oog op het bereiken van het financieel evenwicht binnen de Vlaamse begroting.

HOOFDSTUK XXVI

Volwassenenonderwijs

Artikel 71

Artikel 71, § 1, voorziet een nieuw financieringsmechanisme in het volwassenenonderwijs. Er wordt naar analogie met de andere onderwijsniveaus een omkaderingscoëfficiënt ingevoerd. Tot op heden gebeurde de financiering/subsidiëring door middel van de toekenning van een aantal leraarsuren op basis van het historisch forfait aan leraarsuren. Bij de invoering van het decreet volwassenenonderwijs werd hiervoor geopteerd om geen schokeffect te veroorzaken. Na 5 jaar hebben de centra echter de mogelijkheid gehad om te evolueren naar de deler die per studiegebied/categorie werd bepaald en dringt een aanpassing zich op. Door de invoering van deze coëfficiënt worden de centra en hun cursisten op eenzelfde manier behandeld.

Bij het bepalen van de omkaderingscoëfficiënt zal rekening gehouden worden met enerzijds de huidige omkadering en zal erop toegezien worden dat deze niet te sterk verschillen en anderzijds de specifieke positie van het NT2 en Algemene Vorming.

De omkaderingscoëfficiënt zal worden bepaald per studiegebied of categorie, waardoor ook het lestijdenpakket op deze manier zal berekend worden. Daarom bepaalt § 2 dat het globale lestijdenpakket van een centrum de som bedraagt van het lestijdenpakket van alle door haar ingerichte studiegebieden en categorieën.

De huidige § 3 vervangt de vroegere § 2 en blijft, naast een technische aanpassing ten gevolge van het nieuwe financieringsmechanisme, inhoudelijk ongewijzigd. Er wordt een driejarige waarborgregeling inzake de omkadering voorzien bij omschakeling naar modulair onderwijs. Het artikel laat de

centra de keuze of deze waarborgregeling begint te lopen vanaf het schooljaar van de omschakeling of het daaropvolgende schooljaar.

Ook het principe zoals vervat in § 4, waardoor centra voor nieuwe studiegebieden en categorieën het dubbel aantal lesuren cursist krijgen, was reeds voorzien.

Wanneer studiegebieden worden overgedragen van het ene centrum naar het andere, gebeurt dit meestal omdat er in het overdragende centrum problemen zijn met dat studiegebied. Om de overdracht voor het ontvangende centrum toch nog aantrekkelijk te maken en om het ontvangende centrum de kans te geven zijn aanbod te reorganiseren, voorziet § 5 dat tijdelijk een beperkt bijkomend aantal leraarsuren wordt toegekend.

Om de fusies te stimuleren en om fuserende centra de kans te geven zich te herstructureren, wordt tijdelijk het aantal leraarsuren beperkt verhoogd, indien de fusie een voldoende groot centrum tot gevolg heeft. Ook deze principes waren reeds voorzien.

Ook de afronding zoals ingeschreven in § 6 was reeds voorzien.

Hoewel het decreet volwassenenonderwijs in artikel 5 voorziet in één studiegebied talen, zullen voor de bepaling van de omkaderingscoëfficiënt – net zoals in het verleden – de richtgraden 1 en 2 enerzijds en de richtgraden 3 en 4 anderzijds als aparte studiegebieden worden beschouwd.

HOOFDSTUK XXII

Hogescholen

Artikelen 72 tot 78

Artikel 72 betreft een technische aanpassing van het startbedrag van de enveloppe. De loonsverhoging die voorzien was in CAO VI werd voor het contractueel personeel, dat de hogescholen zelf betalen ten laste van de werkingsuitkeringen die ze van het departement onderwijs ontvangen, jaarlijks aan de hogescholen toegekend vanuit een provisioneel krediet. Vanaf 2004 worden deze middelen structureel aan de enveloppe toegevoegd.

Ook de wijziging van § 3 is een technische aanpassing. Er werd een indexeringsformule aan de para-

graaf toegevoegd. Op deze manier moeten deze bedragen niet worden aangepast als het startbedrag van de enveloppe gewijzigd wordt en de indexeringsformule van de enveloppe wordt aangepast.

Art. 73. Als gevolg van de aanpassing van het startbedrag van de enveloppe moet ook de indexeringsformule worden aangepast.

Art. 74 en art. 75. De wijzigingen in artikels 3 en 4 geven een rechtsgrond aan een administratieve vereenvoudiging. Namelijk : het samenvoegen van 2 onderscheiden recuperatiefonds.

Tot en met het derde kwartaal van 2002 ontvingen de betrokken hogescholen een toelage voor de niet-inzetbare personeelsleden uit de opleiding kinesithérapie. Dit werd geregeld in het kiné-decreet. Dit decreet riep tegelijkertijd een afzonderlijk recuperatiefonds in het leven voor de terugvordering van 70 % van het bruto-aanvangssalaris van de personeelsleden kiné die terwerkgesteld werden buiten de opleiding kinesithérapie. De personeelsleden zelf bleven betaald ten laste van de enveloppe van hun hogeschool.

Vanaf het vierde kwartaal 2002 wordt deze groep niet meer ten laste van de individuele hogeschool betaald, maar vanuit het centraal fonds. Hiervoor werd de globale enveloppe van de hogescholen verhoogd. Aangezien de betrokken hogescholen vanaf nu geen toelage meer ontvangen, is een afzonderlijke recuperatiefonds overbodig. Het recuperatiefonds kiné en het algemene recuperatiefonds kunnen bijgevolg worden samengevoegd.

Art. 76. Bij de begrotingsbesprekingen werd beslist om voor 2004 19.172.000 euro te voorzien voor de investeringen in infrastructuur van de hogescholen. Na in de voorbije jaren meermaals een verhoging te hebben voorzien, is het vanuit de huidige macrobudgettaire situatie verantwoord om in dit investeringsritme een vertraging in te bouwen.

Art. 77. De financiering van projecten in het hoger kunstonderwijs wordt met ingang van het begrotingsjaar 2004 stopgezet. Voorlopig zijn er geen doorgroeimogelijkheden naar de instituten toe. Daarenboven zullen de vrijgekomen middelen enerzijds worden aangewend voor de instituten, die dichter aansluiten bij het veld van het hoger onderwijs. Anderzijds zal een deel van deze middelen worden gebruikt om de academisering van de kunstopleidingen vorm te helpen geven.

Art. 78. Dit artikel wordt hernomen uit het hogescholendecreet. In het tweede lid wordt het bedrag van de toelage aan hogere instituten aangepast overeenkomstig de middelen, ingeschreven in de administratieve begroting.

In de indexformule wordt het jaartal aangepast.

Artikel 79

Dit artikel betreft een technische correctie. Het structuurdecreet vermeldt de inwerkingtreding van Titel II (wijzigingsbepalingen m.b.t. het Hogescholendecreet) niet.

De globale uitwerking van Titel II vindt plaats vanaf 1 januari 2003. Deze datum stemt overeen met het betreffende budgettaire kader. Artikel 152 heeft uitwerking vanaf 1 oktober 2002 teneinde de voorziene middelen voor de academisering ter beschikking te stellen met ingang van het academiëjaar 2002-2003. De koppeling van deze academiseringsgelden aan een overeenkomst (als subsidiëeringsvoorwaarde) geldt vanaf 1 januari 2004.

HOOFDSTUK XXVIII

Universiteiten en aanverwante instellingen

Artikelen 80 tot 83

Artikel 80 betreft de aanvullende middelen die aan de universiteiten ter beschikking worden gesteld als compensatie voor de meeruitgaven die gepaard gaan bij de omvorming van de academische opleidingen naar de bachelor- en masteropleidingen. Om over deze middelen te kunnen beschikken moeten de instellingen een onderwijsontwikkelingsplan indienen dat wordt onderworpen aan de instemming van experts.

De groei van de aanvullende middelen wordt voor het begrotingsjaar 2004 aangepast overeenkomstig de beslissing genomen bij de politieke besprekingen. De behoeften worden vastgesteld op 9.674.000 euro (9.574.000 euro aan prijsniveau 2001). Door deze beslissing behoudt elke universiteit minimaal hetzelfde niveau aan aanvullende middelen als in 2003.

Artikel 81 betreft de wettelijke en conventionele werkgeversbijdragen voor de Vlaamse universitei-

ten die de loonlastverschillen, m.n. de hogere RSZ-bijdragen van de privaatrechtelijke universiteiten in vergelijking met de publiekrechtelijke universiteiten, moeten compenseren. Met ingang van 2001 ontvangen de Vlaamse universiteiten aanvullende bijdragen om de gestegen lastenverschillen beter te compenseren.

Ingevolge de beslissing van de federale overheid om een structurele RSZ-bijdragevermindering toe te kennen zijn de loonlasten voor de privaatrechtelijke universiteiten aanzienlijk gedaald. Dienvolgens is beslist om met ingang van 2003 om de aanvullende bijdragen in gelijke mate te verminderen teneinde het initiële compensatie niveau van 2001 te bewaren.

Om diezelfde reden werden de aanvullende bijdragen voor het begrotingsjaar 2004 geactualiseerd. Die actualisatie gebeurde aan de hand van de meest recent gegevens, met name 2002.

Art. 82 : bij de politieke begrotingsbesprekingen werd beslist om voor het begrotingsjaar 2004 19.789.000 euro aan investeringsmiddelen te voorzien voor de universiteiten. Na in de voorbije jaren meermaals een verhoging te hebben voorzien, is het vanuit de huidige macro-budgettaire situatie verantwoord om in dit investeringsritme een vertraging in te bouwen.

Art. 83 : in dit artikel wordt het basisbedrag voor de vaststelling van de werkingsmiddelen voor het Instituut voor Tropische Geneeskunde geconformeerd aan de budgetcontrole 2003.

Bij de politieke begrotingsbesprekingen werd beslist de investeringsmiddelen voor het Instituut voor Tropische Geneeskunde voor het begrotingsjaar 2004 vast te stellen op 468.000 euro (446.000 euro aan prijsniveau 2001). Na in de voorbije jaren meermaals een verhoging te hebben voorzien, is het vanuit de huidige macro-budgettaire situatie verantwoord om in dit investeringsritme een vertraging in te bouwen.

HOOFDSTUK XXIX

Nascholing

Artikel 84

Oorspronkelijk werden middelen voor de nascholing ter beschikking gesteld voor de scholen basis-

onderwijs, de scholen secundair onderwijs, de koepels en de overheid. De tabel van het model loopt tot en met het begrotingsjaar 2003. Vanaf het begrotingsjaar 2004 worden de middelen, die aanvankelijk werden toegekend aan de overheid, gehierarchiseerd naar de lerarenopleiding.

HOOFDSTUK XXX

Wijziging van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer

Artikel 85

Artikel 3 van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Minafonds somt de ontvangsten op waarmee de begroting van het Minafonds wordt gestijfd.

Er is momenteel een federale regelgeving in voorbereiding waarbij de mogelijkheid wordt voorzien om via economische instrumenten (aanwezig in de vleeskolom), zoals BTW, accijnzen, of via bestaande inningsmechanismen bijdragen te innen voor de financiering van de inzameling en verwerking van landbouwkrengen.

Aangezien de uitgaven voor de inzameling en verwerking van landbouwkrengen binnen het Vlaamse Gewest gebeuren vanuit de Minafondsbegroting, zal het aan het Vlaamse Gewest toegewezen gedeelte van deze opbrengsten gestort worden in het Minafonds.

HOOFDSTUK XXXI

Woonrecht Doel

Artikel 86

Het tijdelijk woonrecht dat in Doel tot 2007 loopt, houdt in dat toekomstige bewoners geconfronteerd worden met hoge registratierechten. Het zakelijk recht van bewoning leidt tot hogere registratierechten dan bij algemeen vast recht (artikel 159, 13°, van het wetboek van registratierechten). Daartoe wordt een decreetsbepaling voorgesteld waarna het registratierecht in de feiten komt te vervallen.

len, en de overlegprocedure met de federale overheid wordt opgestart.

De bedoeling van deze bepaling is om een welbepaalde verrichting, met name de vestiging van een tijdelijk zakelijk recht van bewoning, met betrekking tot welomschreven onroerende goederen, vrij te stellen van registratierechten, in afwijking van de bepalingen vervat in de artikelen 44 en volgende van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

De bedoelde onroerende goederen zijn alle woningen, gelegen in de woonkern van Doel, deelgemeente van Beveren. De omschrijving van de woonkern Doel is terug te vinden in de beslissing van de Vlaamse regering van 27 april 2001 betreffende een tijdelijk bewoningsrecht ter garantie van de woonzekerheid en van de woonkwaliteit in Doel.

De woningen in kwestie zijn verworven of zullen verworven worden, hetzij via minnelijke overdracht, hetzij via onteigening, door de Maatschappij voor het haven-, grond- en industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied. Het beheer over deze woningen is overgedragen aan de Intercommunale Vereniging van het Land van Waas. Het is deze laatste maatschappij die instaat voor het beheer van de verrichtingen inzake het tijdelijk recht van bewoning.

HOOFDSTUK XXXII

Domein van de wegen, de waterwegen
en hun aanhorigheden, zeewering en de dijken

Artikelen 87 en 88

Artikel 87 past artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993 in die zin aan dat er in de toekomst drie mogelijkheden zullen zijn : ofwel moet er een vaste en een variabele retributie worden betaald, ofwel enkel een vaste retributie, ofwel geen retributie.

Artikel 88 herneemt het bestaande artikel 43, derde lid van het decreet 18 december 1992, zoals gewijzigd door het decreet van 5 juli 2002, maar stelt de daar vermelde ingebruiknemingen niet alleen vrij van variabele retributie, maar ook van vaste retributie.

Daar waar vroeger steeds werd gesteld dat de vaste retributie in elk geval verschuldigd blijft aangezien de administratie het werk moet leveren voor het afleveren van de vergunning, worden de in dit derde lid vermelde ingebruiknemingen nu ook vrijgesteld van deze vaste retributie.

De organisatoren van tijdelijke activiteiten van sociale, culturele, pedagogische, caritatieve, godsdienstige, sportieve en recreatieve aard zijn veelal VZW's of feitelijke verenigingen die het men weinig middelen moeten stellen. Als een kleine vereniging een aantal vergunningen moet aanvragen, hetzij voor de activiteit zelf, hetzij voor de aankondigingen ervan, kan de kostprijs hiervan voor deze vereniging al snel oplopen. Om dergelijke activiteiten te bevorderen is het Vlaamse Gewest bijgevolg bereid om deze kost zelf te dragen.

Daarnaast kunnen ook activiteiten met winstoogmerk, zoals markten en dergelijke, een gelijkaardige sociaal-culturele waarde hebben. Bijgevolg wordt aan de Vlaamse regering de mogelijkheid geboden om ook deze activiteiten vrij te stellen van vaste en variabele retributie.

Aangezien de in 3° vermelde ingebruiknemingen het algemeen belang dienen, worden deze eveneens vrijgesteld van vaste en variabele retributie, zodat de gemeente of de VVM deze kosten niet moeten dragen.

Er wordt een nieuw 4° toegevoegd waardoor ook de toegangen tot woningen vrijgesteld worden van vaste en variabele retributie. Aangelanden van wie de eigendom van de weg wordt gescheiden door een sloot, hebben het recht zich een toegang tot de weg te verschaffen en daarvoor een brugje of een duiker aan te leggen, mits ze beschikken over een vergunning. Op basis van de huidige bepalingen van het decreet en het uitvoeringsbesluit zouden al de aangelanden die in deze omstandigheden verkeren een retributie verschuldigd zijn. Om dit te vermijden wordt deze ingebruikneming zowel van vaste als van variabele retributie vrijgesteld.

Artikel 89

De mobiliteitsproblemen in Vlaanderen zijn in zeer belangrijke mate te wijten aan de enorme toename van het vrachtverkeer op onze primaire en secundaire wegen. Nochtans ontbreekt het niet aan alternatieve vervoersmodi. In het bijzonder de Vlaamse bevaarbare waterlopen bieden een uiterst waardevol instrument met een sterk groeipoten-

tieel om het mobiliteitsprobleem efficiënt aan te pakken. De voordelen van de waterweg zijn legio, zowel de milieuvriendelijkheid van deze transportmodus, de veiligheid ervan en de verkeersleefbaarheid dienen in het bijzonder benadrukt te worden.

De bevordering van het gebruik van deze transportmodus is echter in zeer grote mate afhankelijk van de manier waarop de economisch waardevolle gronden langsheen deze waterlopen worden geëxploiteerd en de manier waarop de huidige en nog te ontwikkelen infrastructuur wordt benut. Een efficiënte en maximale aanwending van kaaimuren en bijhorende laad- en losinstallaties is daarbij van primordiaal belang. Het middel bij uitstek om dit te realiseren is het opleggen van een verplicht te verhandelen hoeveelheid ton per lopende meter kaaimuur per jaar, rekening houdend met de aard van de economische activiteit van de gebruiker, de ligging van de kaaimuur, de aanwezige ontsluitingsmogelijkheden, de reeds aanwezige infrastructuur of het verdere uitbreidingspotentieel van de locatie in kwestie.

De instrumenten waarover de Vlaamse waterwegbeheerders – de Administratie Waterwegen en Zeewezen, de Dienst voor de Scheepvaart en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer – beschikken om deze tonnageverplichting juridisch af te dwingen zijn divers doch onvolkomen.

De PPS-regeling is enkel aangewezen wanneer het nog te bouwen infrastructuur betreft waarover een publieke en een private partner een overeenkomst sluiten en biedt als dusdanig geen doeltreffende oplossing voor reeds bestaande kaaimuren.

Het afsluiten van een concessieovereenkomst is een lange termijnverbintenis waarin niet alle economische actoren wensen of kunnen investeren.

Het derde instrument is het verlenen van een vergunning op grond van het Besluit van de Vlaamse regering van 29 maart 2002 betreffende het toekennen van vergunningen, het vaststellen en innen van retributies voor het privaat gebruik van het openbaar domein van de wegen, de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken. Het gebruik van een kaaimuur en de bijhorende infrastructuur is weliswaar vergunningsplichtig, doch de waterwegbeheerder beschikt niet over de juridische mogelijkheid het effectieve gebruik tot beloop van een bepaald tonnage op te leggen of te sanctio-

neren bij niet naleving. Dit is een vacuüm in de bestaande regelgeving.

Het artikel 43 bis tracht aan dit laatste probleem een sluitende oplossing te bieden door juridisch de mogelijkheid te verankeren om aan de vergunninghouder een tonnageverplichting per kalenderjaar op te leggen. Aangezien een dergelijke verplichting enkel afdwingbaar is mits het voorzien van efficiënte sancties, werd in de derde paragraaf een progressief boetesysteem ontwikkeld ingeval de vergunninghouder in gebreke blijft. De hoogte van de boete is afhankelijk van 2 factoren, namelijk de mate waarin de vergunninghouder in gebreke blijft het opgelegde tonnage per kalenderjaar te verhandelen en het feit of de inbreuk op de tonnageverplichting al dan niet voor de eerste keer heeft plaatsgevonden. De kracht van het systeem berust in het feit dat vergunninghouders die herhaaldelijk en ernstig in gebreke blijven zwaarder worden beboet en aldus sterker gestimuleerd zullen worden om alsnog het opgelegde tonnage te verhandelen via de waterweg.

De conform de paragraaf 5 ingebrekegestelde en beboete vergunninghouder beschikt volgens de in paragraaf 6 omschreven modaliteiten om zijn verweer schriftelijk kenbaar te maken bij de bevoegde waterwegbeheerder. Hierdoor wordt de mogelijkheid voorzien de opgelegde boete te herzien indien de vergunninghouder objectieve feiten kan aanbrengen die ertoe geleid hebben dat het opgelegde tonnage niet werd behaald. In deze zin kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een algemene sectoriële economische recessie, overmacht in hoofde van de vergunninghouder of een calamiteit die de normale bedrijfsuitoefening in ernstige mate en voor een langere periode schade heeft toegebracht.

Het artikel 43 bis dient als incentive om het gebruik van de waterweg te stimuleren en zal bijgevolg een niet te onderschatten positief effect hebben op de ontlasting van het hoofdwegennet in Vlaanderen. Door de beroepsmogelijkheid van de vergunninghouder werd bovendien voorzien in een instrument dat zelfcorrigerend is wanneer de noodzaak zich hiertoe doet gevoelen.

Gezien het groeipotentieel van de Vlaamse waterwegen enerzijds en de overbelasting van de wegen anderzijds, zal deze decreetsbepaling bijdragen aan de oplossing van het mobiliteitsprobleem in Vlaanderen.

HOOFDSTUK XXXIII

Energiefonds

Artikel 90

De vervanging van § 7 van artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet heeft als doel om de opbrengst van de administratieve geldboeten, die door de VREG worden opgelegd in het kader van de uitvoering van het decreet van 10 juli 2003, houdende wijziging van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000 wat de invoering van een systeem van warmtekrachtcertificaten betreft, rechtstreeks aan het Energiefonds toe te wijzen.

Met § 2ter van artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet, ingevoegd door het bovengenoemde wijzigingsdecreet van 10 juli 2003, worden er administratieve geldboeten ingevoerd voor het overtreden van de certificatenverplichting inzake warmtekrachtkoppeling. Deze certificatenverplichting is vastgelegd in artikel 25bis van het Elektriciteitsdecreet, eveneens ingevoegd door het wijzigingsdecreet van 10 juli.

De aanmoediging van de warmtekrachttechnologie wordt op een zelfde leest geschoeid als deze van de aanmoediging van de hernieuwbare energiebronnen. Ook voor deze technologie wordt dus een certificatenstelsel ingevoerd. Een producent, al dan niet leverancier van elektriciteit aan de eindafnemers, krijgt gratis een hoeveelheid certificaten. Deze certificaten worden toegekend door de VREG naar rato van de energiebesparing die bij de productie wordt gerealiseerd.

Een elektriciteitsleverancier zal deze certificaten in fine aan de VREG moeten terugbezorgen, naar rato van zijn elektriciteitsverkoop aan eindklanten. Dit op straffe van een boete per ontbrekend certificaat.

Naar analogie van de administratieve geldboeten met betrekking tot de groenestroomcertificaten, die decretaal aan het Fonds Hernieuwbare Energiebronnen zijn toegewezen en tevens worden aangewend ter aanmoediging van het beleid inzake de hernieuwbare energiebronnen, wordt de opbrengst van de administratieve geldboeten met betrekking tot de warmtekrachtcertificaten rechtstreeks toegewezen aan het Energiefonds. Dit ter ondersteuning van het energiebesparingsbeleid van de Vlaamse regering. De invoering van het systeem van warmtekrachtcertificaten heeft immers energiebesparing als doel. Deze toewijzing is eveneens analoog aan

de toewijzing aan het Energiefonds van de administratieve geldboeten gekoppeld aan de openbare dienstverplichtingen opgelegd ter uitvoering van artikel 19 van het Elektriciteitsdecreet.

Als er betrekkelijk weinig boetes in het Energiefonds worden gestort, is dit onderdeel van het energiebesparingsplan geslaagd. Veel middelen betekenen een vertraging in het behalen van de doelstellingen. Deze beschikbare middelen dienen dan via het Energiefonds te worden ingezet, zoals mogelijk gemaakt in artikel 20, § 3, van het Elektriciteitsdecreet, om het energiebesparingsbeleid een extra impuls te geven zodat de doelstellingen gehaald zouden worden.

HOOFDSTUK XXXIV

Beroepsopleiding

Artikel 91

Ingaand op de bemerkingen van de Raad van State bij dit artikel werden de definities van werknemers en loopbaandienstverleners toegevoegd en werd het hoofdstuk benoemd "Beroepsopleiding".

De Vlaamse overheid wil loopbaandienstverlening ondersteunen om de mensen te helpen sterk te staan op de veranderende nieuwe arbeidsmarkt en doordachte keuzes te maken.

In 2000 besliste de regering, in het kader van het Vlaams actieprogramma 'Een leven lang leren in goede banen', om een task-force rond loopbaanbegeleiding op te starten. De task-force werd toevertrouwd aan de Koning Boudewijn Stichting (KBS). Eind 2002 rondde deze task-force haar werkzaamheden af. De hoofdconclusie is dat loopbaandienstverlening een zeer grote maatschappelijke relevantie heeft. De vaste baan voor het leven bestaat immers niet langer. Loopbanen verlopen veel grilliger met verschillende in- en uitstapmomenten. Bovendien zijn loopbanen momenteel zeer sterk gecondenseerd (met een late intrede op de arbeidsmarkt en een vervroegde uittrede). Mensen zoeken tot slot naarstig naar een goed evenwicht tussen gezin en arbeid, tussen arbeid en scholing, tussen arbeid en vrije tijd.

De overheid kan mensen helpen om veranderingen die vaak als problematisch gepercipieerd worden om te buigen in kansen door mensen te ondersteunen om zich succesvol aan deze veranderingen aan

te passen en de juiste keuzes te maken. Voor de noodzakelijke ondersteuning om deze keuzes te maken is loopbaandienstverlening het geschikte instrument. Vanuit de taskforce wordt gepleit voor een gefaseerde invoering van het recht op loopbaandienstverlening.

De voorbije jaren werd reeds een omvangrijk aanbod van loopbaandienstverlening gerealiseerd. Promotoren kregen de kans om projecten uit te werken via de middelen van het ESF in combinatie met hefboom (zwaartepunt 4, maatregel 3). Anderzijds werd ook in het kader van de competentiecentra de loopbaandienstverlening versterkt.

Op basis van deze ervaringen en het advies dat door de taskforce werd verschaft, beoogt voorliggende decretale bepaling de voornoemde bestaande projectmatige basis inzake loopbaandienstverlening te overstijgen en een meer structurele werking inzake loopbaandienstverlening uit te bouwen en een voldoende groot en kwaliteitsvol aanbod te realiseren met garantie van een efficiënte inzet van de overheidsmiddelen.

De Vlaamse overheid wil daarom een stimulans geven tot loopbaandienstverlening : het bepalen van voorwaarden met betrekking tot het erkennen en het ondersteunen van centra die een voldoende kwaliteitsaanbod inzake loopbaandienstverlening waarborgen. Ook dient de loopbaandienstverlening te voldoen aan kwaliteitsvoorwaarden.

Daartoe bepaalt de Vlaamse regering de nadere voorwaarden en regels volgens welke centra kunnen worden erkend en voor subsidies in aanmerking kunnen komen voor het begeleiden van loopbanen overeenkomstig de door de Vlaamse regering vastgelegde criteria en legt tevens de gevolgen (schorsing, intrekking, terugvordering) vast indien niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden.

HOOFDSTUK XXXV

Slotbepalingen

Artikel 92

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2004 met uitzondering van :

1° artikel 10 treedt in werking met ingang van 19 januari 2002 ;

2° artikel 83, 1°, treedt in werking met ingang van 1 januari 2003 ;

3° artikel 86 treedt in werking op de dag van publicatie in het Belgisch Staatsblad

4° de Vlaamse regering is gemachtigd om de datum van inwerkingtreding van artikel 18 te bepalen.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Werkgelegenheid
en Toerisme,*

Renaat LANDUYT

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

*De Vlaamse minister van Financiën en Begroting,
Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen
en Technologische Innovatie,*

Dirk VAN MECHELEN

*De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd
en Ambtenarenzaken,*

Paul VAN GREMBERGEN

*De Vlaamse minister van Mobiliteit,
Openbare Werken en Energie,*

Gilbert BOSSUYT

*De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en
Ontwikkelingssamenwerking,*

Ludo SANNEN

*De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid
en Gelijke Kansen,*

Adelheid BYTTEBIER

*De Vlaamse minister van Economie,
Buitenlands Beleid en E-government,*

Patricia CEYSENS

De Vlaamse minister van Wonen, Media en Sport,

Marino KEULEN

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004

DE VLAAMSE REGERING,

Op gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie is ermee belast, in naam van de leden van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het voorontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I.

Algemeen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

HOOFDSTUK II.

Gezondheid

Artikel 2

Artikel 2 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998 wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 2

§ 1. Het Fonds voor verwerking en analyse van gezondheidsindicatoren ten behoeve van derden en de uitvoering van het protocolakkoord van 20 maart 2003 gesloten tussen de Federale Overheid en de Overheden bedoeld in artikel 128, 130 en 135 van de Grondwet betreffende de harmonisering van het vaccinatiebeleid en het aanhangsel bij het protocolakkoord van 20 maart 2003, over de harmonisering van het vaccinatiebeleid inzake het netwerk voor de distributie van vaccins en inzake het akkoord gesloten tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, wordt opgericht, hierna het Fonds te noemen. Het Fonds is een begrotingsfonds als bedoeld in artikel 45 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit.

§ 2. Het Fonds wordt gespijsd met de middelen die in uitvoering van een overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en derden worden betaald voor contractonderzoek dat door de administratie Gezondheids-

zorg wordt uitgevoerd, door de verkoop van publicaties en door de inkomsten in uitvoering van het protocolakkoord bedoeld in § 1.

§ 3. Ten laste van dit Fonds worden alle soorten uitgaven van de administratie Gezondheidszorg aangerekend, zowel voor personeel, als voor werking of uitrusting, voor zover deze uitgaven verband houden met onderzoek dat door derden wordt betaald, betrekking hebben op het centraal beheer van het informatiesysteem, op de kosten gegenereerd door de uitvoering van het protocolakkoord van 20 maart 2003 gesloten tussen de Federale Overheid en de Overheden bedoeld in artikel 128, 130 en 135 van de Grondwet betreffende de harmonisering van het vaccinatiebeleid en het aanhangsel bij het protocolakkoord van 20 maart 2003, over de harmonisering van het vaccinatiebeleid inzake het netwerk voor de distributie van vaccins en inzake het akkoord gesloten tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad of op het preventief gezondheidsbeleid.

§ 4. De rekenplichtige die de ontvangsten gedaan heeft, beschikt rechtstreeks over de kredieten van het Fonds."

HOOFDSTUK III

Schade aan het wegdek wegens gewichtsoverschrijding

Artikel 3

In artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999, gewijzigd bij het decreet van 22 december 1999 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000, wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

"Art 56. Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18 § 1, § 2 of 32bis van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen".

HOOFDSTUK IV

Toerisme Vlaanderen

Artikel 4

Binnen de perken van de begrotingskredieten kan Toerisme Vlaanderen personeels- en werkingsubsidies verlenen aan de door haar erkende verenigingen.

De personeelsleden van Toerisme Vlaanderen zijn bevoegd ter plaatse of op stukken de aanvragen te onderzoeken, de naleving van de subsidievoorwaarden en de aanwending van de subsidies te controleren. De in het eerste lid bedoelde verenigingen zijn er toe gehouden op eenvoudig verzoek van Toerisme Vlaanderen alle nodige informatie te verstrekken die verband houdt met dit toezicht.

De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden voor de toekenning van deze subsidies nader.

HOOFDSTUK V

Gemeentefonds

Artikel 5

Aan artikel 22 van het decreet van 5 juli 2002 tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds wordt een § 8 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 8. In afwijking van art. 3§ 2 bedraagt het evolutiepercentage voor 2004 3,26%."

HOOFDSTUK VI

Provinciefonds

Artikel 6

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds wordt voor artikel 14, dat artikel 14bis wordt, een nieuw artikel 14 ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Het vierde kwartaalvoorschot wordt, in afwijking van artikel 9, in 2004 berekend op de dotatie van het voorgaande jaar, verminderd met 9.973.000 euro. In 2005 bedraagt de vermindering 7.405.600 euro, in 2006 5.554.200 euro, in 2007 3.702.800 euro en in 2008 1.851.400 euro. Het saldo wordt samen met het eerste kwartaalvoorschot van het volgende jaar uitbetaald."

HOOFDSTUK VII

Stedenfonds

Artikel 7

In het decreet van 13 december 2002 tot vaststelling van de regels inzake de werking en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds wordt artikel 14 als volgt gewijzigd :

"Art. 14. De Vlaamse regering betaalt voor het einde van de maanden april, augustus en december telkens een derde van het trekkingsrecht, waarvoor ze haar toestemming tot gebruik ter uitvoering van de beleids-overeenkomst heeft verleend aan de stad of de VGC."

HOOFDSTUK VIII

Stadsvernieuwingsprojecten

Artikel 8

In het decreet van 22 maart 2002 houdende de ondersteuning van stadsvernieuwingsprojecten wordt artikel 2 als volgt gewijzigd :

"Art. 2. Ten laste van het Financieringsfonds voor Schuldafbouw en Eenmalige Investeringsuitgaven kunnen uitgaven voor stadsvernieuwing worden aangerekend ten bedrage van 37,289 miljoen euro."

HOOFDSTUK IX

Beeldende kunsten en musea

Artikel 9

"In het decreet van 19 juli 2002 houdende de privaatrechtelijke culturele archiefwerking worden opgeheven :

1° artikel 12, § 2 ;

2° artikel 13, tweede lid."

HOOFDSTUK X

Universitaire onderwijsgebouwen

Artikel 10

Aan artikel 1, 12° van het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2001 houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerkzaamheden aan beschermde monumenten, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 september 2002, wordt een lid toegevoegd dat luidt als volgt :

"voor wat de universiteiten betreft worden onder onderwijsgebouwen verstaan de gebouwen waar de universiteiten effectief werkzaam zijn op het gebied van het academisch onderwijs, het wetenschappelijk onderzoek en de wetenschappelijke dienstverlening, volgens de bepalingen van Artikel 4 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap."

HOOFDSTUK XI

Vererfpachting en eigendomsoverdracht

Artikel 11

In afwijking van de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen, van toepassing verklaard op het Vlaamse Gewest bij artikel 22 van het decreet 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, kan de Vlaamse regering als monument beschermde monumenten en de erbij horende goederen en terreinen die ze in eigendom heeft in erfpacht geven of in volle eigendom afstaan aan de Stichting Vlaams Erfgoed of aan de provincie of stad of gemeente waar ze gelegen zijn.

De Vlaamse regering wordt gemachtigd het bedrag te bepalen van de jaarlijkse canon of van de vergoeding voor de afstand van de eigendom.

HOOFDSTUK XII

Ecologisch Fonds

Artikel 12

Bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, hierna genoemd OVAM, wordt een Ecologisch Fonds OVAM opgericht, hierna het Fonds te noemen.

Het Fonds wordt opgericht als een fonds voor de aanleg van reserves en provisies in de zin van artikel 7 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Artikel 13

Het Fonds kan gespijsd worden door :

Dotaties van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap ;

Dotaties ten laste van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur (MINA-fonds) ;

Teruggevorderde en gerecupereerde uitgaven voor ambtshalve werken en vrijwillige werken voor rekening van derden die vanuit het Fonds werden gefinancierd.

Verkoopopbrengsten en andere opbrengsten van terreinen, aangekocht door het Fonds.

Aanwending van financiële zekerheden, gesteld voor de ambtshalve werken.

Toelagen toegekend voor projecten die door het Fonds worden gefinancierd ;

Renten, aflossingen, terugbetalingen, bijdragen en opbrengsten van verkopen en van andere verrichtingen naar gelang het geval, voortkomende uit of gerealiseerd met de middelen uit het Fonds ;

Alle dotaties, overdrachten, heffingen, vergoedingen en andere middelen die ingevolge wettelijke, decreta-
le of reglementaire bepalingen toekomen of worden toegewezen aan het Fonds ;

Het gebeurlijke saldo op het einde van het voorafgaande begrotingsjaar op het Fonds ;

Artikel 14

De middelen van het Fonds kunnen aangewend worden voor de gehele of gedeeltelijke financiering van :

De sanering van terreinen met inbegrip van de verwerving van de bedoelde terreinen.

Toelagen voor de sanering van terreinen.

Aanvullende uitgaven die betrekking hebben op de uitgaven vermeld onder de punten 1 en 2 van dit artikel.

Het Vlaamse parlement bepaalt elk jaar via het decreet houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap het bedrag aan vastleggingskredieten en ordonnanceringskredieten die voor het Fonds in de begroting worden ingeschreven en de aard van de uitgaven.

Artikel 15

Het besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1985 houdende oprichting van financiële fondsen bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest wordt opgeheven.

Het per 31 december 2003 beschikbaar saldo en de op die datum nog openstaande vorderingen, verbintenissen en verplichtingen van het Investeringsfonds en het Fonds ambtshalve verwijdering, beiden ingesteld bij de OVAM bij besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1985, worden overgedragen naar het Fonds.

HOOFDSTUK XIII

Bodemsanering

Artikel 16

Aan artikel 47ter, tweede lid, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, zoals ingevoegd bij decreet van 18 mei 2001, worden de volgende zinnen toegevoegd :

"In de vaststelling van een site kan de Vlaamse regering afwijken van de regeling vastgesteld krachtens artikel 48bis. In dat geval kan de Vlaamse regering bepalen dat artikel 47quinquies niet van toepassing is op de site."

HOOFDSTUK XIV

Riviervisserij

Artikel 17

Artikel 9 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990, 21 december 1994 en 21 december 2001 wordt vervangen door wat volgt :

"Art.9. De belasting op de afgifte van visverloven wordt als volgt vastgesteld :

1° 3,72 euro voor het visverlof waarmee kinderen beneden de volle veertien jaar en niet vergezeld van hun vader, moeder of voogd, alle dagen met één hengel mogen vissen.

Een visverlof afgegeven tijdens het jaar waarin het kind veertien jaar oud wordt, blijft geldig tot het einde van dat jaar.

2° 11,16 euro voor het visverlof waarmee men alle dagen met één of met twee hengels mag vissen vanaf de oever, inclusief vanop een plateau of een steiger die verankerd of verbonden zijn met de oever.

3° 45,86 euro voor het visverlof waarmee men alle dagen mag vissen met één of met twee hengels :

anders dan vanaf de oever ;

van twee uur na zonsondergang tot twee uur voor zonsopgang.

Voor het vissen met een ander geoorloofd vistuig dan de hengel is een tweede visverlof van dezelfde prijs vereist."

HOOFDSTUK XV

Stookolietechnici

Artikel 18

§ 1. Er wordt een Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld, in de zin van artikel 45 van de wetten op de rijkscomptabiliteit gecoördineerd op 17 juli 1991, opgericht.

§ 2. Een dossierrecht, voortvloeiend uit de toepassing van artikel 5.3. van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater, waarvan de opbrengst rechtstreeks en integraal in het Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld wordt gestort, wordt geheven ten laste van elke technicus (vloeibare brandstof centrale verwarming, vloeibare brandstof oliekachel, gasvormige brandstof) of firma (vloeibare brandstof centrale verwarming, vloeibare brandstof oliekachel, gasvormige brandstof) die een aanvraag indient met het oog op het verkrijgen van een erkenning, overeenkomstig de bepalingen van voormeld besluit. Zonder dit gestort dossierrecht zal de aanvraag niet in behandeling worden genomen.

§ 3. Het in § 2. bedoelde dossierrecht is verschuldigd op de datum waarop de aanvrager een aanvraag tot erkenning indient. Het bedrag van het dossierrecht zal door de minister worden vastgelegd.

§ 4. Een bewijs van betaling van voormeld dossierrecht moet worden gevoegd bij de aanvraag tot erkenning. Het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van het verschuldigd dossierrecht bij de erkenningsaanvraag, heeft van rechtswege de onvolledigheid van de erkenningsaanvraag tot gevolg.

§ 5. De minister wijst de ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan die belast zijn met de inning en de invordering van het dossierrecht en met de controle op de naleving van de verplichting inzake het dossierrecht en bepaalt de nadere regels met betrekking tot hun bevoegdheid.

§ 6. De middelen van het Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld dienen aangewend te worden voor het uitvoeren van allerhande uitgaven m.b.t. de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld in het kader van artikel 5.3. van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater.

§ 7. Indien uit de controle op het werk van de erkende technicus, uitgeoefend door de geaccrediteerde keuringsinstelling, blijkt dat de technicus de taken waarmee hij werd belast niet reglementair, niet objectief of niet naar behoren heeft uitgevoerd, waardoor een herkeuring in aanwezigheid van beide partijen noodzakelijk wordt, dan zullen de kosten welke deze herkeuring met zich meebrengt – en ingeval de technicus niet in staat is de installatie opnieuw reglementair af te stellen – te zijnen laste komen te vallen. Slaagt hij er wel in de installatie correct af te stellen dan worden hem voor deze herkeuring geen kosten ten laste gelegd.

HOOFDSTUK XVI

Oppervlaktewater

Artikel 19

Artikel 35bis § 4 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging, wordt vervangen door wat volgt :

" § 4. Elke rechtspersoon die in het Vlaamse Gewest een zuiveringstechnisch werk exploiteert waarin uitsluitend afvalwater van de openbare riolering (met inbegrip van afvalstoffen afkomstig van septische putten en vetvangers waarin uitsluitend huishoudelijk afvalwater wordt geleid, per as aangevoerde afvalwaters, slibs afkomstig van openbare rioolwaterzuiveringsinstallaties en/of slibs afkomstig van het onderhoud van collectoren en pompstations) wordt behandeld en dat aangesloten is op het openbaar hydrografisch net, is van heffing vrijgesteld voor wat betreft de lozing van de effluentwaters van voornoemde openbare rioolwaterzuiveringsinstallaties."

Artikel 20

Artikel 35 ter § 4 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt :

" § 4. Voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of in zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, wordt het bedrag van de heffing gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in § 3 van dit artikel.

Elke heffingsplichtige welke van bovenstaande regeling gebruik wenst te maken, dient daartoe een door een milieudeskundige, erkend krachtens artikel 7, § 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, opgesteld dossier bij de aangifte bedoeld in artikel 35 octies, § 1 te voegen.

Het bedoelde dossier geldt voor het heffingsjaar waarvoor de aanvraag is ingediend en voor de negen daaropvolgende heffingsjaren behoudens in geval van wijzigingen die tot gevolg hebben dat niet meer aan de hierboven vermelde voorwaarden is voldaan. Iedere wijziging betreffende de lozingsituatie moet onmiddellijk per aangetekend schrijven worden gemeld aan de leidend-ambtenaar van de Maatschappij.

Na afloop van de geldigheidsduur van het bedoelde dossier kan de heffingsplichtige bij de aangifte bedoeld in artikel 35 octies § 1 een hernieuwingsaanvraag voegen samen met een attest afgeleverd van een milieudeskundige, erkend krachtens artikel 7 § 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, waarin het aanvankelijk ingediende dossier wordt herbevestigd.

De heffingsplichtige mag bovendien op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar niet beschikken over een milieu- of lozingsvergunning die hem toelaat ander afvalwater dan normaal huisafvalwater te lozen.

Indien de Vlaamse Milieumaatschappij evenwel beschikt over gegevens omtrent enige lozing uit dit productieproces wordt de heffing bepaald conform artikel 35 quinquies of artikel 35 septies."

Artikel 21

Artikel 35ter § 5, derde lid, van dezelfde wet wordt vervangen door :

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van :

- 1) ofwel, een attest afgeleverd door de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet vermelde heffingsplichtige genoten heeft van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden of van de inkomensgarantie voor ouderen ;
- 2) ofwel, een attest afgeleverd door het OCMW waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet vermelde heffingsplichtige genoten heeft van een door het OCMW toegekend leefloon of levensminimum ;
- 3) ofwel, een attest afgeleverd door de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet vermelde heffingsplichtige genoten heeft van de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap, en/of de tegemoetkoming hulp aan bejaarden en/of de integratietegemoetkoming voor personen met een handicap ;

de afscheurstrook van het overeenkomstig heffingsbiljet.

Artikel 22

Aan artikel 35 ter van dezelfde wet wordt een § 7 en § 8 toegevoegd, luidend als volgt :

"§ 7 Worden eveneens vrijgesteld van de verplichting tot betaling van de in § 1 bedoelde heffing, de sociale instellingen, buiten het medische kader, met een verzorgende finaliteit en zonder productieactiviteit, waar overwegend personen worden opgevangen die omwille van hun handicap of lichamelijke toestand, zorgen-behoevend zijn.

De vrijstelling geldt slechts indien de bedoelde rechtspersonen gedurende het volledige jaar voorafgaand aan het heffingsjaar uitsluitend huishoudelijke afvalwaters hebben geloosd en ze hebben gezuiverd of hebben laten zuiveren in een private waterzuiveringsinstallatie in eigen beheer of in gemeenschappelijk beheer :

- a) waarvan, in zoverre het gaat om een overeenkomstig titel I van het Vlarem als hinderlijk ingedeelde inrichting, de exploitatie is gemeld en/of vergund overeenkomstig de voorschriften van titel I van het Vlarem ;
- b) die gebouwd is en geëxploiteerd wordt volgens een code van goede praktijk.

De vrijstelling geldt niet voor waterzuiveringsinstallaties die werden aangelegd nadat de instelling reeds aansluitbaar was op een RWZI.

De heffingsplichtige die van bovenstaande vrijstelling wenst te genieten, dient op straffe van verval van het recht van vrijstelling uiterlijk binnen de drie maanden vanaf de verzending van het heffingsbiljet, of ingeval de heffingsplichtige een aangifte indient samen met de aangifte een schriftelijke aanvraag in te dienen bij de Maatschappij met de volgende bijlagen :

- a) in zoverre het gaat om een overeenkomstig titel I van het Vlarem als hinderlijk ingedeelde inrichting, een voor eensluidend verklaard afschrift van de melding of lopende vergunning voor de exploitatie van de afvalwaterzuiveringsinstallatie ;
- b) een attest afgeleverd door de burgemeester, na verplicht advies van de afdeling Milieu-inspectie van Animal, waaruit blijkt dat de zuiveringsinstallatie is gebouwd en wordt geëxploiteerd volgens een code van goede praktijk, overeenkomstig de voorschriften van titel II van het Vlarem.

Het bedoelde attest heeft een geldigheidsduur van 5 jaar vanaf 1 januari van het jaar waarin de burgemeester het attest afleverde, tenzij de VMM beschikt over gegevens waaruit blijkt dat de zuiveringsinfrastructuur tijdens deze periode niet wordt uitgebaat volgens de code van goede praktijk of gewijzigd werd. Indien aan de VMM een attest werd bezorgd als bedoeld in het tweede lid, b), kan de VMM de heffingsplichtige ambtshalve vrijstellen van heffing zonder dat de heffingsplichtige een schriftelijke aanvraag indient. In

voorkomend geval ontvangt de heffingsplichtige geen heffingsbiljet. Voor heffingsplichtigen die gedurende de geldigheidstermijn van het attest een heffingsbiljet hebben gekregen, wordt de vrijstelling enkel op schriftelijke aanvraag verleend. Daarin mag worden verwezen naar het eerder ingediende attest.

In afwijking van het eerste tot en met het derde lid, kan een vrijstelling van de heffing worden toegekend aan de heffingsplichtigen waarvan de woongelegenheden met een gecertificeerde zuiveringsinstallatie is uitgerust en onderhouden volgens de door de regering vastgestelde regels.

§ 8 De in § 6 bedoelde persoon kan de in § 6 bedoelde terugbetaling niet bekomen voor zijn aandeel van het waterverbruik waarvan de instelling bedoeld in § 7 werd vrijgesteld."

Artikel 23

Aan artikel 35 quinquies van dezelfde wet worden volgende wijzigingen aangebracht.

1°) Aan § 4 wordt een tweede lid toegevoegd luidend als volgt :

"Indien de heffingsplichtige en de Maatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar monsternemingen hebben laten uitvoeren en de overeenkomstig § 1 vastgestelde N_1 – waarde berekend op basis van de resultaten van de Maatschappij 30 % hoger ligt dan de N_1 –waarde bepaald op grond van de resultaten van de heffingsplichtige, worden de componenten N_1 , N_2 en N_3 bedoeld in § 1 uitsluitend berekend op basis van de resultaten van de Maatschappij.

In dit geval worden de kosten voor monsterneming en analyses die als basis dienen voor bedoelde heffing ten laste gelegd aan de heffingsplichtige ."

2°) Aan artikel 35 quinquies wordt een § 10 toegevoegd luidend als volgt ;

"§ 10 : Vanaf het heffingsjaar 2005 wordt Q_j als volgt bepaald :

Q_j : Het jaarvolume geloosd afvalwater (Q_j) is de gedurende het volledig kalenderjaar voorafgaand aan het heffingsjaar geloosde hoeveelheid afvalwater, uitgedrukt in m^3 , vastgesteld met behulp van een continu werkend debietmeetsysteem waarbij doorlopend het geloosde dagdebiet wordt gemeten en dagelijks geregistreerd volgens de door de Regering vastgestelde regels. Bij ontstentenis van deze meting wordt Q_j vastgesteld als de som van het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar door de drinkwatermaatschappij geleverde drinkwater en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar ontvangen hoeveelheid oppervlaktewater, grondwater, hemelwater en ander water uitgedrukt in m^3 , verminderd met de hoeveelheid water gebruikt als koelwater voorzover dit koelwater niet samen met het afvalwater geloosd wordt.

De af te trekken hoeveelheid water gebruikt als koelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Indien de hoeveelheid gebruikt als koelwater niet is vastgesteld door middel van debietmeetapparatuur wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het geloosde volume vergund koelwater zoals bedoeld in § 1.

De opgenomen hoeveelheid grondwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het opgenomen grondwater niet kan aantonen met behulp van een verzegelde debietmeting met registratie wordt onweerlegbaar vermoed dat deze hoeveelheid gelijk is aan het grondwatervolume bepaald overeenkomstig artikel 28quater § 2 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer met uitzondering van de bepaling onder 2°a).

De opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Wanneer de hoeveelheid opgenomen oppervlaktewater niet vastgesteld is door middel van een verzegelde debietmeting met registratie wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het gecapteerde volume water dat de beheerder van de betrokken waterweg het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de vergoeding voor de vergunning voor de watervang in het kader van de wetgeving inzake het capteren van oppervlaktewater vastgesteld bij decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen, alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

Bij captaties uit onbevaarbare oppervlaktewateren en captaties van minder dan 500 m³ per jaar wordt onweerlegbaar vermoed dat de opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater gelijk is aan :

- de som van de nominale capaciteit van de pompen, uitgedrukt in m³ per uur vermenigvuldigd met T : daarbij is
- voor seizoensgebonden irrigatie in open lucht voor land- en tuinbouw in hoofdactiviteit : T = 200
- voor andere seizoensgebonden activiteiten of activiteiten van beperkte duur : T = 10 x het reële aantal dagen dat de oppervlaktewaterwinning in gebruik geweest is.

In de overige gevallen T : 2000

Het overeenkomstig vorig lid berekende volume oppervlaktewater van meer dan 500 m³ wordt teruggebracht tot 500 m³.

Voor de toepassing van dit artikel wordt onder hemelwater verstaan, het hemelwater dat gebruikt wordt voor de activiteiten van de in bijlage vermelde sectoren en/of vervuild wordt en/of samen met het afvalwater geloosd wordt.

De ontvangen hoeveelheid hemelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar volume ontvangen hemelwater niet kan aantonen aan de hand van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt de hoeveelheid hemelwater gelijkgesteld aan 800 l per m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte tenzij de heffingsplichtige aan de hand van de gegevens afkomstig van het Koninklijk Meteorologisch Instituut, kan aantonen dat de neerslag kleiner is dan 800 l/m²."

3°) Aan artikel 35 quinquies wordt een § 11 toegevoegd luidend als volgt :

"§ 11 : Indien de maatschappij onvergonde lozingen bewijst, zal de heffingsplichtige voor de jaren waarin de onregelmatigheden zich hebben voorgedaan, geen aanspraak meer kunnen maken op de berekening van de heffing volgens artikel 35 quinquies.

De betreffende meet- en bemonsteringsresultaten worden onweerlegbaar vermoed onjuist te zijn en de heffing wordt herberekend overeenkomstig artikel 35 septies en artikel 35 terdecies § 2".

4°) Aan artikel 35 quinquies wordt een § 12 toegevoegd luidend als volgt :

"Wanneer geldige tegenanalyses zijn uitgevoerd conform de bepalingen van artikel 35 quinquies van de wet en de in uitvoering hiervan genomen besluiten wordt voor de bepaling van de componenten N1 , N2 en N3 bedoeld in § 1 op dagbasis per parameter het gemiddelde genomen van de resultaten van de analyses en tegenanalyses."

Artikel 24

1°) Aan artikel 35 septies van dezelfde wet worden volgende wijzigingen aangebracht :

Het eerste lid wordt vervangen door wat volgt :

"Onverminderd de toepassing van artikel 35 quinquies § 5 wordt bij het niet of onvolledig voorhanden zijn van de gegevens bedoeld in artikel 35 quinquies § 4 alinea 1 de vuilvracht voor één of meer van de termen N_1 , N_2 en N_3 als volgt berekend ..."

2°) Aan artikel 35 septies wordt een § 2 toegevoegd luidend als volgt :

" § 2 : Vanaf het heffingsjaar 2005 wordt Q als volgt berekend :

Q : Het waterverbruik berekend als de som van het door de drinkwatermaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar gefactureerd waterverbruik en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar op een andere wijze ontvangen hoeveelheid oppervlaktewater, grondwater, hemelwater en ander water, uitgedrukt in m^3 ; ingeval de facturen het waterverbruik niet vermelden, wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de drinkwatermaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde tariefeenheden, inclusief de gratis geleverde tariefeenheden en anderzijds de deelfactor 2.37. (aangepast aan het ontwerp van programmadecreet)

De opgenomen hoeveelheid grondwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het opgenomen grondwater niet kan aantonen met behulp van een verzegelde debietmeting met registratie wordt onweerlegbaar vermoed dat deze hoeveelheid gelijk is aan het grondwatervolume bepaald overeenkomstig artikel 28quater § 2 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer met uitzondering van de bepaling onder 2°a).

De opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Wanneer de heffingsplichtige het volume opgenomen oppervlaktewater niet kan aantonen op basis van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het gecapteerde volume water dat de beheerder van de betrokken waterweg het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de vergoeding voor de vergunning voor de watervang in het kader van de wetgeving inzake het capteren van oppervlaktewater vastgesteld bij decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen, alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

Bij captaties uit onbevaarbare oppervlaktewateren en captaties van minder dan $500 m^3$ per jaar wordt onweerlegbaar vermoed dat de opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater gelijk is aan : de som van de nominale capaciteit van de pompen, uitgedrukt in m^3 per uur vermenigvuldigd met T : daarbij is

- voor seizoensgebonden irrigatie in open lucht voor land- en tuinbouw in hoofdactiviteit : $T = 200$
- voor andere seizoensgebonden activiteiten of activiteiten van beperkte duur : $T = 10 \times$ het reële aantal dagen dat de oppervlaktewaterwinning in gebruik geweest is
- in de overige gevallen $T = 2000$

Het overeenkomstig vorig lid berekende volume oppervlaktewater van meer dan $500 m^3$, wordt teruggebracht tot $500 m^3$.

Voor de toepassing van dit artikel wordt onder hemelwater verstaan, het hemelwater dat gebruikt wordt voor de activiteiten van de in bijlage vermelde sectoren en/of vervuild wordt.

De ontvangen hoeveelheid hemelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de Regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar volume gebruikt of vervuild hemelwater niet kan aantonen aan de hand van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt de hoeveelheid hemelwater gelijkgesteld aan 800 l per m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte, tenzij de heffingsplichtige aan de hand van de gegevens afkomstig van het Koninklijk Meteorologisch Instituut kan aantonen dat de neerslag kleiner is dan 800 l/m²."

Artikel 25

In artikel 35 ter decies § 2 van dezelfde wet wordt na het eerste lid volgende bepaling ingevoegd :

"Indien in een proces-verbaal van overtreding onvergunde lozingen zijn vastgesteld, wordt voor de jaren waarin de onregelmatigheden zich hebben voorgedaan, de in vorige lid bedoelde termijn geschorst vanaf de datum van het proces-verbaal tot de datum waarop de Maatschappij kennis krijgt van de definitieve gerechtelijke beslissing".

HOOFDSTUK XVII

Onroerende voorheffing

Artikel 26

Artikel 255, 1^e lid van hetzelfde Wetboek wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, vervangen door wat volgt :

"De onroerende voorheffing bedraagt 2,5 % van het kadastraal inkomen, zoals dit is vastgesteld op 1 januari van het aanslagjaar."

Artikel 27

In artikel 255, 2^e lid van hetzelfde Wetboek worden, voor wat het Vlaams Gewest betreft, de woorden "0,8 pct." vervangen door de woorden "1,6 %".

Artikel 28

Artikel 255, 2^e lid van hetzelfde Wetboek wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, aangevuld met volgende bepaling :

"Voor de huurwoningen behorende tot de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zelf of behorende tot de door haar erkende maatschappijen enerzijds en voor de woningen die door het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen in het kader van zijn operaties van huurhulp worden verhuurd anderzijds, wordt de onroerende voorheffing eveneens vastgesteld op 1,6 %."

Artikel 29

In artikel 257, § 1, 2°, vijfde alinea van hetzelfde Wetboek worden, voor wat het Vlaams Gewest betreft, de woorden "decimale frankgedeelten" vervangen door de woorden "centgedeelten na de tweede decimaal".

Artikel 30

In hetzelfde Wetboek wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, een artikel 260ter ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Aan de belastingplichtige rechtspersoon wordt een belastingkrediet toegekend dat gelijk is aan het bedrag van de onroerende voorheffing, zoals bepaald in artikel 255.

Dit belastingkrediet komt volledig ten laste van het Vlaams Gewest."

Artikel 31

Artikel 376, § 3, 2° van hetzelfde Wetboek wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, vervangen door wat volgt :

"2° van de verminderingen en vrijstellingen voortvloeiend uit de toepassing van de artikelen 88, 131 tot 135, 138, 139, 146 tot 156, 253, 7° en 8° en 257 voor zover het tot die verminderingen of vrijstellingen aanleiding gevend feit door de administratie werd vastgesteld of door de belastingschuldige of door zijn echtgenoot op wiens goederen de aanslag wordt ingevorderd, aan de administratie werd bekendgemaakt binnen drie jaar vanaf 1 januari van het aanslagjaar waartoe de belasting behoort waarop die verminderingen of vrijstellingen moeten worden verleend."

Artikel 32

In artikel 434 van hetzelfde Wetboek worden, voor wat het Vlaams Gewest betreft, de woorden "in artikel 433" vervangen door de woorden "naar gelang het geval, in artikel 433, § 1 of § 2," en worden de woorden "en bij een ter post aangetekende brief" vervangen door de woorden "en bij een ter post aangetekende brief of door gebruikmaking van informatica- of telegeleidingstechnieken".

Artikel 33

Aan artikel 434 van hetzelfde Wetboek wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, een tweede lid toegevoegd dat luidt als volgt :

"De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en toepassingsmodaliteiten van dit artikel."

Artikel 34

Artikel 60 van het Decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 wordt opgeheven.

HOOFDSTUK XVIII

Schenkingsrechten

Artikel 35

Artikel 131 van het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten, wordt vervangen als volgt :

"§ 1 Voor de schenkingen onder de levenden van onroerende goederen wordt over het bruto-aandeel van elk der begiftigden een evenredig recht geheven volgens het tarief in onderstaande tabellen aangeduid.

Hierin wordt vermeld :

- onder a : het percentage dat toepasselijk is op het overeenstemmende gedeelte ;
- onder b : het totale bedrag van de belasting over de voorgaande gedeelten.

Tabel I Tarief in rechte lijn en tussen echtgenoten

Gedeelte van de schenking			
Van	tot inbegrepen	a	b
EUR	EUR	t.h.	EUR
0,01	-	12.500	3 -
12.500	-	25.000	4 375
25.000	-	50.000	5 875
50.000	-	100.000	7 2.125
100.000	-	150.000	105.625
150.000	-	200.000	1410.625
200.000	-	250.000	1817.625
250.000	-	500.000	2426.625
Boven de		500.000	3086.625

TABEL II

Tarief tussen broers en zusters

Gedeelte van de schenking			
Van	tot inbegrepen	a	b
EUR	EUR	t.h.	EUR
0,01	-	12.500	20-
12.500	-	25.000	252.500
25.000	-	75.000	355.625
75.000	-	175.000	5023.125
Boven de		175.000	6573.125

TABEL III

Tarief tussen ooms of tantes en neven en nichten

Gedeelte van de schenking

Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	-	12.500	25-
12.500	-	25.000	303.125
25.000	-	75.000	406.875
75.000	-	175.000	5526.875
Boven de		175.000	7081.875

TABEL IV

Tarief tussen alle andere personen

Gedeelte van de schenking

Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	-	12.500	30-
12.500	-	25.000	353.750
25.000	-	75.000	508.125
75.000	-	175.000	6533.125
Boven de		175.000	8098.125

§ 2 Voor de schenkingen onder de levenden van roerende goederen wordt over het bruto-aandeel van elk der begiftigden een recht geheven van :

1° 3% voor schenkingen in de rechte lijn en tussen echtgenoten ;

2° 7% voor schenkingen aan andere personen."

Artikel 36

Artikel 132 van hetzelfde wetboek wordt vervangen als volgt :

"Onder echtgenoten worden voor de toepassing van deze afdeling eveneens geacht begrepen te zijn

1° de persoon die op de dag van de schenking , overeenkomstig de bepalingen van boek III, titel Vbis , van het Burgerlijk Wetboek met de schenker wettelijk samenwoont ;

of

2° de persoon of de personen die op de dag van de schenking ten minste één jaar ononderbroken met de schenker samenwonen en er een gemeenschappelijke huishouding mee voeren. Deze voorwaarden worden geacht ook vervuld te zijn indien het samenwonen en het voeren van een gemeenschappelijke huis-

houding met de schenker aansluitend op de bedoelde periode van één jaar tot op de dag van de schenking, ingevalge overmacht onmogelijk is geworden. Een uittreksel uit het bevolkingsregister houdt een weerlegbaar vermoeden in van ononderbroken samenwoning en van het voeren van een gemeenschappelijke huishouding."

Artikel 37

In artikel 132 wordt in de tweede alinea de tekst sub 3 ° vervangen als volgt :

" 3° wanneer het adoptief kind, vóór de leeftijd van eenentwintig jaar, gedurende drie achtereenvolgende jaren hoofdzakelijk van de adoptant, of van deze en zijn levenspartner samen, de hulp en verzorging heeft gekregen die kinderen normaal van hun ouders krijgen "

Artikel 38

In artikel 134 van hetzelfde wetboek wordt de volgende tekst toegevoegd :

"In de mate de schenking betrekking heeft op onroerende goederen, wordt de last in hoofde van de derde als schenking belast volgens de in artikel 131 § 1 geldende tarieven."

Artikel 39

In de eerste zin van artikel 135 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "Het bedrag van het" en "recht" de woorden "bij artikel 131 § 1 vastgestelde" toegevoegd.

Artikel 40

In de laatste alinea van artikel 136 wordt het woord "wettige" geschrapt.

Artikel 41

In artikel 137 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "schenking" en "toepasselijk tarief en tussen de woorden "heffing op de schenkingen" en "welke reeds" de woorden "van onroerende goederen" toegevoegd.

Artikel 42

In artikel 138 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de akten van schenking" en "vermelding" en tussen de woorden "één of meer schenkingen" en "zijn voorgekomen" de woorden "van onroerende goederen" toegevoegd.

Artikel 43

Artikel 139 wordt vervangen door wat volgt :

" Benevens het ontdoken recht zijn de schenker en begiftigde een ondeelbare boete , gelijk aan dat recht verschuldigd bij een onjuiste opgave van :

hun graad van verwantschap

het tussen hen bestaan van een samenwoningsrelatie zoals bedoeld in artikel 132. "

Artikel 44

Artikel 140 wordt vervangen als volgt :

§ 1. De bij artikel 131 vastgestelde rechten worden gebracht op :

1° 5,5 pct. voor schenkingen aan

- a) provincies, gemeenten, provinciale en gemeentelijke openbare instellingen gelegen in het Vlaamse gewest ;
- b) de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende maatschappijen ;
- c) de coöperatieve vennootschap "Vlaams Woningfonds van de grote gezinnen ;
- d) dienstverlenende en opdrachthoudende verenigingen zoals bedoeld in het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking.

2° 7 pct. voor de schenkingen , inclusief inbrengen om niet, aan verenigingen zonder winstoogmerk, ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen, beroepsverenigingen en internationale verenigingen zonder winstoogmerk, aan de private stichtingen en stichtingen van openbaar nut.

3° 100 EUR voor de schenkingen, inclusief inbrengen om niet, gedaan aan stichtingen of rechtspersonen bedoeld in 2° , zo de schenker zelf een dezer stichtingen of rechtspersonen is.

4° 1,10 pct. voor de schenkingen , inclusief inbrengen om niet, gedaan door de gemeenten aan de pensioenfondsen die zij onder de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk hebben opgericht in uitvoering van een door de voogdijoverheid goedgekeurd saneringsplan.

De verlagingen vermeld sub 2° en 3° zijn enkel toepasselijk op de Belgische rechtspersonen en op gelijkaardige rechtspersonen die opgericht zijn volgens en onderworpen zijn aan de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Unie, en die bovendien hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Europese Unie hebben. "

Artikel 45

In artikel 140bis, § 1, 2° van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de schenking" en "van aandelen" de woorden "van de eigendom of het vruchtgebruik" toegevoegd.

In artikel 140bis, § 1, 3° van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de schenking" en "van vorderingen" de woorden "van de eigendom of het vruchtgebruik" toegevoegd.

Artikel 46

Het tweede lid van artikel 140bis § 1, 2° wordt vervangen als volgt :

"De aandelen dienen minstens 10% van de stemrechten in de algemene vergadering of van de totaliteit van de aandelen van de vennootschap te vertegenwoordigen."

Artikel 47

Artikel 140bis, 2°, derde lid b) wordt vervangen als volgt :

"de certificaten van aandelen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van aandelen van de betreffende vennootschap, op voorwaarde dat de rechtspersoon de verplichting heeft om de dividenden en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

Artikel 48

In artikel 140bis, 3°, tweede lid wordt de tweede zin vervangen als volgt :

"onder vorderingen worden tevens begrepen de certificaten van vorderingen uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van vorderingen op een dergelijke vennootschap, op voorwaarde dat de rechtspersoon de verplichting heeft om de interesten en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

Artikel 49

De derde en de vierde zin van artikel 140bis, § 2 worden vervangen als volgt :

"In geval van een schenking als bedoeld in § 1, 2° van dit artikel moet bovendien de notaris, in of onder aan de akte, naargelang het geval, bevestigen dat de geschonken aandelen hetzij minstens 10% van de stemrechten in de algemene vergadering van de vennootschap vertegenwoordigen, hetzij minstens 10% van de totaliteit van de aandelen van de vennootschap vertegenwoordigen. Die bevestiging door de notaris kan vervangen worden door een attest van een bedrijfsrevisor of accountant , dat aan de akte wordt gehecht. "

Artikel 50

In artikel 140quater wordt de derde lid vervangen als volgt :

"Van het niet langer vervuld zijn van een voorwaarde voor het behoud van het verlaagde recht moet de begiftigde kennis geven aan de ontvanger van het kantoor waar de schenkingsakte werd geregistreerd binnen vier maanden te rekenen van het tijdstip waarop de voorwaarde niet meer wordt vervuld . "

Artikel 51

In artikel 140quinquies, wordt het tweede lid vervangen als volgt :

"In geval het vervuld zijn van de voorwaarden voor het behoud van het verlaagde recht onvoldoende is aangetoond, worden de in het eerste lid van artikel 140quater bedoelde aanvullende rechten opeisbaar alsmede de wettelijke interessen te rekenen van de datum van de registratie van de schenking."

HOOFDSTUK XIX

Successierechten

Artikel 52

Artikel 59 van het Wetboek van Successierechten wordt vervangen als volgt :

" De rechten van successie en van overgang bij overlijden worden verlaagd :

1° tot 6,6 procent voor de legaten aan

- a) provincies , gemeenten , provinciale en gemeentelijke openbare instellingen in het Vlaams Gewest ;
- b) de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende maatschappijen ;
- c) de coöperatieve vennootschap "Vlaams Woningfonds van de grote gezinnen ;
- d) dienstverlenende en opdrachthoudende verenigingen zoals bedoeld in het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking.

2° tot 8,80 pct. voor de legaten gedaan aan de verenigingen zonder winstoogmerk, ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen , beroepsverenigingen, internationale verenigingen met wetenschappelijk doel , private stichtingen en stichtingen van openbaar nut."

Artikel 53

Artikel 60 van hetzelfde wetboek wordt vervangen als volgt :

"De verlagingen bepaald in artikel 59, 2° zijn enkel toepasselijk op de Belgische rechtspersonen en op gelijkaardige rechtspersonen die opgericht zijn volgens en onderworpen zijn aan de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Unie , en die bovendien hun statutaire zetel , hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Europese Unie hebben. "

Artikel 54

Artikel 60bis, § 1, 2de lid van hetzelfde wetboek wordt vervangen als volgt :

"Voor de berekening van de 50 procent wordt tevens rekening gehouden met de activa of de aandelen :

die in het bezit zijn of waren van ascendenten of descendenten en hun echtgenoten, of van zijverwanten van de overledene tot en met de tweede graad en hun echtgenoten ;

die in het bezit zijn van kinderen van vooroverleden broers en zusters van de overledene."

Artikel 55

Artikel 60bis, § 4 van hetzelfde wetboek wordt vervangen als volgt :

"§ 4. Onder aandelen wordt tevens begrepen :

maatschappelijke rechten in vennootschappen ;

de certificaten van aandelen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van aandelen van familiale vennootschappen die aan de gestelde voorwaarden voldoen en waarvan de rechtspersoon de verplichting heeft om de dividenden en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder.

Onder vorderingen wordt tevens begrepen :

De certificaten van vorderingen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Unie, ter vertegenwoordiging van vorderingen op familiale vennootschappen die aan de gestelde voorwaarden voldoen en waarvan de rechtspersoon de verplichting heeft om de intresten en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

HOOFDSTUK XX

Leegstand van bedrijfsruimten

Artikel 56

Artikel 2,2° van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten wordt vervangen door hetgeen volgt :

"2° Economische activiteit : iedere industriële, ambachtelijke, handels-,

diensten-, landbouw- of tuinbouw-, opslag of administratieve activiteit."

Artikel 57

Artikel 27 van hetzelfde decreet wordt vervangen door hetgeen volgt :

"§ 1. Voor het ontduiken van de heffing is een administratieve geldboete verschuldigd die gelijk is aan het dubbele van de ontdoken heffing.

§ 2. Indien blijkt dat de heffing ingevolge een beslissing tot ambtshalve ontheffing of ingevolge een beslissing bedoeld in artikel 26, § 6 niet verschuldigd is, zal eveneens de reeds ingekohierde administratieve geldboete wegens ontduiking van die heffing niet verschuldigd zijn.

Indien blijkt dat de heffing ingevolge een beslissing tot ambtshalve ontheffing of ingevolge een beslissing bedoeld in artikel 26, § 6 slechts gedeeltelijk verschuldigd is, kan de administratieve geldboete wegens ontduiking niet hoger zijn dan het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing en zal de eventueel reeds ingekohierde administratieve geldboete niet verschuldigd zijn voor het bedrag dat het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing overstijgt."

Artikel 58

In artikel 30 van hetzelfde decreet wordt de eerste zin vervangen door wat volgt :

" Als de heffing, intresten en administratieve geldboete niet voldaan worden, kunnen de met de invordering belaste ambtenaren een dwangbevel uitvaardigen. "

Artikel 59

Artikel 32 van hetzelfde decreet wordt vervangen door hetgeen volgt :

" § 1. Tot zekerheid van de voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en de kosten heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de heffingsplichtige. Het kan een wettelijke hypotheek vestigen op alle goederen die daarvoor vatbaar zijn en in het Vlaamse Gewest gelegen zijn van de persoon op wiens naam de aanslag is ingekohierd.

§ 2. Het voorrecht bedoeld in § 1 neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in de artikelen 19 en 20 van de Hypotheekwet.

§ 3. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt.

§ 4. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van de ambtenaren , bedoeld in artikel 30.

§ 5. Artikel 19 van de Faillissementswet is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor de inschrijving is genomen voor en waarvan betekening aan de heffingsschuldige is gedaan voor het vonnis van faillietverklaring. "

Artikel 60

Artikel 41 van hetzelfde decreet wordt vervangen door hetgeen volgt :

" § 1. Indien de krachtens artikel 34, 36 en 38 toegestane opschortingen bij het verstrijken van de toegestane opschortingstermijnen niet resulteren in een beëindiging van de vernieuwing en/of de leegstand, is de opgeschorte heffing alsnog verschuldigd voor deze termijnen vermeerderd met de intresten.

§ 2. Indien de eigenaar aan wie een opschorting van de heffing krachtens artikel 34, 36 of 38 is toegestaan, overgaat tot overdracht van het aan de heffing onderworpen goed, is de opgeschorte heffing, vermeerderd met de intresten, voor de termijn waarvoor de opschorting werd verkregen tot de datum van de authentieke akte van overdracht, alsnog verschuldigd.

§ 3. Indien de eigenaar aan wie een opschorting van de heffing krachtens artikel 40 is toegestaan, overgaat tot overdracht van het aan de heffing onderworpen goed, is de opgeschorte heffing, vermeerderd met de intresten, alsnog verschuldigd vanaf de datum van betekening met een aangetekende brief zoals vermeld onder artikel 12. "

HOOFDSTUK XXI

Economisch ondersteuningsbeleid

Artikel 61

§ 1. Artikel 17 van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid wordt vervangen door wat volgt :

"De Vlaamse regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen en aan natuurlijke personen. Voor de kleine en middelgrote ondernemingen kan de voormelde steun enkel worden verleend onder de voorwaarden zoals bepaald in de verordening nr 70/2001 van de Europese Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op staatssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen en de latere wijzigingen".

§ 2. Artikel 18, § 2, 2° lid van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Diensten van permanente of periodieke aard van de onderneming en diensten die tot de gewone bedrijfs-uitgaven van de onderneming behoren, komen niet in aanmerking."

§ 3. Artikel 19 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"De Vlaamse regering kan voor studie en advies, tot maximaal 50 % steun verlenen aan ondernemingen en tot maximaal 75 % steun verlenen aan natuurlijke personen."

De Vlaamse regering zal de verdere uitvoeringsmodaliteiten bepalen.

HOOFDSTUK XXII

VZW V-BAN

Artikel 62

§ 1. De Vlaamse regering wordt gemachtigd toe te treden tot de VZW V-BAN.

§ 2. Met haar toetreding tot deze VZW heeft de Vlaamse regering tot doel actief mee te werken aan de promotie van business angel financiering als financieringsinstrument voor kleinere ondernemingen die omwille van het risicovol karakter van de projecten of de hoge due diligence kost moeilijk of geen reguliere financieringsbronnen vinden.

§ 3. Aan de VZW V-BAN kan slechts subsidie worden verleend nadat de Vlaamse regering een besluit heeft genomen waarin de toekenningsvoorwaarden van de steun en het toezicht op de aanwending ervan worden bepaald.

§ 4. Elk beding in de statuten van de vereniging, vermeld in dit artikel, dat strijdig is met de bepalingen van dit artikel, moet worden aangepast aan de bepalingen van dit artikel, binnen zes maanden volgend op de publicatie van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.

HOOFDSTUK XXIII

Bedrijventerreinen

Artikel 63

§ 1. Het Vlaams gewest, de provincies, de gemeenten, de verenigingen van gemeenten, de Vlaamse openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen die daartoe door de Vlaamse regering worden aangeduid kunnen voor algemeen nut onroerende goederen onteigenen voor het (her)aanleggen van bedrijventerreinen, van hun toegangswegen en van bijkomende infrastructuur.

§ 2. Het onteigeningsplan bevat naast de identiteit van de onteigenaar ook de omtrek van de te onteigenen goederen, met kadastrale vermelding van de sectie, de nummers, de grootte, de aard van de percelen en de namen van de eigenaars.

De wegen die de te onteigenen goederen doorkruisen en dienen opgeheven te worden, worden aan hun bestemming onttrokken en de erfdienstbaarheden die ze belasten en eveneens dienen opgeheven te worden, worden vervallen verklaard.

Het ontwerp van onteigeningsplan wordt op kosten van de onteigenaar onderworpen aan een vijftiendaags openbaar onderzoek. Vóór de aanvang van dit onderzoek brengt de onteigenaar de eigenaars van de te onteigenen goederen op het adres van hun woonplaats ervan op de hoogte dat het ontwerpplan ter inzage ligt in het gemeentehuis.

§ 3. Het recht van wederafstand voorzien bij artikel 23 van de wet van 17 april 1835 kan niet worden ingeroepen voor de bij dit artikel bedoelde onteigening.

§ 4. Voor de uitvoering van een goedgekeurd onteigeningsplan kunnen de bovenvermelde openbare rechtspersonen en de Vlaamse openbare instellingen zich in rechte laten vertegenwoordigen door de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 23 december 1986 houdende bevoegdverklaring van de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen tot het uitvoeren van bepaalde vermogensrechtelijke verrichtingen voor rekening van het Vlaamse gewest en van de instellingen die ervan afhangen.

Doet de openbare rechtspersoon of de Vlaamse openbare instelling geen beroep op deze ambtenaren dan dient elk bod dat hij minnelijk of voor de rechtbank doet, onderworpen te worden aan hun visum. Dit visum wordt verleend binnen één maand na ontvangst van het dossier. Deze termijn kan ten hoogste met één maand verlengd worden op verzoek van de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen. Het visum wordt geacht verleend te zijn na verzuim tot verlenging van de eerste termijn of na het verstrijken van de tweede termijn.

Bij weigering van het visum wordt een gemotiveerd maximumbedrag meegedeeld dat het bod van de openbare rechtspersoon mag bedragen.

§ 5. De onteigening gebeurt bij toepassing van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte.

Artikel 64

De gronden op bedrijventerreinen verworven bij toepassing van art. 65 of aangelegd met een tussenkomst van het Vlaams Gewest kunnen niet ter beschikking gesteld worden van de bedrijven dan voor economische doeleinden. Er kan geen einde gesteld worden aan deze bestemming dan met akkoord van de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid en onder zijn voorwaarden.

Artikel 65

De aktes, behoudens verkoopaktes, waarbij de gronden, die met tussenkomst van het Vlaams Gewest (her)aangelegd werden of bij toepassing van art. 65 werden verworven, ter beschikking gesteld worden van bedrijven, bevatten clausules die preciseren :

- 1° de economische bedrijvigheid die op de gronden zal uitgeoefend worden evenals alle andere gebruiksvoorwaarden ;
- 2° dat de in art. 65 § 1 vermelde openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen of in geval het privé-gronden betreft, de Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigd door de Vlaamse minister bevoegd voor Economie, de grond terug kan in bezit nemen in geval de gebruiker de in 1° vermelde bedrijvigheid staakt of in geval hij de andere voorwaarden tot gebruik niet naleeft.

Nochtans kan op voorwaarde dat de openbare rechtspersoon en in casu de Vlaamse minister bevoegd voor Economie ermee instemt het terbeschikkinggestelde goed overgedragen worden aan derden-gebruikers ongeacht de vorm van terbeschikkingstelling voor zover de desbetreffende akte de hierboven vermelde clausules bevat.

Artikel 66

De aktes houdende verkoop aan bedrijven van de gronden die met tussenkomst van het Vlaams Gewest (her)aangelegd werden of bij toepassing van art. 65 werden verworven, bevatten clausules die preciseren :

- 1° de economische bedrijvigheid die op de gronden zal uitgeoefend worden evenals alle andere gebruiksvoorwaarden ;
- 2° dat de in art. 65 § 1 vermelde openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen of in geval het privé-gronden betreft, de Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigd door de Vlaamse minister bevoegd voor Economie, de grond kan terugkopen in geval de gebruiker de in 1° vermelde bedrijvigheid staakt of in geval hij de andere voorwaarden tot gebruik niet naleeft.

Nochtans kan op voorwaarde dat de openbare rechtspersoon en in casu de Vlaamse minister bevoegd voor Economie ermee instemt het verkochte goed doorverkocht of op een andere manier ter beschikking gesteld worden aan derden-gebruikers voor zover de desbetreffende akte de hierboven vermelde clausules bevat.

De in art. 65 § 1 vermelde openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen of in geval het privé-gronden betreft, de Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigd door de Vlaamse minister bevoegd voor Economie, beschikken zonder enig uitdrukkelijk beding, gedurende dertig jaar over het recht om het verkochte goed terug te kopen. Bij verzuim door de koper of andere gebruiker tot bouwen of in exploitatie nemen van de verkochte grond binnen de hem opgelegde termijn gebeurt de terugkoop tegen de oorspronkelijke prijs aangepast aan de schommelingen van het door de regering bekendgemaakte indexcijfer van de consumptiegoederen. In alle andere gevallen gebeurt de terugkoop aan marktvoorwaarden.

Artikel 67

De terbeschikkingstelling aan bedrijven, inclusief verkoop, van de gronden op bedrijventerreinen verworven bij toepassing van art. 65 of aangelegd met een tussenkomst van het Vlaams Gewest gebeurt aan de voorwaarden van de mededeling van de Europese Commissie (97/C 209/03) betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties.

2°. De in art. 65 § 1 vermelde openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen kunnen hiervoor overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 23 december 1986 houdende bevoegdverklaring van de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen tot het uitvoeren van bepaalde vermogensrechtelijke verrichtingen voor rekening van het Vlaamse gewest en van de instellingen die ervan afhangen een beroep doen op de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen om de desbetreffende akten te verlijden.

Doet de openbare rechtspersoon of de Vlaamse openbare instelling geen beroep op deze ambtenaren dan dient elke akte onderworpen te worden aan hun visum. Dit visum wordt verleend binnen één maand na ontvangst van het dossier. Deze termijn kan ten hoogste met één maand verlengd worden op verzoek van de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen. Het visum wordt geacht verleend te zijn na verzuim tot verlenging van de eerste termijn of na het verstrijken van de tweede termijn.

Bij weigering van het visum worden op een gemotiveerde wijze de voorwaarden vastgesteld die voor het visum worden vereist.

Artikel 68

De Vlaamse regering kan nadere regels uitwerken voor de toepassing van de procedures vermeld in de artikelen 65, 66, 67, 68, 69.

HOOFDSTUK XXIV

Opleidingscheques

Artikel 69

De Vlaamse regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor opleiding van werkenden.

De Vlaamse regering bepaalt de uitvoeringsmodaliteiten.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt verstaan onder onderneming : "de natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, de vennootschappen die de rechtsvorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen, de verenigingen zonder winstoogmerk, de Europese economische samenwerkingsverbanden, en de economische samenwerkingsverbanden die beschikken over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest of zich ertoe verbinden in het Vlaamse Gewest een exploitatiezetel te vestigen".

HOOFDSTUK XXV

Infrastructuur niet-hoger onderwijs

Artikel 70

Artikel 169quinquies van het decreet van 21 december 1994 betreffende het onderwijs VI, ingevoegd bij decreet van 21 december 2001 en gewijzigd bij decreet van 20 december 2002, wordt als volgt gewijzigd :

- 1° in 1° worden tussen de woorden "29.773.000 euro" en de woorden "voor grote en kleine infrastructuurwerken" de woorden "voor het begrotingsjaar 2002 en 2003 en 26.435.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd ;
- 2° in 2° worden tussen de woorden "19.815.000 euro" en de woorden "voor het gesubsidieerd officieel onderwijs" de woorden "voor het begrotingsjaar 2002 en 2003 en 17.617.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd en worden tussen de woorden "83.206.000 euro" en de woorden "voor het gesubsidieerd vrij onderwijs" de woorden "voor het begrotingsjaar 2002 en 2003 en 73.976.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd.

HOOFDSTUK XXVI

Volwassenenonderwijs

Artikel 71

Artikel 48 van het decreet van 2 maart 1999 tot regeling van een aantal aangelegenheden van het volwassenenonderwijs, gewijzigd bij decreet van 18 mei 1999 en van 13 juli 2001, wordt vervangen door wat volgt :

"Art. 48. § 1. Het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren wordt per studiegebied of categorie per schooljaar berekend volgens de volgende formule :

$$\text{LTPsg/cat} = \frac{\text{LUCsg/cat}}{d}, \text{ waarbij :}$$

LTPsg/cat = het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van het betrokken studiegebied of categorie ;

LUCsg/cat = het aantal lesuren cursist voor het betrokken studiegebied of de betrokken categorie vanaf 1 februari van het vorig jaar tot en met 31 januari van het lopend jaar ;

d = een omkaderingscoëfficiënt door de Vlaamse regering per studiegebied of categorie vastgelegd.

§ 2. Het totaal aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van een centrum per schooljaar is de som van het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van alle door het betrokken centrum ingerichte studiegebieden of categorieën.

§ 3. Als in een studiegebied of categorie een opleiding, optie of afdeling wordt overgeschakeld naar modulair onderwijs dan is, éénmalig voor dat studiegebied of die categorie, gedurende de drie daaropvolgende schooljaren in dat studiegebied of die categorie het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren in geen geval kleiner dan het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van het jaar vóór de omschakeling.

Het centrum kiest vrij of deze waarborgregeling ingaat vanaf het schooljaar van de omschakeling of vanaf het schooljaar volgend op de omschakeling. Het centrum deelt deze keuze mee aan het departement op het ogenblik van de omschakeling.

§ 4. Als centra nieuwe studiegebieden of categorieën inrichten, wordt het aantal LUCsg/cat voor dat schooljaar vermenigvuldigd met 2.

§ 5. Als een studiegebied wordt overgedragen van het ene centrum naar het andere zonder dat de betrokken centra een fusie aangaan, wordt voor het centrum dat

het studiegebied verwerft het aantal leraarsuren voor dat studiegebied verhoogd als volgt :

1° het eerste jaar na de overdracht met 20 % ;

2° het tweedejaar na de overdracht met 10 %.

Als twee of meer centra fuseren, dan wordt het aantal leraarsuren de eerste drie jaar verhoogd met 1 % als de fusie ten minste 300.000 lesurencursist telt.

§ 6. Voor de toepassing van dit artikel worden de delingen telkens gemaakt tot en met de eerste decimaal. Het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren dat op basis van die berekening verkregen wordt, wordt per centrum afgerond tot de hogere eenheid.

§ 7. Voor de toepassing van dit artikel worden binnen het studiegebied talen de richtgraden 1 en 2 en de richtgraden 3 en 4 als twee aparte studiegebieden beschouwd.

HOOFDSTUK XXVII

Hogescholen

Artikel 72

Artikel 178 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen, gewijzigd bij decreet van 19 april 1995, 18 mei 1999, 16 april 1996, 22 december 2000, 20 april 2001 en 20 december 2002 en bij besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2001, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 1 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1 Het bedrag bestemd voor het hoger onderwijs verstrekt door de hogescholen is in het begrotingsjaar 2004 gelijk aan 527.915.584,59 euro.

Dit bedrag wordt in 2004 verhoogd met 3.818.000 euro, in 2005 met 5.602.000 euro en vanaf 2006 met 7.362.000 euro." ;

2° § 3 wordt vervangen door wat volgt :

"Het bedrag bedoeld in § 1 wordt in 2004 vermeerderd met 8.214.207,90 euro, in 2005 met 11.191.858,26 euro en in 2006 met 13.245.410,24 euro. Deze bedragen worden vanaf 2005 jaarlijks op volgende wijze aangepast :

$(0,8 \times BB \times Ln/L04) + (0,2 \times BB \times Cn/C04)$ waarbij :

1° BB gelijk is aan het basisbedrag voor het desbetreffende jaar ;

2° $Ln/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;

3° $Cn/C04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004." ;

Artikel 73

Artikel 184 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij decreet van 20 december 2002, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 1 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1. Vanaf 2005 worden de werkingsuitkeringen jaarlijks op de volgende wijze aangepast :

$0,8 \times (Ln/L04) + 0,2 \times (Cn/C04)$, waarbij :

$Ln/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;

$Cn/C04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004." ;

2° in § 2 wordt het jaartal "2003" vervangen door het jaartal "2004".

Artikel 74

Art. 195bis van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 19 december 1997, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 4 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 4. Aan het fonds worden alle ontvangsten voortvloeiend uit de terugstorting van onverschuldigde salarissen en vergoedingen toegewezen, eveneens alle ontvangsten die voortvloeien uit het terugstorten van de 70% van het bruto aanvangssalaris bedoeld in artikel 339quater en artikel 339quinquies." ;

2° § 5 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 5. Vanaf 1 september 1998 worden de personeelsleden bedoeld in artikel 318, voor het volume van de opdracht waarvoor zij op 1 januari 1998 verbonden waren aan de optie kinesitherapie, opgenomen in een apart personeelsbestand. Zij behouden hun statutaire toestand en blijven de salarisschaal genieten die hun op 1 januari 1998 was toegekend. Zij behouden hun statuut van personeelslid van de hogeschool waarvan zij personeelslid waren op 1 januari 1998." ;

3° er wordt een § 6 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 6. De in § 5 bedoelde personeelsleden blijven gedurende de academiejaren 1998-1999 tot en met 2001-2002 betaald op de werkingsuitkering van de betrokken hogescholen." ;

4° er wordt een § 7 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 7. Elke hogeschool die tijdens het academiejaar 1997-1998 de optie kinesitherapie organiseerde, ontvangt gedurende de in § 6 bedoelde periode een bijkomende toelage die gelijk is aan LK – LO, waarbij LK gelijk is aan de brutoloonkost van alle in § 1 bedoelde personeelsleden van de hogeschool ; LO gelijk is aan de brutoloonkost van alle in § 1 bedoelde personeelsleden die de hogeschool tewerkstelt in de optie kinesitherapie in afbouw of in de opleiding kinesitherapie. De hogeschool ontvangt een voorschot gelijk aan 50 % van het geraamde bedrag in het begin van het begrotingsjaar. Het saldo wordt uitbetaald na de betaling van het laatste maandsalaris van het betrokken begrotingsjaar." ;

5° er wordt een § 8 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 8. Vanaf het academiejaar 2002-2003 worden de in § 1 bedoelde personeelsleden die geen tewerkstelling hebben in de opleiding kinesitherapie, niet meer betaald ten laste van de werkingsuitkeringen van de hogeschool. De Vlaamse Gemeenschap betaalt deze personeelsleden centraal. Zij neemt hiervoor een bedrag op in de begroting, gelijk aan de brutoloonkost van deze personeelsleden verminderd met het geraamde bedrag bepaald in § 9." ;

6° er wordt een § 9 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 9. De rekenplichtige die de ontvangsten gedaan heeft, beschikt rechtstreeks over de kredieten van het fonds.".

Artikel 75

Artikel 195ter van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1998, wordt opgeheven.

Artikel 76

Aan artikel 196 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij decreet van 22 december 1999, 22 december 2000 en 21 december 2001, wordt een § 4 toegevoegd die luidt als volgt :

"§ 4. In afwijking van § 3 bedragen de investeringsmiddelen voor het begrotingsjaar 2004 :

1° voor de Vlaamse Autonome hogescholen : 6.871.000 euro ;

2° voor de gesubsidieerde officiële hogescholen : 1.194.000 euro :

3° voor de gesubsidieerde vrije hogescholen : 11.107.000 euro."

Artikel 77

Opgeheven worden :

1° artikel 340ter van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998, 22 december 1999 en 21 december 2001 ;

2° artikel 340quater van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998 en 22 december 1999 ;

3° artikel 340 quinquies van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998 en 20 april 2001.

Artikel 78

Artikel 340sexies, § 1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 22 december 1999 en gewijzigd bij decreet van 21 december 2001 en 5 juli 2002, wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1. De Vlaamse regering kan in de vorm van een jaarlijkse toelage bijdragen in de financiering van de hogere instituten voor schone kunsten en van instellingen die excellente kunstopleidingen organiseren.

Het totale bedrag van de toelage wordt vastgesteld op 2.478.000 euro vanaf 1 januari 2004.

Dit bedrag wordt vanaf het begrotingsjaar 2005 jaarlijks op de volgende wijze aangepast :

$$0,8 \times (L_n/04) + (C_n/C04)$$

waarbij :

$L_n/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;

$C_n/C04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004. ".

Artikel 79

In het decreet van 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen wordt een artikel 158bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Art. 158bis. De artikelen van Titel II hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2003.

In afwijking van het eerste lid heeft artikel 152 uitwerking met ingang van 1 oktober 2002, met uitzondering van 2°, dat in werking treedt op 1 januari 2004. ".

HOOFDSTUK XXVIII

Universiteiten en aanverwante instellingen

Artikel 80

In artikel 130, § 5, 2°, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en vervangen bij het decreet van 4 april 2003, wordt de volgende wijziging aangebracht :

In de tabel met de bedragen wordt onder 2004 het cijfer '14.096 ' vervangen door het cijfer '9574'

Artikel 81

In artikel 136, § 2, 2°, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en vervangen bij het decreet van 4 april 2003, wordt de volgende wijziging aangebracht :

In de tabel met de bedragen worden onder 2004 de woorden : '5.303', '1.606', '397', '25' en '104' vervangen door de woorden '3.109', '840', '292', '32' en '63'

Artikel 82

Artikel 140, § 1, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en gewijzigd bij het decreet van 4 april 2003, wordt als volgt gewijzigd :

1° in 2° wordt het jaartal '2004' geschrapt ;

2° er wordt een 3° toegevoegd, dat luidt als volgt :

‘3° Voor het begrotingsjaar 2004 bedraagt het basisbedrag van de investeringskredieten voor de Universiteiten, uitgedrukt in duizend euro :

1° Katholieke Universiteit Leuven : 7.853

2° Vrije Universiteit Brussel : 2.582

3° Universiteit Antwerpen : 2.319

4° Limburgs Universitair Centrum : 505

5° Katholieke Universiteit Brussel : 120

6° Universiteit Gent : 5.472

Deze basisbedragen (prijsniveau 2001) worden geïndexeerd zoals vermeld in § 2.’

Artikel 83

Artikel 15 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende sommige instellingen van openbaar nut voor postinitieel onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en wetenschappelijke dienstverlening, zoals gewijzigd bij het decreet van 20 april 2001, het decreet van 7 december 2001, het decreet van 21 december 2001, het decreet van 14 februari 2003 en het decreet van 4 april 2003, wordt als volgt gewijzigd :

1° in § 2 worden de woorden ‘8.332.000 euro’ vervangen door de woorden ‘8.319.000 euro’ ;

2° aan § 4 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

‘Voor het begrotingsjaar 2004 bedraagt de investeringssubsidie 446 duizend euro (prijsniveau 2001).’

HOOFDSTUK XXIX

Nascholing

Artikel 84

Aan het decreet van 16 april 1996 betreffende de lerarenopleiding en de nascholing wordt een artikel 44bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 44bis

Vanaf het begrotingsjaar 2004 stelt de Vlaamse Gemeenschap volgende middelen ter beschikking voor de nascholing :

1° scholen basisonderwijs : 4.214.000 ;

2° scholen secundair onderwijs : 5.949.000 ;
3° koepels : 1.487.000."

Hoofdstuk XXX. Wijziging van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor preventie en sanering inzake leefmilieu en natuur als gewestdienst met afzonderlijk beheer

Artikel 85

Van artikel 3, 13° van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer, gewijzigd bij decreet van 23 november 1994, wordt volgende zinsnede toegevoegd :

", en het aan het Vlaamse Gewest toegewezen gedeelte van de opbrengst van de federale regelgeving met betrekking tot de vleestaks"

HOOFDSTUK XXXI

Woonrecht Doel

Artikel 86

In afwijking van de bepalingen van Titel I, Hoofdstuk IV, afdeling 1, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten, worden kosteloos geregistreerd de akten houdende vestiging van een recht van bewoning op woningen die gelegen zijn in de woonkern Doel van Beveren en eigendom zijn van de Maatschappij voor het haven- grond- en industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied.

HOOFDSTUK XXXII

Domein van de wegen, de waterwegen en hun aanhorigheden, zeewering en de dijken

Artikel 87

In artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, wordt § 2 vervangen door wat volgt :

"§ 2. Het verkrijgen van een vergunning is onderworpen aan het betalen van een retributie, die bestaat uit vaste retributie en variabele retributie, tenzij de ingebruikneming van vaste en variabele retributie of van variabele retributie is vrijgesteld overeenkomstig artikel 43. De verschuldigde retributie kan eenmalig of periodiek worden geheven."

Artikel 88

In artikel 43, derde lid van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, zoals gewijzigd door artikel 59 van het decreet van 5 juli 2002 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

tussen de woorden "vrijstellen van" en "variabele retributie" worden de woorden "vaste en" ingevoegd ;

in 1° worden de woorden "zonder winst oogmerk" geschrapt ;

er wordt een 4° toegevoegd, dat luidt als volgt :

"4° de toegangen tot woningen".

Artikel 89

Na artikel 43 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993 wordt een nieuw artikel ingevoegd :

"Art. 43bis.

§ 1. De domeinbeheerder kan bij het verlenen van de vergunning voor het gebruik van een kaaimuur of aanlegplaats voor het laden of lossen van schepen aan de vergunninghouder per kalenderjaar en per strekkende meter kaaimuur een tonnageverplichting opleggen.

§ 2. De modaliteiten met betrekking tot de in § 1 vermelde tonnageverplichting worden vastgesteld door de domeinbeheerder en worden opgenomen in de bijzondere vergunningsvoorwaarden.

§ 3. 1°. De domeinbeheerder kan van de vergunninghouder bij het niet-bereiken van de opgelegde tonnage per kalenderjaar een vergoeding per ontbrekende ton vorderen, zoals in de volgende tabel bepaald :

tonnage verhandeld in het afgelopen kalenderjaar bedraagt	verschuldigde vergoeding per ontbrekende ton
tot 25 % van de opgelegde tonnage	0,26 euro
meer dan 25 % en minder dan 50 % van de opgelegde tonnage	0,195 euro
meer dan 50 % en minder dan 75 % van de opgelegde tonnage	0,145 euro
meer dan 75 % en minder dan 100 % van de opgelegde tonnage	0,11 euro

2°. Voor de kalenderjaren volgend op een kalenderjaar waarvoor de vergoeding zoals bepaald in 1 is verschuldigd, wordt de vergoeding per ontbrekende ton gevorderd zoals bepaald in de volgende tabel :

tonnage verhandeld in het afgelopen kalenderjaar	verschuldigde vergoeding per ontbrekende ton
tot 25 % van de opgelegde tonnage	0,325 euro
meer dan 25 % en minder dan 50 % van de opgelegde tonnage	0,245 euro
meer dan 50 % en minder dan 75 % van de opgelegde tonnage	0,18 euro
meer dan 75 % en minder dan 100 % van de opgelegde tonnage	0,135 euro

§ 4. Het bevoegde personeel van de domeinbeheerder stelt binnen de zestig kalenderdagen na het verstrijken van het kalenderjaar de eventuele inbreuken op de verplicht te verhandelen tonnage vast.

§ 5. De domeinbeheerder vordert van de vergunninghouder bij aangetekende brief de in § 3 vermelde vergoeding binnen de 30 kalenderdagen na de vaststelling van de inbreuk op de tonnageverplichting.

De vordering vermeldt in bijzonder :

§ 6. De vergunninghouder kan bij de domeinbeheerder binnen de 30 kalenderdagen na verzending van de in § 5 vermelde vordering bij aangetekende brief zijn schriftelijk verweer indienen tegen de opgelegde vergoeding.

De domeinbeheerder brengt binnen de 30 kalenderdagen na het indienen van het verweer de vergunninghouder bij aangetekende brief in kennis van de genomen beslissing. Als de domeinbeheerder binnen deze termijn zijn beslissing niet aan de vergunninghouder heeft meegedeeld, wordt het verweer als ingewilligd beschouwd.

§ 7. De in gebreke gebleven vergunninghouder dient de in § 5 vermelde vergoeding binnen de 30 dagen na het verzenden van de vordering aan de domeinbeheerder te betalen, tenzij hij binnen diezelfde termijn zijn schriftelijk verweer conform § 6 kenbaar maakt. In dat geval dient de vergunninghouder te betalen binnen 30 dagen na het verzenden van de definitieve beslissing van de domeinbeheerder, voorzover zijn verweer door de domeinbeheerder niet of slechts gedeeltelijk werd aanvaard.

HOOFDSTUK XXXIII

Energiefonds

Artikel 90

In artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000 wordt § 7, gewijzigd bij het decreet van 21 december 2001, vervangen door wat volgt :

"§ 7. 1° De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 1, wordt gestort in de Vlaamse midelenbegroting.

2° De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 2, wordt gestort in het Fonds Hernieuwbare Energiebronnen, bedoeld in artikel 26."

3° De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 2 bis en § 2ter, wordt gestort in het Energiefonds, bedoeld in artikel 20."

HOOFDSTUK XXXIV

Tewerkstelling

Artikel 91

Binnen de perken van de beschikbare begrotingskredieten voorziet de Vlaamse regering in een steunregeling inzake loopbaandienstverlening ten voordele van werknemers.

De Vlaamse regering kan andere categorieën van personen gelijkstellen met werknemers en bepaalt de voorwaarden en regels in verband met het toepassingsgebied, de aard en de inhoud van de loopbaandienstverlening, de criteria en de procedure tot erkenning en subsidiëring van centra inzake loopbaandienstverlening, het toezicht en de controle.

HOOFDSTUK XXXV

Slotbepalingen

Artikel 92

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2004 met uitzondering van :

1° artikel 10 treedt in werking met ingang van 19 januari 2002 ;

2° artikel 83, 1° treedt in werking met ingang van 1 januari 2003 ;

3° artikel 86 treedt in werking op de dag van publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

De Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme,

Renaat LANDUYT

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

*De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen
en Technologische Innovatie,*

Dirk VAN MECHELEN

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken,

Paul VAN GREMBERGEN

De Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie,

Gilbert BOSSUYT

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking,

Ludo SANNEN

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen,

Adelheid BYTTEBIER

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government,

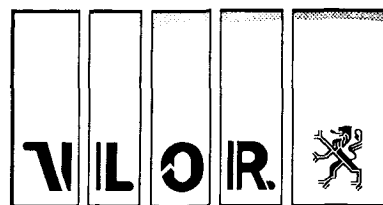
Patricia CEYSENS

De Vlaamse minister van Wonen, Media en Sport,

Marino KEULEN

ADVIES VAN DE VLAAMSE ONDERWIJSRAAD

PS/JJO/COR/003
Jacques Perquy

VLAAMSE ONDERWIJSRAAD

De heer D. Van Mechelen
Vlaams minister van Financiën en Begroting
Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening
Koning Albert II laan 19, 11de verd.
1210 Brussel

23 oktober 2003

Adviesaanvraag over het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003 en over het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004.

Mijnheer de minister

In antwoord op uw voormelde adviesvraag delen wij u mede dat de Vlaamse Onderwijsraad ten aanzien van het voorliggende ontwerp - decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003 en over het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004 afziet van zijn adviesrecht.

Met vriendelijke groet,

J. Perquy
administrateur-generaal

L. Van Beneden
voorzitter

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 36.029/1/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, op 22 oktober 2003 door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie verzocht hem, binnen een termijn van vijf werkdagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004", heeft op 24 oktober 2003 (derde kamer) en op 27 oktober 2003 (eerste kamer) het volgende advies gegeven:

36.029/1/3

Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd

"door het feit dat het ontwerp van begrotingsdecreet 2004 uiterlijk tegen 31 oktober bij het Vlaams Parlement moet ingediend worden en de parlementaire besluitvorming rond het begrotingsontwerp niet los kan gezien worden van de begeleidende decretale aanpassingen die noodzakelijk zijn om de voorgestelde begroting te kunnen uitvoeren".

Gelet op artikel 9, tweede lid, van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, ⁽¹⁾ naar luid waarvan de ontwerpen van begroting worden ingediend uiterlijk op 31 oktober van het jaar dat aan het begrotingsjaar voorafgaat, kan die motivering worden aanvaard.

*

* *

Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan ⁽²⁾.

*

* *

⁽¹⁾ Luidens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijven de vigerende bepalingen inzake de rijkscomptabiliteit op de gemeenschappen en de gewesten van overeenkomstige toepassing in afwachting dat, conform artikel 50, § 2, van dezelfde bijzondere wet, de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, in werking treedt.

⁽²⁾ Dit neemt niet weg dat het ontwerp tal van gebreken vertoont op onder meer wetgevingstechnisch vlak die moeten worden verholpen.

36.029/1/3

VORMVEREISTEN

Bij de adviesaanvraag zijn, behoudens het akkoord van de Vlaamse minister bevoegd voor de begroting en het akkoord van de Minister van Financiën betreffende de technische uitvoerbaarheid van de voorgenomen wijzigingen, geen stukken in verband met het vervullen van de voorafgaande vormvereisten gevoegd.

De gemachtigde van de regering heeft meegedeeld dat het voorontwerp van decreet voor advies is toegestuurd aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad) en aan de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR), doch dat die adviezen nog niet zijn gegeven.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van de voornoemde adviezen nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voor een nieuw onderzoek aan de afdeling wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Hoofdstuk I - Algemeen

Artikel 1

Luidens dit artikel regelt het ontworpen decreet "een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid".

De juridische bezwaren omtrent het regelen in eenzelfde decreet van gemeenschaps- en gewestaangelegenheden zijn het Vlaams Parlement genoegzaam bekend, zodat het overbodig is daarover verder uit te weiden.

Hoofdstuk XV - Stookolietechnici

Artikel 18

1. Dit artikel strekt ertoe, onder de benaming "Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld", een begrotingsfonds op te richten als bedoeld in artikel 45 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991 (paragraaf 1).

2.1. Volgens paragraaf 2 bestaan de ontvangsten van dat Fonds uit "een dossierrecht, voortvloeiend uit de toepassing van artikel 5.3 van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater".

Zoals de gemachtigde van de regering heeft bevestigd, is het voornoemde besluit van de Vlaamse regering nog niet genomen.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het de bedoeling is om de in artikel 18 van het ontwerp vervatte regeling in werking te laten treden op dezelfde datum als die waarop het bedoelde besluit van de Vlaamse regering zou in werking treden. Er dient in dat verband te worden opgemerkt dat artikel 92 van het ontwerp niet voorziet in een speciale inwerkingtredingsregeling voor het ontworpen artikel 18. Indien het onderdaad de bedoeling is om de inwerkingtreding van de in artikel 18 vervatte regeling af te stemmen op die van de nog vast te stellen reglementering, dient artikel 92 te worden aangevuld met een bepaling waarbij de Vlaamse regering gemachtigd wordt om de datum van inwerkingtreding van artikel 18 te bepalen.

2.2. Uit de memorie van toelichting blijkt dat het bedoelde "dossierrecht" volgens de stellers van het ontwerp moet worden aangemerkt als een retributie.

De vraag rijst echter of deze heffing terecht wordt gekwalificeerd als een retributie (in de zin van artikel 173 van de Grondwet), dan wel of ze moet worden aangemerkt als een belasting (in de zin van artikel 170 van de Grondwet).

36.029/3

Volgens de rechtspraak kan van een retributie in de zin van artikel 173 van de Grondwet enkel sprake zijn als de heffing zich voordoet als de geldelijke vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd. Een heffing die niet de betaling vormt van een dienst die door de overheid wordt geleverd ten voordele van de afzonderlijk beschouwde heffingsplichtige is geen retributie, doch een belasting ⁽³⁾. Bovendien moet de heffing, wil zij als een retributie kunnen worden gekwalificeerd, een louter vergoedend karakter hebben, wat impliceert dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen, enerzijds, de kostprijs van de verstrekte dienst en, anderzijds, de gevorderde retributie ⁽⁴⁾. Bij gemis van een zodanige verhouding zou de retributie haar vergoedend karakter verliezen en het kenmerk van een "belasting" verkrijgen. Het is trouwens meer bepaald dat vergoedend karakter en het vereiste van de redelijke verhouding tussen de gepresteerde dienst en de gevorderde retributie die verantwoordt dat het vaststellen van het bedrag van de retributie aan de uitvoerende macht kan worden opgedragen.

Noch de tekst zelf, noch de verantwoording bieden voldoende elementen om tot een gefundeerde conclusie te kunnen komen omtrent de kwalificatie van de beoogde heffing. De benaming "dossierrecht" en de bepaling luidens welke dat recht wordt geheven ten laste van elke technicus die een aanvraag indient met het oog op het verkrijgen van een erkenning, wekken de indruk dat het wel degelijk gaat om een retributie. De bepaling van de ontworpen paragraaf 5 waarin sprake is van ambtenaren die belast zijn met "de inning en de invordering van het dossierrecht en met de controle op de naleving van de verplichting inzake het dossierrecht" lijkt dan weer niet thuis te horen in een retributieregeling.

Als niet is voldaan aan de voorwaarden om de beoogde heffing te kunnen aanmerken als een retributie ⁽⁵⁾, moet ze worden geacht een belasting te zijn en moeten de artikelen 170, 171 en 172 van de Grondwet in acht genomen worden. Dat impliceert dat

⁽³⁾ Arbitragehof, 13 september 1995, nr. 64/95, overw. B.13; 21 december 1995, nr. 87/95, overw. B.3.4; 12 juni 1997, nr. 34/97, overw. B.7.4.

⁽⁴⁾ Arbitragehof, 21 december 1995, nr. 87/95, overw. B.3.4.

⁽⁵⁾ Als m.a.w. niet is aangetoond dat die heffing de betaling vormt van een dienst die door de overheid wordt geleverd ten voordele van afzonderlijk beschouwde heffingsplichtigen of dat er een redelijke verhouding is tussen de kostprijs van de verstrekte dienst en het bedrag van de heffing.

de wetgever zelf niet alleen de belastingsplicht moet opleggen, doch ook de hoofdbestanddelen ervan moet regelen en inzonderheid de grondslag van de belasting, de aanslagvoet en de eventuele vrijstellingen moet bepalen.

3. In de paragrafen 3 en 5 van artikel 18 wordt aan "de minister" de bevoegdheid verleend respectievelijk om het bedrag van het dossierrecht vast te stellen en om ambtenaren aan te wijzen die belast zijn met de inning en de invordering van het dossierrecht en met de controle op de naleving van de verplichting inzake dat recht.

Wat die bepalingen van het ontwerp betreft, moet worden opgemerkt dat het overeenkomstig artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de gewestregering als zodanig is die de verordeningen maakt en de besluiten neemt die voor de uitvoering van de decreten nodig zijn, en dat uit de artikelen 68 en 69 van diezelfde bijzondere wet volgt dat de gewestregering zelf haar werkwijze regelt, en dat zij, onverminderd de door haar zelf toegestane delegaties, collegiaal beraadslaagt.

De vermelde bepalingen van de bijzondere wet staan eraan in de weg dat de decreetgever zich inlaat met de verdeling van de bevoegdheden in de schoot van de Vlaamse Regering. Het komt de decreetgever met andere woorden niet toe aan bepaalde leden van de regering beslissingsbevoegdheid toe te kennen met betrekking tot door hem aangewezen materies.

Om in overeenstemming te zijn met de vermelde voorschriften van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, moeten de ontworpen bepalingen derhalve worden aangepast in die zin dat aan "de Vlaamse Regering" en niet aan "de minister" de bedoelde opdrachten worden gegeven ⁽⁶⁾.

⁽⁶⁾ Onder voorbehoud, wat artikel 18, § 3, betreft, dat het dossierrecht kan worden aangemerkt als een retributie: indien dat recht moet worden aangemerkt als een belasting, dient het bedrag ervan door de decreetgever zelf te worden vastgesteld.

36.029/1

Hoofdstuk XVII - Onroerende voorheffing

Artikel 44

1. Het ontworpen artikel 140 van het Wetboek van registratie-, hypotheek- en griffierechten gaat ervan uit dat inbrengen om niet, schenkingen zijn in de zin van artikel 3, eerste lid, 8°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (hierna: bijzondere financieringswet), zodat de gewesten bevoegd zijn om die inbrengen aan registratierecht te onderwerpen. Die zienswijze wordt betwist ⁽⁷⁾.

Tijdens de parlementaire bespreking van de betrokken bepaling van de bijzondere financieringswet, is in de senaatscommissie het volgende gezegd ⁽⁸⁾:

"Waarom wordt er in punt 6° in een uitsluiting voorzien voor de overdrachten ten bezwarende titel die het gevolg zijn van een inbreng in een vennootschap? Een inbreng kan echter ook een schenking zijn. Valt die dan onder punt 8°?"

Met betrekking tot punt 7°, b, rijst de vraag naar wat onder gedeeltelijke verdelingen van in België gelegen onroerende goederen moet worden verstaan. Wordt de hypothese bedoeld waarbij een onroerend goed in onverdeeldheid bijvoorbeeld slechts voor de helft wordt verdeeld?

Met betrekking tot de in punt 7°, b, bedoelde afstanden onder bezwarende titel rijst de vraag of de afstanden om niet van een onroerend goed, die geen schenking zijn, maar een louter abolitief karakter hebben, zoals de afstand van een gemene muur of van mede-eigendom, hier al dan niet onder vallen. Waar ligt volgens de regering trouwens het verschil tussen een overdracht ten bezwarende titel en een afstand onder bezwarende titel? Spreker wijst erop dat de afstand zich van de overdracht onderscheidt doordat de persoon aan wie de overdracht geschiedt, gekend is, terwijl er bij een rechtsafstand geen titularis *in se* wordt aangeduid.

⁽⁷⁾ Zie artikel 43 van de wet van 2 mei 2002 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, dat artikel 140 van het Wetboek van registratie-, hypotheek- en griffierechten heeft gewijzigd. Van artikel 43 wordt de vernietiging gevorderd (zie het bericht bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 juli 2003, zaak ingeschreven onder nummer 2713 van de rol van het Arbitragehof).

⁽⁸⁾ Parl. St. Senaat, 2000-2001, nr. 777/3, 76-77.

De vice-eerste minister antwoordt dat de terminologie in het voorgestelde artikel 3, eerste lid, 6° tot 8°, overgenomen is uit het Wetboek der registratierechten. Het komt hem als minister van Begroting in dit kort tijdsbestek niet toe de louter fiscaalrechtelijke vragen daaromtrent te beantwoorden. Dergelijke materie kan enkel worden behandeld door de betrokken fiscale administraties van het ministerie van Financiën.

Het lid merkt op dat zijn vragen geen uitsluitend fiscaalrechtelijk karakter hebben. Zo kan een inbreng in een vennootschap onder bezwarende titel dan wel om niet gebeuren. Het valt daarbij op dat het voorgestelde artikel 3, eerste lid, 6°, ingevolge een opmerking van de Raad van State, een uitzondering bevat met betrekking tot overdrachten ten bezwarende titel van in België gelegen onroerende goederen die het gevolg zijn van een inbreng in een vennootschap, terwijl in het 8° betreffende het registratierecht op de schenkingen onder de levenden van roerende of onroerende goederen niet in een dergelijke uitzondering is voorzien. Dat betekent dat het registratierecht op de inbreng onder bezwarende titel van een in België gelegen onroerend goed in een vennootschap (artikel 3, eerste lid, 6°) een rijksbelasting blijft, terwijl het registratierecht op de inbreng om niet van een onroerend goed een gewestbelasting is (artikel 3, eerste lid, 8°). Waarom dat onderscheid?

De minister antwoordt dat in het voorgestelde artikel 3, eerste lid, 6°, een voorbehoud is gemaakt ten aanzien van de inbreng onder bezwarende titel omdat deze aangelegenheid onder de vennootschapsbelasting valt, welke een federale bevoegdheid is.

Het lid repliceert dat men er dus belang bij kan hebben om voor een inbreng onder bezwarende titel dan wel om niet te kiezen naargelang het federale dan wel het regionale registratierecht voordeliger is."

Binnen de korte tijd die hem voor zijn advies is gelaten, heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, dit vraagpunt niet grondig kunnen onderzoeken. Het komt de afdeling wetgeving echter voor dat uit de parlementaire voorbereiding kan worden afgeleid dat de inbreng om niet een schenking is in de zin van artikel 3, eerste lid, 8°, van de bijzondere financieringswet. Het komt echter in laatste instantie het Arbitragehof toe om dit rechtspunt te beslechten.

2. Teneinde de discriminatie binnen de Europese Unie af te schaffen, wordt het recht op de verlagingen bedoeld in het laatste lid van artikel 140 van het Wetboek van registratie-, hypotheek- en griffierechten, die enkel op de Belgische rechtspersonen van toepassing zijn, verruimd tot de "gelijkaardige rechtspersonen die opgericht zijn volgens en onderworpen zijn aan de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Unie, en die bovendien hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Europese Unie hebben". Onder meer in het in de memorie vermelde vonnis van de

36.029/1

rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 6 december 2002 werd een gelijkaardige beperking in het Wetboek van successierechten in strijd geacht met de artikelen 39 (vrij verkeer van werknemers) en 43 (vrijheid van vestiging) van het EG-verdrag.

In het licht van de overeenkomst betreffende Europese Economische Ruimte, waarin dezelfde vrijheden worden erkend tussen de verdragspartijen (zie respectievelijk de artikelen 28 en 31), lijkt in het ontwerp te moeten worden gerefereerd aan de "Europese Economische Ruimte" in plaats van aan de "Europese Unie".

Eenzelfde opmerking geldt voor de artikelen 47, 48, 53 en 55 van het ontwerp.

Hoofdstuk XX - Leegstand van bedrijfsruimten

Artikel 57

Uit het ontworpen artikel 27, § 1, blijkt dat de erin bedoelde ambtenaren geen appreciatiebevoegdheid hebben ten aanzien van de hoogte van de in die bepaling bedoelde administratieve geldboete. Naar de letter van het ontworpen artikel 27, § 2, tweede lid ⁽⁹⁾, zou dit wel het geval zijn wanneer blijkt dat de ontdoken heffing ingevolge een beslissing tot ambtshalve ontheffing of ingevolge een beslissing na bezwaarschrift slechts gedeeltelijk verschuldigd is. Wellicht is het evenwel de bedoeling dat in dat geval het bedrag van de administratieve geldboete gelijk is aan het dubbele van het verschuldigde gedeelte van de heffing ⁽¹⁰⁾.

Zo dit niet het geval is, rijst vooreerst de vraag naar de verantwoording, ten aanzien van het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie, van het verschil in behandeling tussen de categorie van heffingsplichtigen die niet het voorwerp uitmaken van een ambtshalve ontheffing of wier bezwaarschrift niet is

⁽⁹⁾ Met name de woorden "kan de administratieve geldboete wegens ontduiking niet hoger zijn dan het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing".

⁽¹⁰⁾ Zulks lijkt te worden bevestigd door het gegeven dat "de eventueel reeds ingecohierde administratieve geldboete niet verschuldigd zijn (lees: is) voor het bedrag dat het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing overstijgt".

ingewilligd of die geen bezwaarschrift hebben ingediend, en de heffingsplichtigen die onder de toepassing vallen van het ontworpen artikel 27, § 2, tweede lid, althans in zoverre de geldboete nog niet is ingecohierd⁽¹¹⁾. Zo het zo-even geschetste verschil in behandeling toch kan worden verantwoord, dient er, nu aan het bestuur ten aanzien van de tweede categorie heffingsplichtigen een appreciatiebevoegdheid wordt gelaten omtrent de hoogte van de geldboete, een rechterlijke controle te bestaan "waarbij niets wat onder de beoordeling valt van de administratie aan de controle van de rechter mag ontsnappen", zodat de rechter in de mogelijkheid moet zijn om de administratieve geldboete te moduleren in dezelfde mate als het bestuur dit vermag⁽¹²⁾.

Artikel 59

Het ontworpen artikel 32 stelt ten voordele van het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht in op alle roerende goederen van de in gebreke gebleven heffingsplichtige en staat het Gewest toe een wettelijke hypotheek te vestigen op de in het Vlaamse Gewest gelegen onroerende goederen, die toebehoren aan de persoon op wiens naam de aanslag is ingecohierd.

Zowel wat het algemeen voorrecht als wat de wettelijke hypotheek betreft, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Arbitragehof⁽¹³⁾ luidens welke elke wetgever bij het vaststellen van de rang van het voorrecht dat hij instelt, het belang dat hij door het instellen van het voorrecht beoogt te beschermen, dient af te wegen ten aanzien van de andere belangen die door voorrechten ingesteld door andere wetgevers

⁽¹¹⁾ Het ontworpen artikel 27, § 2, tweede lid, bevat effectief nog een, in ieder geval moeilijk te verantwoorden, onderscheid tussen heffingsplichtigen al naargelang de administratieve geldboete reeds is ingecohierd of niet.

⁽¹²⁾ Arbitragehof, nr. 96/2002, B.4.2. en B.4.3.; zie bovendien, met betrekking tot de vraag of een mogelijkheid om verzet aan te tekenen tegen een dwangbevel, zoals wordt bepaald in artikel 31, § 2, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, aan deze vereisten voldoet, het advies 35.395/1 van 3 juli 2003 bij een voorontwerp van decreet "tot vermindering van de uitstoot van broeikasgassen in het Vlaamse Gewest door het bevorderen van het rationeel energiegebruik, het gebruik van hernieuwbare energiebronnen en de toepassing van flexibilitieitsmechanismen uit het Protocol van Kyoto".

⁽¹³⁾ Arbitragehof, nr. 27, 22 oktober 1986, 3.B.3.3.

36.029/1

worden beschermd en dat die evenredigheid in dit bijzonder geval een element van de bevoegdheid van de handelende wetgever is.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat nu met artikel 32, § 5, wordt afgeweken van de faillissementswetgeving, zulks enkel kan gebeuren met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, wat best in de memorie van toelichting wordt verantwoord.

Hoofdstuk XXI - Economisch ondersteuningsbeleid

Artikel 61

Het ontworpen artikel 17 geeft niet aan welke het voorwerp is van de steun waarop het betrekking heeft. Volgens de gemachtigde zou het gaan om steun voor extern advies en studie⁽¹⁴⁾. Zulks zou in het ontworpen artikel 17 moeten worden verduidelijkt. Dat artikel zou bovendien, om in overeenstemming te zijn met de beginselen die de verhouding beheersen tussen de decreetgevende en de uitvoerende macht, de essentiële elementen van de ontworpen steunregeling moeten bevatten. Tenslotte is de bepaling dat de steun enkel kan worden verleend mits inachtneming van de erin aangehaalde verordening 70/2001 overbodig: overeenkomstig artikel 249, lid 2, van het EG-Verdrag is een EG-verordening immers verbindend in al haar onderdelen en is ze rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Bovendien is die bepaling zelfs misleidend omdat erdoor verwarring zou kunnen ontstaan over het zo-even beschreven rechtskarakter van verordeningen.

⁽¹⁴⁾ Wat de in het ontworpen artikel 17 bedoelde natuurlijke personen betreft, zou het volgens de memorie van toelichting ook gaan om advies ter begeleiding van de "prestartersfase".

Hoofdstuk XXII - VZW V-BANArtikel 62

1. In artikel 62 wordt de Vlaamse regering gemachtigd om toe te treden tot de VZW V-BAN ⁽¹⁵⁾. Artikel 62, § 3, verleent aan de Vlaamse regering de bevoegdheid om de toekenningsvoorwaarden van subsidies aan de vereniging te regelen, alsmede het toezicht op de aanwending ervan.

De essentiële regels met betrekking tot de subsidiëring zouden, om dezelfde reden als met betrekking tot artikel 61, in het decreet zelf moeten worden geregeld.

In verband met het toezicht op de aanwending van de subsidies moet nochtans worden opgemerkt dat, luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, de federale wet de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies ⁽¹⁶⁾. Krachtens artikel 71, § 1, van diezelfde bijzondere wet zijn "tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, ... de regulerende bepalingen betreffende ... de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies ... van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten".

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het de gemeenschappen en de gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies "algemene bepalingen" vast te stellen, zelfs niet door de bestaande algemene bepalingen te hernemen.

⁽¹⁵⁾ De Raad van State, afdeling wetgeving, gaat er van uit dat die VZW niet wordt opgericht door het Vlaamse Gewest zelf, maar dat het gaat om de toetreding tot een reeds bestaande VZW. In het tegenovergestelde geval moet artikel 62 worden getoetst aan artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

⁽¹⁶⁾ Wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, Belgisch Staatsblad, 25 juni 2003.

36.029/1

maar dat ze alleen bevoegd zijn om "buiten dit wettelijk kader ... in deze materies specifieke regels te bepalen" ⁽¹⁷⁾.

De bevoegdheid om ter zake "specifieke regels" vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden begrepen dat "de gemeenschappen en gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken" ⁽¹⁸⁾. Het vaststellen van dergelijke strengere regels inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies komt evenwel in beginsel de decreet- of ordonnantiegever toe en bijgevolg niet de regering, althans niet op grond van een algemene machtiging.

Artikel 62, § 3, dient derhalve fundamenteel te worden herwerkt.

2. In artikel 27 van de Grondwet wordt het recht van vereniging erkend.

Weliswaar kan het Vlaamse Gewest zijn toetreding tot een vereniging afhankelijk maken van een wijziging van de statuten, en kunnen erkennings- of subsidiëeringsvoorwaarden nopen tot een aanpassing van de statuten, doch het is in strijd met het genoemde grondwetsartikel om een VZW bij decreet te verplichten een lid toe te laten of haar statuten aan te passen in functie van die toetreding.

Die beslissingen kunnen slechts worden genomen door de daartoe bevoegde organen van de VZW.

Artikel 62, § 4, dient derhalve te vervallen.

⁽¹⁷⁾ Zie memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet van 16 januari 1989 is geworden (Parl. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/1, 37).

⁽¹⁸⁾ Parl. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/18, 543.

Hoofdstuk XXIII - Bedrijventerreinen

Artikel 63

1. Artikel 63, § 1, van het ontwerp bepaalt dat het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten, de verenigingen van gemeenten, de Vlaamse openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen "die daartoe door de Vlaamse regering worden aangeduid", voor het algemeen nut onroerende goederen kunnen onteigenen met het oog op het aanleggen of heraanleggen van bedrijventerreinen, van de toegangswegen ervan en van bijkomende infrastructuur.

De betrokken bepaling beoogt blijkbaar twee hypothesen te regelen, namelijk, enerzijds, die waarbij de decreetgever - met verwijzing naar "het Vlaamse Gewest" - de Vlaamse regering wil machtigen om tot onteigening over te gaan ter realisering van het omschreven oogmerk betreffende bedrijventerreinen en, anderzijds, die waarbij de decreetgever de Vlaamse regering de bevoegdheid verleent om de betrokken ondergeschikte besturen, openbare instellingen en rechtspersonen te machtigen om tot onteigening over te gaan met het oog op het realiseren van de omschreven doeleinden betreffende bedrijventerreinen.

Beide hypothesen zouden duidelijker in de tekst van artikel 63, § 1, van het ontwerp tot uitdrukking moeten worden gebracht. Daartoe kan worden overwogen om de betrokken paragraaf in twee afzonderlijke leden te splitsen, waarin telkens één van beide hypothesen wordt vermeld.

2. Wat de in artikel 63, § 1, geregelde bevoegdheid van de Vlaamse regering betreft om de betrokken ondergeschikte besturen, openbare instellingen en rechtspersonen te machtigen om tot onteigening over te gaan met het oog op de in die bepaling vermelde doeleinden betreffende bedrijventerreinen, valt op te merken dat overeenkomstig de rechtspraak van het Arbitragehof de decreetgever bevoegd is om de gewestregering te

36.029/1

machtigen om ondergeschikte besturen, openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen toe te staan over te gaan tot onteigeningen ⁽¹⁹⁾.

Onder meer in het arrest nr. 13/89 van 31 mei 1989 heeft het Arbitragehof in dat verband overwogen:

"(dat) hoewel artikel 79, § 1, van de bijzondere wet enkel de door de Executieven benaastigde onteigeningen ten algemenen nutte beoogt, ... uit de economie van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en uit de algemene opzet van de staatshervorming (volgt) dat die bepaling zo moet worden begrepen dat de Executieven tevens gerechtigd zijn - en de decreetgever dus ook gerechtigd is de Executieven daartoe te machtigen - andere rechtspersonen tot onteigeningen inzake gewest- of gemeenschapsaangelegenheden te machtigen.

In ieder geval vereist het verlenen van de machtiging (evenwel) een voorafgaande beoordeling door de Executieve, geval per geval, van de noodzakelijkheid van de verkrijging door de ondergeschikte besturen van de onroerende goederen waarvan de onteigening wordt beoogd" (2.B.3).

Overeenkomstig die rechtspraak behoort artikel 63, § 1, van het ontwerp tevens in die zin te worden aangepast dat erin wordt bepaald dat de Vlaamse regering de betrokken ondergeschikte besturen, openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen geval per geval kan machtigen tot onteigening wanneer zij oordeelt dat het verkrijgen van de betrokken goederen noodzakelijk is in het algemeen belang.

3. Artikel 63, § 3, van het ontwerp bepaalt dat het recht van wederafstand voorzien bij (lees: bedoeld in) artikel 23 van de wet van 17 april 1835 op de onteigening ten algemenen nutte niet kan worden ingeroepen voor de bij artikel 63 van het ontwerp bedoelde onteigening. De precieze draagwijdte van deze bepaling is niet duidelijk en zou, zoniet in de tekst van het ontwerp, minstens in de memorie van toelichting nauwkeuriger moeten worden omschreven.

⁽¹⁹⁾ Arbitragehof, 2 februari 1989, nr. 3/89, 2.B.5; 31 mei 1989, nrs. 13/89, 2.B.3. en 14/89, 2.B.3; 16 december 1993, nr. 85/93, B.7.2; 16 mei 1995, nr. 38/95, B.4.1; 17 december 1997, nr. 81/97, B.6.3.; ook de adviespraktijk van de Raad van State, afdeling wetgeving, is in dezelfde zin, zie o.m. reeds Parl. St., VI.R., 1990-91, nr. 488/2, 16-17.

Zo kan men zich afvragen of artikel 63, § 3, van het ontwerp beoogt tot indrukking te brengen dat de "oude eigenaars", zoals vermeld in artikel 23 van de wet van 17 april 1835, niet meer over het in die bepaling bedoelde recht van terugkoop beschikken. In die veronderstelling gebiedt het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en het verbod van discriminatie dat er objectieve en in redelijkheid verantwoorde motieven bestaan die het aannemelijk maken dat de "oude eigenaars", ten aanzien van wie van artikel 63 van het ontwerp toepassing wordt gemaakt, anders worden behandeld dan de andere "oude eigenaars" die niet onder de toepassing van de betrokken bepaling vallen en die wel nog over een recht van terugkoop zouden beschikken.

De onduidelijke draagwijdte van artikel 63, § 3, van het ontwerp, maakt het de Raad van State, afdeling wetgeving, niet mogelijk om na te gaan of de regeling van artikel 63, § 3, van het ontwerp in overeenstemming is met hogere normen, zoals die betreffende het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en het verbod van discriminatie.

4. Artikel 63, § 5, van het ontwerp bepaalt dat de onteigening gebeurt "bij toepassing van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte".

Deze bepaling is enkel toelaatbaar in zoverre er een grondwetsconforme interpretatie aan wordt gegeven zoals die door het Arbitragehof in het arrest nr. 131/2002 van 18 september 2002 als volgt werd omschreven:

"Door te bepalen dat de onteigening volgens de bij de wet van 26 juli 1962 vastgestelde regels geschiedt, lijkt de decreetgever inbreuk te maken op de federale bevoegdheden, aangezien hij op impliciete wijze de toepassing van de bij andere wetten inzake onteigening vastgestelde regels weert: de wet van 17 april 1835 op de onteigening ten algemenen nutte en de wet van 10 mei 1926 tot instelling van een rechtspleging bij dringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte. De bij de wet van 26 juli 1962 geregelde rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden is echter de enige rechtspleging geworden die elke onteigende overheid toepast, behalve wanneer de federale wetgever een bijzondere rechtspleging heeft ingevoerd. Hieruit volgt dat de gewestwetgever, door te verwijzen naar de wet van 26 juli 1962, zich naar de door de federale wetgever vastgestelde regels heeft gevoegd en hiervan niet heeft willen afwijken" (B.7).

36.029/1

"In zoverre de artikelen 181 en 182 van het W.W.R.O.S.P. in die zin zouden worden geïnterpreteerd dat zij een vermoeden van hoogdringende omstandigheden invoeren, waardoor de onteigenende overheid wordt vrijgesteld van de verplichting tot vaststelling dat de onmiddellijke inbezitneming van het goed onontbeerlijk is ten algemenen nutte en de vrederechter zou worden belet de wettigheid van die vaststelling na te gaan, zouden zij niet in overeenstemming zijn met de bevoegdheidverdelende regels, en meer bepaald met artikel 16 van de Grondwet en artikel 79, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Immers, de decreetgever vermag niet af te wijken van een voorwaarde die de federale wetgever in artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 heeft opgelegd.

In die interpretatie zou de prejudiciële vraag bevestigend moeten worden beantwoord" (B.8).

Het verdient aanbeveling om zulks in de memorie van toelichting te verduidelijken.

Artikelen 64 tot 68

1. De memorie van toelichting doet ervan blijken dat de artikelen 64 en volgende van het ontwerp ertoe strekken "het voormalig artikel 32 van de wet op de economische expansie" te vervangen en dat erin regels zijn vervat "inzake de terbeschikkingstelling van gronden op bedrijventerreinen die gesubsidieerd of met toepassing van (artikel 63 van het ontwerp) onteigend werden".

De ontworpen regeling heeft betrekking op door onteigening verworven gronden en op gronden die "met tussenkomst (lees : subsidie of steun)" van het Vlaamse Gewest werden aangelegd of heraangelegd. Als zodanig is de ontworpen regeling ruimer van opzet dan de regeling van artikel 32 van de wet van 30 december 1970 betreffende de economische expansie, waarin wordt uitgegaan van een tegemoetkomingsregeling ten aanzien van openbare rechtspersonen. De ontworpen regeling daarentegen kan ook worden betrokken op privé-gronden die bijvoorbeeld door een projectontwikkelaar met steun van het gewest als bedrijventerrein werden aangelegd en die vervolgens werden ter beschikking gesteld of verkocht aan ondernemingen.

Aangezien in de ontworpen regeling gebruik wordt gemaakt van procédés van gedwongen wederinbezitneming en terugkoop, kan zij raakvlakken vertonen met de problematiek van de regeling van het gebruik en zelfs van de inperking van het eigendomsrecht van particulieren. Rekening houdend met het delicate karakter van deze

aangelegenheden is het des te spijtiger dat de ontworpen regeling niet op een meer bevattelijke manier is geconcipieerd en geformuleerd. Er moet immers worden vastgesteld dat de ontworpen bepalingen een groot aantal redactionele onvolkomenheden bevatten, gaande van foutieve verwijzingen (er wordt bijvoorbeeld bij herhaling verwezen naar "artikel 65" in plaats van naar "artikel 63"), onnauwkeurige bewoordingen (bijvoorbeeld "tussenkomsst van het Vlaamse Gewest") tot inconsequenties (wordt in artikel 64 bijvoorbeeld niet tevens de "heraanleg" beoogd zoals in artikel 65 uitdrukkelijk het geval is ?).

De begrijpelijkheid van de ontworpen regeling is evenmin gebaat bij de soms onduidelijke verhouding die bestaat tussen diverse onderdelen van de ontworpen regeling. Zo wordt in artikel 66, derde lid, van het ontwerp gerefereerd aan een recht van terugkoop door de betrokken overheden. Vraag is hoe die bepaling moet worden gelezen in samenhang met artikel 66, eerste lid, en welke de juiste verhouding is van het bepaalde in de laatste volzin van artikel 66, derde lid, ten aanzien van de andere bepalingen van artikel 66.

2. Rekening houdend met de complexiteit van de ontworpen regeling en de, door de diverse aangehaalde factoren, bemoeilijkte toegankelijkheid ervan, ziet de Raad van State, afdeling wetgeving, zich binnen het hem toegemeten korte tijdsbestek, genoopt zich te beperken tot de volgende opmerkingen.

2.1. Een belangrijk aspect van de ontworpen regeling bestaat erin dat, wanneer wordt vastgesteld dat gronden die deel uitmaken van een bedrijventerrein, niet worden aangewend voor de ervoor bestemde en uitdrukkelijk geclausuleerde economische bedrijvigheid, die gronden door de betrokken overheid weder in bezit kunnen worden genomen of kunnen worden teruggekocht, al naar het geval. In essentie beoogt de decreetgever hier het gebruik van de eigendom van een onroerend goed te moduleren.

Men weet dat overeenkomstig artikel 1 van het Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden het gebruik van eigendom kan worden geregeld indien zulks in overeenstemming is met het algemeen belang en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor

36.029/1

de Rechten van de Mens⁽²⁰⁾, bij de reglementering van het gebruik van eigendom een billijk evenwicht moet bestaan tussen de vereisten van het algemeen belang en die van de fundamentele rechten van het individu. De stellers van het ontwerp doen er derhalve goed aan om, rekening houdend met deze rechtspraak, in de memorie van toelichting aan te geven dat het genoemde evenwicht niet in het gedrang wordt gebracht door de ontworpen regeling, ook al heeft deze verstreckende gevolgen voor zowel de aard van de activiteit die op de betrokken gronden moet worden ontplooid, als voor de tijd gedurende dewelke die activiteit moet worden ontplooid. Ook dient te worden nagegaan of - met het oog op de waarborg van het genoemde evenwicht - de ontworpen regeling op bepaalde punten niet dient te worden aangevuld en of, bijvoorbeeld, niet in het ontwerp zelf criteria moeten worden opgenomen op grond waarvan de bevoegde minister kan beslissen dat een bestemmingswijziging, als bedoeld in artikel 64, toegelaten is.

1.2. Voor zover de artikelen 65 en 66 van het ontwerp ook betrekking hebben op privé-gronden die met steun van de Vlaamse regering werden aangelegd of heraangelegd, rijst de vraag hoe die gronden "terug" in bezit kunnen worden genomen of kunnen worden "teruggekocht" nu het Vlaamse Gewest (niet "de Vlaamse Gemeenschap") nooit eigenaar of titularis van een ander zakelijk recht op die gronden is geweest.

In ieder geval kunnen, zo het effectief de bedoeling is dat de desbetreffende privé-gronden in de hypothesen bedoeld in de artikelen 65 en 66 in bezit moeten worden gesteld of moeten worden verkocht aan het Vlaamse Gewest, vragen worden gesteld omtrent de verenigbaarheid van de regeling met de grondwettelijke en internationaalrechtelijke beginselen inzake het eigendomsrecht, onder meer gewaarborgd door artikel 16 van de Grondwet en het Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Zo rijst de vraag welke de finaliteit is van het "inbezitnemen" bedoeld in artikel 65 en, daaraan gekoppeld, welke de verantwoording is van de beperking van het eigendomsrecht dat erin is vervat.

⁽²⁰⁾ Zie o.m. E.H.R.M., Sporrang en Lönnroth, 23 september 1982, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 52; E.H.R.M., Velosa Barreto, 21 november 1995, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 334.

Met betrekking tot de "terugkoopmogelijkheid" van de bedoelde privé-gronden, moet de vraag worden gesteld of die terugkoopmogelijkheid geen onteigening uitmaakt in de zin van artikel 16 van de Grondwet, waarop de waarborgen van dat grondwetsartikel toepassing moeten vinden.

3. In zoverre de in artikel 66 bedoelde "terugkoopmogelijkheid" van toepassing is op gronden waarvan het Vlaamse Gewest voorheen eigenaar was, komt die mogelijkheid erop neer dat een recht van wederinkoop wordt georganiseerd als bedoeld in artikel 1659 van het Burgerlijk Wetboek.

De ontworpen regeling bevat evenwel een aantal afwijkingen van de in het Burgerlijk Wetboek opgenomen regeling. De gewestwetgever is hiertoe bevoegd ofwel, op grond van zijn bevoegdheid inzake economische expansie, wanneer kan worden aangetoond dat de ontworpen regeling een dermate nauwe band vertoont met die aangelegenheid dat ze moet worden geacht eraan eigen te zijn, ofwel, indien zulks niet het geval zou zijn, op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen indien kan worden aangetoond dat de ontworpen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de gewestbevoegdheid inzake economische expansie ⁽²¹⁾.

In beide gevallen verdient het aanbeveling in de memorie van toelichting de grondslag van de gewestelijke bevoegdheid terzake te expliciteren.

Hoofdstuk XXIV - Opleidingscheques

Artikel 69

Ook met betrekking tot artikel 69 dienen de essentiële regels met betrekking tot de erin geregelde steunverlening, die blijkt uit het opschrift van hoofdstuk XXIV door

⁽²¹⁾ Het Arbitragehof heeft geoordeeld dat de beoordeling van het noodzakelijkheidsvereiste in de eerste plaats aan de decreetgever toekomt en slechts door het Hof kan worden gecensureerd indien ze kennelijk onjuist is (Arbitragehof, nr. 189/2002, 19 december 2002, B.7 en Arbitragehof, nr. 49/2003, 30 april 2003, B.8.3).

36.029/1

middel van cheques zal worden verleend, in het decreet te worden vermeld. Daarbij dient overigens ook duidelijk te worden gemaakt hoe de in artikel 69 bedoelde steun zich verhoudt tot de steun bedoeld in de decreten van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest en van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid. Afhankelijk van de inhoud van de regeling zal ze eventueel dienen te worden aangemeld bij de Europese Commissie, behoudens wanneer een beroep zou kunnen worden gedaan op de verordening 69/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op de minimis-steun.

Hoofdstuk XXVI - Volwassenonderwijs

Artikel 71

Artikel 24, § 5, van de Grondwet bepaalt dat de inrichting⁽²²⁾, erkenning of subsidiëring van het onderwijs door de Gemeenschap wordt geregeld door de wet of het decreet.

Volgens de rechtspraak van het Arbitragehof⁽²³⁾ vereist artikel 24, § 5, van de Grondwet dat de door de decreetgever verleende opdrachten slechts op de tenuitvoerlegging van de door de decreetgever zelf vastgestelde beginselen betrekking hebben. Via die opdrachten kan een gemeenschapsregering of een andere overheid de onnauwkeurigheid van die beginselen niet opvangen of onvoldoende omstandige beleidskeuzes niet verfijnen.

Door de Vlaamse regering zonder meer⁽²⁴⁾ te machtigen om, voor het volwassenenonderwijs, per studiegebied of categorie een omkaderingscoëfficiënt vast te

⁽²²⁾ De inrichting van een bepaalde vorm van onderwijs sluit de financiering ervan in (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 1988, nr. 100-1/2°, 91).

⁽²³⁾ Zie bijvoorbeeld Arbitragehof, arrest nr. 130/98 van 9 december 1998, B.1.3.

⁽²⁴⁾ De memorie van toelichting bevat alleen volgende, vage indicaties : “Bij het bepalen van de omkaderingscoëfficiënt zal rekening gehouden worden met enerzijds de huidige omkadering en zal erop toegezien worden dat deze niet te sterk verschillen en anderzijds de specifieke positie van het NT2 en Algemene Vorming”.

35.029/1/3

leggen, die een essentiële parameter is om per schooljaar het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren per studiegebied of per categorie te berekenen, strijdt het ontworpen artikel 48, § 1, van het decreet van 2 maart 1999 tot regeling van een aantal aangelegenheden van het volwassenenonderwijs, met artikel 24, § 5, van de Grondwet.

Hoofdstuk XXVII - Hogescholen

Artikel 78

Om gelijkaardige redenen als die welke zijn uiteengezet bij de bespreking van artikel 71 van het ontwerp, dient te worden geoordeeld dat het ontworpen artikel 340*sexies*, § 1, van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap in strijd is met artikel 24, § 5, van de Grondwet. Inzonderheid de verdeling van de jaarlijkse toelagen over de verschillende hogere instituten voor schone kunsten en instellingen die excellente kunstopleidingen organiseren, kan niet zonder meer aan de Vlaamse regering worden overgelaten.

Hoofdstuk XXXI - Woonrecht Doel

Artikel 86

Luidens dit artikel worden kosteloos geregistreerd, "de akten houdende vestiging van een recht van bewoning op woningen die gelegen zijn in de woonkern Doel van Beveren en eigendom zijn van de Maatschappij voor het haven-, grond- en industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied".

De omschrijving "woonkern Doel van Beveren" is te vaag. Ter machtneming van het legaliteitsbeginsel inzake belastingen, zou in het ontwerp een nauwkeuriger omschrijving moeten worden opgenomen, bijv. door een precieze verwijzing naar het gewestplan.

35.029/1

Hoofdstuk XXXIV - TewerkstellingArtikel 91

De delegatiebepaling van artikel 91 is veel te ruim nu het geheel van de regeling wordt overgelaten aan de Vlaamse regering.

Bij de noodzakelijke herwerking van dat artikel zal er bovendien dienen voor te worden gewaakt dat het toepassingsgebied van de regeling inpasbaar blijft binnen de aan de gewesten in artikel 6, § 1, IX, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toegekende bevoegdheid inzake arbeidsbemiddeling.

36.029/1

Het advies betreffende de hoofdstukken I, XVII tot XXIX en XXXIII tot XXXV werd gegeven voor de eerste kamer, samengesteld uit

Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
Vrouwen	A. BECKERS,	griffier.

De verslagen werden uitgebracht door de Heren R. AERTGEERTS, eerste auditor-deelingshoofd, P. DEPUYDT, B. SEUTIN, en W. VAN VAERENBERGH, eerste auditeurs, en mevrouw G. SCHEPPERS, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

M. VAN DAMME

36.029/3

het advies betreffende de hoofdstukken I tot XVI, XXX tot XXXII en XXXV werd gegeven door de derde kamer, samengesteld uit

de Heren W. DEROOVER, eerste voorzitter,

D. ALBRECHT,
J. SMETS, staatsraden,

de vrouw A.-M. GOOSSENS, griffier.

De verslagen werden uitgebracht door de Heren R. AERTGEERTS, eerste auditeur-afdelingshoofd, B. SEUTIN, eerste auditeur, B. WEEKERS, auditeur, en Mevrouwen K. BAMS, auditeur, en G. SCHEPPERS, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER,

DE EERSTE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

W. DEROOVER

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD VAN VLAANDEREN

MiNa-Raad
Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen

Advies
van 6 november 2003
over
het voorontwerp van decreet houdende
bepalingen tot begeleiding van het decreet
houdende de begroting 2004
en over
het voorontwerp van decreet houdende
bepalingen tot begeleiding van het decreet
houdende de tweede aanpassing van de
begroting 2003

Inleiding

Op 22 oktober 2003 ontving de MiNa-Raad een adviesvraag van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie over het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van het decreet houdende de begroting 2004 en over het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van het decreet houdende de tweede aanpassing van de begroting 2003.

In de adviesvraag werd geen adviestermijn benoemd. Uit ervaring weet de MiNa-Raad evenwel dat een advies over een programmadecreet op een zo kort mogelijke termijn gewenst is.

Deze adviesvraag omvat meerdere onderwerpen, maar de Raad beperkt zich uiteraard tot de hoofdstukken met een relevante betekenis voor milieu en natuur. In die gedachtegang neemt de MiNa-Raad akte van het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van het decreet houdende de tweede aanpassing van de begroting 2003.

Het ABVV, de ACLVB, het ACV, de Boerenbond, de UNIZO en het VEV onthouden zich bij dit advies omdat ze over hetzelfde onderwerp in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen advies uitbrengen.

Prof. dr. R.F. Verheyen
Voorzitter MiNa-Raad

Advies

Hoofdstuk XII. Ecologisch Fonds

- [1] **Steun voor de instelling van het Ecologisch Fonds.** Bij de OVAM zijn momenteel twee financiële fondsen ingesteld, nl. het Investeringsfonds en het Fonds ambtshalve verwijdering. Deze fondsen zijn respectievelijk bestemd voor (1) de financiering van statutaire investeringsuitgaven in uitvoering van het Afvalstoffendecreet en van de prefinanciering van uitgaven inzake ambtshalve verwijdering van afvalstoffen en (2) de ambtshalve sanering van stortterreinen. Het voorontwerp van decreet stelt voor om deze financiële fondsen op te heffen en de saldi, vorderingen, verbintenissen en verplichtingen van deze fondsen over te hevelen naar een nieuw op te richten Ecologisch Fonds. Dit - rollend - Ecologisch Fonds stemt de mogelijke ontvangsten en uitgaven af op de geëvolueerde realiteit. Zo is het bijvoorbeeld de bedoeling om de saneringswerken niet te beperken tot ambtshalve saneringen, maar ze ook van toepassing te maken voor saneringen uitgevoerd door ondergeschikte besturen in het kader van een af te sluiten convenant.

De MiNa-Raad steunt de regeling die uitgewerkt is in het voorontwerp van decreet omdat het een vereenvoudiging is en inspeelt op nieuwe noden.

Hoofdstuk XIII. Bodemsanering

- [2] **Toelichting bij het voorontwerp.** Artikel 48bis van het Bodemsaneringsdecreet verleent de Vlaamse regering de bevoegdheid een regeling uit te werken voor uitgegraven bodem. Deze regeling is momenteel terug te vinden in hoofdstuk X van het Vla-rebo.

De Vlaamse regering heeft ook de bevoegdheid om een site (d.i. een verzameling van verontreinigde gronden en/of potentieel verontreinigde gronden) vast te stellen. Artikel 47quinquies van het Bodemsaneringsdecreet bepaalt dat elke site aan een oriënterend bodemonderzoek onderworpen moet worden.

De Raad heeft vernomen dat de regeling uitgewerkt is voor specifieke gebieden zoals stadskernen. Stadskernen zijn veelal verontreinigd met PAKs, benzopyreen... Dit heeft als gevolg dat in deze gebieden bijna alle uitgegraven bodem (van uitgravingen van meer dan 250 m³) binnen de kadastrale werkzone gebruikt of afgevoerd moet worden naar een grondreinigingscentrum. Om aan deze situatie tegemoet te komen, zouden deze gebieden (bv. bepaalde stadskernen) als site vastgesteld worden. Het voorontwerp voorziet dat de Vlaamse regering voor sites kan afwijken van de bestaande regeling voor uitgegraven bodem. Dit moet bijvoorbeeld toelaten dat de verontreinigde uitgegraven bodem die om technische redenen niet binnen het kadastraal perceel hergebruikt kan worden (bv. bij een appartementsgebouw) toch niet afgevoerd moet worden naar een grondreinigingscentrum maar eventueel verwerkt kan worden binnen de site. De huidige wetgeving bepaalt echter ook dat voor elke site een oriënterend bodemonderzoek nodig is. Omdat voor deze sites een oriënterend bodemonderzoek weinig zinvol is, voorziet het voorontwerp dat de Vlaamse regering deze verplichting kan opheffen.

In uitzonderlijke gevallen geeft de huidige regelgeving voor uitgegraven bodem aanleiding tot hoge kosten en beperkte milieubaten.

- [3] **Bijkomende garanties.** De Raad meent evenwel dat de voorgestelde procedure veel vrijheid geeft aan de Vlaamse regering wat kan leiden tot een ad hoc beleid dat de

algemene regeling voor uitgegraven grond ondergraaft. De MiNa-Raad meent daarom dat er bijkomende garanties ingebouwd moeten worden:

- Het stand-stillprincipe moet gerespecteerd worden in de site. Dit betekent dat de ontvangende bodem voor elke parameter minstens evenveel verontreinigd moet zijn dan de aangevoerde uitgegraven bodem uit dezelfde site.
- De uitgegraven bodem zou binnen dezelfde site gebruikt moeten worden. Indien dit niet kan moet de grond afgevoerd worden naar een grondreinigingscentrum of naar een stortplaats.

Hoofdstuk XV. Stookolietechnici

- [4] **Toelichting bij het voorontwerp.** Het voorontwerp voorziet in een kwaliteitsborgingssysteem voor brandertehnicus en stookolietechnicus. Dit systeem moet het aantal klachten van burgers en misbruiken van brander- en stookolietechnici doen dalen. Voor de toezichthoudende activiteiten en de controle op het veldwerk van deze technici zal beroep worden gedaan op uitbesteding aan derden. De controle op het werk van de brander- en stookolietechnici "in situ" zal steekproefsgewijze worden uitgevoerd. De voorkeur wordt gegeven aan sporadische maar verspreide en onaangekondigde controles op het werk. Het kwaliteitsborgingssysteem wordt gefinancierd door een verhoging van het basisinschrijvingsrecht tot erkenning van € 5 tot 125. Het aantal actieve technici wordt geschat op ongeveer 9000. De geldelijke inkomsten hiervan wordt geraamd op jaarlijks € 180.000.
- [5] **Kwaliteitsborgingssysteem.** De MiNa-Raad vindt het positief dat er een kwaliteitsborgingssysteem voor brandertehnicus en stookolietechnicus wordt uitgewerkt en dat er verspreide, onaangekondigde en steekproefsgewijze controles uitgevoerd worden. De Raad is echter ook voorstander van gerichte controles naar aanleiding van klachten van burgers en misbruiken. Verspreide, onaangekondigde en steekproefsgewijze controles hebben in principe ook een preventief karakter. Deze preventieve werking wordt volgens de MiNa-Raad gehypothekeerd door de vooropgestelde frequentie van de controles. Het voorontwerp spreekt van "sporadische controles". De sporadische controles zullen geen enkel preventief effect hebben. De voorziene middelen zijn zeer beperkt en zullen vermoedelijk maar volstaan voor een drietal controleurs (loonkost + werkmiddelen). Deze drie controleurs dienen 9.000 technici te controleren. Dit betekent dat de controles oppervlakkig zullen gebeuren of dat technici maximaal één keer per erkenningsperiode van 5 jaar gecontroleerd zullen worden. De vraag is dan ook of een dergelijk systeem (met beperkte middelen) wel voldoende kwaliteitsgaranties kan bieden.

Hoofdstuk XVI. Oppervlaktewater

- [6] **Algemene toelichting.** De artikelen 19 tot en met 25 hebben tot doel om wijzigingen aan te brengen aan de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging. De wijzigingen betreffen:
- Art. 35ter over de vaststelling van de heffing met
 - o een verduidelijking met betrekking tot de vrijstelling van heffing voor openbare waterzuiveringsinstallaties (Art. 19);

- een aanpassing van de procedure voor het bekomen van het nullozersstatuut (Art. 20);
- een bijsturing van de procedure tot het bekomen van de vrijstelling van betalingsverplichting (Art. 21);
- de toevoeging van een vrijstelling van betalingsverplichting voor sommige sociale instellingen buiten het medische kader (Art. 22);
- Art. 35quinquies omtrent de berekening van de vuilvracht op basis van meet- en bemonsteringsresultaten met een uitbreiding van de methode om het geloosde debiet vast te leggen (Art. 23);
- Art. 35septies omtrent de berekening van de vuilvracht op basis van omzettingsscoëfficiënten met een gelijkaardige uitbreiding van de methode om het geloosde debiet vast te leggen (Art. 24);
- Art. 35terdecies omtrent de vestiging en invordering van de heffing (Art. 25).

[7] Heffingsregeling wordt steeds ingewikkelder. De MiNa-Raad stelt vast dat de heffingsregeling heel ondoorzichtig is geworden door de invoering van allerlei sociale correcties en allerlei technische specificaties. Zonder vooruit te lopen op zijn specifieke commentaar op een aantal van die punten, meent de Raad dat een inspanning moet geleverd worden om een doorzichtige heffingsregeling uit te werken die een zo correct mogelijke toepassing mogelijk maakt. De Raad denkt daarbij aan het invoeren van kordate verplichtingen i.p.v. ingewikkelde aansporingen (bv. continue debietmeting – zie verder) en harmonisatie met andere milieuwetgeving (bv. definitie van het verontreinigd hemelwater in Vlare II).

[8] Vrijstelling van afvalwaterheffing voor openbare waterzuiveringsinfrastructuur. Door een korte tekstuele toevoeging aan Art. 35bis §4 van de wet van 26 maart 1971 wordt verduidelijkt dat de behandeling van slib afkomstig van openbare rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZIs) en/of slib afkomstig van het onderhoud van collectoren en pompstations geen beletsel vormt voor de vrijstelling van de heffing van openbare RWZIs.

Het verzamelen van afvalwater en het deel van de slibverwerking tot voor de eindverwerking zijn onmiskenbaar sterk verweven met de eigenlijke afvalwaterbehandeling. Derhalve is de MiNa-Raad principieel niet gekant tegen de vertaling daarvan in de heffingsregeling.

Belangrijker is echter dat de MiNa-Raad gekant blijft tegen de vrijstelling van afvalwaterheffing voor openbare waterzuiveringsinfrastructuur omdat dit een instrument uit handen geeft dat dient om te stimuleren tot betere lozingskwaliteit, omdat het in een aantal specifieke gevallen discriminerend is tussen bedrijven die al dan niet op RWZIs lozen en omdat het de toepassing van het principe “de vervuiler betaalt” ondoorzichtig maakt. De MiNa-Raad ziet de vrijstelling van het betalen van heffingen voor openbare RWZIs niet als een vereenvoudiging van de heffingsregeling.

[9] Uitbreiding van de regeling van sociale correcties. De MiNa-Raad aanvaardt sociale correcties in het milieubeleid maar heeft reeds herhaaldelijk te kennen gegeven dat daarmee zeer omzichtig en restrictief moet worden omgesprongen. Sociale herverdeling van inkomens is immers in de eerste plaats het voorwerp van een fiscaal beleid.

Artikel 22 van het voorontwerp van decreet voorziet de mogelijkheid tot vrijstelling van heffingsplicht voor inrichtingen waar sociaal zwakkeren opgevangen en begeleid worden. Dat is een vorm van sociale correctie. De Raad stelt vast dat de vrijstelling

van heffingsplicht onderworpen wordt aan een procedure die de heffingsregeling nog maar eens ingewikkelder maken. Bovendien vraagt de Raad zich af of de vrijstelling voor inrichtingen waar sociaal zwakkeren opgevangen en begeleid worden ook wel nodig is en alle sociaal zwakkeren in gelijke mate ondersteunt. Sommige sociaal zwakkeren zouden op die manier tweemaal vrijgesteld kunnen worden, op het adres van de instelling en op het adres waarop de persoon gedomicilieerd is.

- [10] Toelichting van de voorstellen voor de correcte inning van de heffing.** De correcte inning van de heffing is het onderwerp van de artikelen 23 tot 25. Door een toevoeging aan Art. 35quinquies §4 (via Art. 23, 1° van het voorontwerp) moeten bedrijven ertoe aangespoord worden om te bemonsteren in een periode met normale bedrijfsactiviteit. Omdat vermoed wordt dat veel bedrijven hun afvalwater bemonsteren in maanden met verlaagde activiteit, wordt nu een vangnet voorzien. Voor bedrijven waarvan de via analyseresultaten bepaalde N_1 -waarde uit de heffingsformule 30% of meer lager zou liggen dan de N_1 -waarde die berekend is op basis van controlemetingen van VMM wordt de berekening van de N_1 -, de N_2 - en de N_3 -waarde uitgevoerd op basis van de VMM-meetresultaten. Tevens worden de analysekosten ten laste gelegd van de heffingsplichtige. Een bijkomende heffingsverhoging van 10% op het verschil tussen beide meetcampagnes (zie memorie van toelichting, p.15) is blijkbaar niet weerhouden in het voorontwerp.

Een tweede punt van wijziging heeft betrekking op de jaarlijkse hoeveelheid geloosd afvalwater. De wijziging heeft zowel betrekking op Art. 35quinquies (via Art. 23, 2°) als op Art. 35septies (via Art. 24 van het voorontwerp). De wijziging heeft tot doel alle grootverbruikers¹ aan te zetten tot het installeren van een continue debietregistratie op het geloosde afvalwater. Tot nu toe is geen continue debietmeting opgelegd, wat vaak tot moeilijkheden leidt. Voor heffingsplichtigen die geen continue debietmetingen hebben of zullen hebben, zullen een aantal aannames ingebouwd worden. Deze aannames zijn niet weerlegbaar omdat deze berekeningen subsidiair zijn wanneer de heffingsplichtige nalaat continu te registreren. Deze procedure levert bovendien ook de regels voor de berekening van de heffing en een afstemming met de captatieheffing.

Tenslotte wordt vastgelegd dat de termijn voor navordering van een heffing - nadat onregelmatigheden zijn vastgesteld – geschorst vanaf de datum van het proces-verbaal van overtreding tot de VMM kennis krijgt van de definitieve strafrechterlijke veroordeling.

- [11] Bemonsteren in periodes van normale activiteit.** De Raad is uiteraard voorstander van een correcte inning van de heffing. Een bemonstering in een periode met normale activiteit moet opgelegd worden. In de praktijk blijkt dat echter niet altijd even haalbaar wegens de onvoorspelbaarheid van het activiteitenpatroon van bedrijven. Hierdoor ontstaat een grijze zone waarvan misbruik kan gemaakt worden. Daarom steunt de Raad initiatieven die bemonstering in een periode met normale activiteit afdwin-

¹ De VMM maakt m.b.t. de heffingen onderscheid tussen grootverbruikers en kleinverbruikers. De kleinverbruikers zijn gedefinieerd door Art. 35quater van de wet van 26 maart 1971: elke heffingsplichtige die

1° uitsluitend water heeft afgenomen van een openbaar waterdistributienet op enig tijdstip gedurende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar en waarbij het waterverbruik in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, op basis van de facturatie door de openbare watervoorzieningsmaatschappij, minder dan 500 m³ bedraagt en/of

2° gedurende het gehele jaar voorafgaand aan het heffingsjaar uitsluitend beschikte over een eigen waterwinning met een getotaliseerd nominaal pompvermogen van minder dan 5 m³ per uur.

gen.

De voorliggende aanpassing van de wet staat echter niet garant voor andere ontwikkelingsmechanismen zoals het tijdelijk beperken van sommige activiteiten (bv. reinigen) tijdens de bemonstering.

- [12] **Gedetailleerde omschrijving van de afvalwaterstromen.** De MiNa-Raad vindt het beschrijven van afvalwaterstromen alvast een goede oefening. Het geheel dient echter als stimulans voor continue debietregistratie en heeft tot gevolg dat de heffingsregeling aanzienlijk wordt uitgebreid en minder doorzichtig wordt. De Raad ziet geen argumenten waarom deze “dwingende stimuli” niet efficiënter vervangen zouden worden door een verplichte continue registratie van het geloosde afvalwaterdebiet voor grootverbruikers. Voor grootverbruikers waarvan de vuilvracht bepaald wordt op basis van omzettingsscoëfficiënten kan eventueel ook een verplichte debietmeting op het hemelwater volstaan².

- [13] **Bepaling van het niet-gemeten opgenomen grondwater.** In geval er geen continue debietmeting is met registratie van de opgenomen hoeveelheid grondwater worden de regels van Art. 28quater §2 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwater (met uitzondering van de bepaling onder 2°a) toegepast. Die regeling komt erop neer dat voor vergunde winningen het vergunde debiet de basis van berekening is en voor onvergunde winningen de pompcapaciteit.

Ook voor het grondwaterbeheer is een continue debietmeting met registratie voor de MiNa-Raad de eerste keus. Een verplichte debietmeting zou in het kader van het grondwaterbeheer de controle en de aanrekening van de grondwaterheffing vereenvoudigen. De voorgestelde regeling die oog heeft voor de harmonisatie van de regeling op de afvalwaterheffing en het grondwaterbeheer is in afwachting van die verplichte debietmeting een aanvaardbare oplossing.

- [14] **Bepaling van het niet-gemeten opgenomen oppervlaktewater.** Ofwel wordt als basis van de berekening het gecapteerde volume dat de beheerder het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de vergoeding voor de vergunning voor de watervang in het kader van de wetgeving inzake het capteren van oppervlaktewater vastgesteld bij het Programmadecreet 1991. Voor captaties uit onbevaarbare oppervlaktewateren en captaties van minder dan 500 m³/jaar wordt de pompcapaciteit als basis genomen.

De Raad steunt deze aanpak omdat het een afstemming is van de afvalwaterheffing met de captatieheffing op watervang.

- [15] **Bepaling van de hoeveelheid hemelwater.** Op de lozing van niet verontreinigd hemelwater wordt geen heffing gevestigd. In de praktijk blijkt er echter veel discussie over de toepassing van dit principe. De memorie van toelichting verduidelijkt dat hemelwater dat gebruikt wordt in het productieproces, dat gemengd wordt met afvalwater en dat verontreinigd is door een vergunningsplichtige ingedeelde activiteit of dat neervalt op vervuild bedrijfsterrein als verontreinigd hemelwater wordt beschouwd. Wanneer er geen debietmeting op de afvalwaterstroom gebeurt, moet bijgevolg een oplossing uitgewerkt worden om het debiet aan verontreinigd hemelwater te bepalen.

² Grootverbruikers waarvan de vuilvracht bepaald wordt op basis van omzettingsscoëfficiënten dienen het waterverbruik op te geven voor de berekening van de heffing. Met uitzondering voor hemelwater bestaan daarvoor vrij sluitende regelingen voor de diverse waterbronnen (zie verder in het advies).

De regering wordt geacht regels te kunnen vastleggen voor een continue debietmeting op de ontvangen hoeveelheid hemelwater. Zonder debietmeting op het hemelwater wordt de hoeveelheid hemelwater gelijkgesteld aan 800 liter/m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte, tenzij de heffingsplichtige met gegevens van het KMI kan aantonen dat de neerslag dat jaar kleiner was.

De scheiding tussen verontreinigd en niet-verontreinigd hemelwater is voor de Raad aanvaardbaar. De Raad meent evenwel dat een definitie beter zou opgenomen worden in Vlarem II waar de term "niet-verontreinigd hemelwater" trouwens deel uitmaakt van de definitie van afvalwater³.

De Raad is echter minder positief over de bepaling van het ontvangen hemelwater-debiet. Zo is de neerslag variabel in plaats en tijd en blijkbaar plant de overheid zelf geen bijsturing indien de neerslag het gemiddelde van 800 mm overschrijdt.

Wellicht nog belangrijker is dat neerslag op niet-vervuilde afspoelbare oppervlakken dat via een gescheiden stelsel rechtstreeks of onrechtstreeks zou geloosd worden op oppervlaktewater toch niet in mindering gebracht wordt. In het voorontwerp staat immers: "*800 l per m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte*". Dit zou in tegenstrijd zijn met het principe dat op de lozing van niet verontreinigd hemelwater geen heffing wordt gevestigd.

Hoofdstuk XXIII. Bedrijventerreinen

[16] Toelichting voorstel. Artikel 63 voorziet dat het Vlaams gewest, de provincies, de gemeenten, de verenigingen van gemeenten, de Vlaamse openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen die daartoe door de Vlaamse regering worden aangeduid voor algemeen nut onroerende goederen kunnen onteigenen voor het (her)aanleggen van bedrijventerreinen, van hun toegangswegen en van bijkomende infrastructuur. Er moet een onteigeningsplan opgemaakt worden, waarvan de inhoud wordt vastgelegd. Het ontwerp onteigeningsplan wordt op kosten van de onteigenaar onderworpen aan een vijftiendaags openbaar onderzoek.

De gronden die zodoende verworven worden, kunnen slechts ter beschikking gesteld worden van bedrijven dan voor economische doeleinden. Slechts met het akkoord en onder de voorwaarden van de Vlaamse minister bevoegd voor economisch beleid kan de bestemming gewijzigd worden (Art. 64).

De aktes, behoudens verkoopaktes, waarbij dergelijke gronden ter beschikking gesteld worden van bedrijven, bevatten clausules omtrent de economische bedrijvigheid, de mogelijkheid dat de openbare rechtspersonen e.d. de gronden terug in bezit kunnen nemen in geval de gebruiker de bedrijvigheid staakt of de gebruiksvoorwaarden niet naleeft (Art. 65). In geval het een verkoopakte betreft, kan de openbare rechtspersoon e.d. de grond terugkopen. Dat kooprecht geldt voor 30 jaar. Normaal gebeurt dat aan marktvoorwaarden, maar bij verzuim van de koper of ander gebruiker tot bouwen of in exploitatie nemen van de grond gebeurt de terugkoop tegen de oorspronkelijke prijs aangepast aan de index van de consumptiegoederen (Art. 66).

Deze artikels zijn een overname van de vroegere artikels 30 t/m 32 van de wet van 1970 op de economische expansie. De belangrijkste nieuwigheid is dat de regels niet enkel meer van toepassing zijn op het aanleggen van nieuwe bedrijventerreinen, maar ook op de heraanleg van bestaande bedrijvenzones.

³ "afvalwater": water waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, met uitzondering van niet-verontreinigd hemelwater

- [17] **Geen stimulans voor intensief ruimtegebruik.** De Raad betreurt dat dit programmadecreet niet werd aangegrepen om een financieel mechanisme in het leven te roepen om intensief ruimtegebruik op bedrijventerreinen te stimuleren. Meerbepaald vindt de Raad het een gemiste kans dat – naar analogie met de heffing op leegstaande bedrijfsgebouwen – geen heffing op leegstaande bedrijfspercelen wordt ingevoerd. Nu zijn heel wat leegstaande bedrijfsgronden in handen van bedrijven (voor toekomstige uitbreiding) of van speculanten. Deze gronden worden niet gebruikt, maar worden ook niet verkocht. Hoewel hierover geen Vlaamse cijfers bestaan, blijkt uit enkele partiële cijfers wel dat het om aanzienlijke oppervlaktes gaat. Zo blijkt bijvoorbeeld uit een inventarisatie in het kader van het structuurplan van de stad Gent, dat er op Gentse industrieterreinen (buiten de haven) maar liefst 240 ha leegstaande bedrijfspercelen voorkomen, dit op een totaal van ongeveer 1.200 ha. Volgens onderzoek in het kader van het strategisch plan voor de Gentse Kanaalzone liggen er in het Vlaams deel van de Kanaalzone Gent-Terneuzen 1.720 hectaren bedrijvenzones onbenut bij, waarvan maar liefst 866 hectare “interne reserves”. In de Antwerpse haven gaat het om ongeveer 900 ha interne reserves. Een financiële heffing op deze niet gebruikte gronden kan er voor zorgen dat ze sneller verkocht en gebruikt worden, waardoor de behoefte aan nieuw te ontwikkelen terreinen afneemt.

De Raad acht het wel belangrijk dat dergelijke heffing de normale uitbreiding van bedrijven niet hypothekeert. Daarom stelt de Raad voor dat een mechanisme wordt uitgewerkt waarbij de ruimte nodig voor een economische verantwoorde uitbreidingsbehoefte van een bedrijf wordt vrijgesteld van de heffing. Die verantwoorde uitbreidingsreserve kan gedifferentieerd worden naar gelang het soort bedrijventerrein (in een havengebied zal over het algemeen een grotere uitbreidingsreserve aangewezen zijn dan op een regionaal bedrijventerrein) en naar gelang het type activiteit (een chemisch bedrijf heeft een andere uitbreidingsbehoefte dan een distributiebedrijf). In havengebieden kan nog een extra percentage voorzien worden voor veiligheidsbuffers en ecologische infrastructuur. Dit percentage voor een veiligheidszone kan tevens gedifferentieerd worden naargelang de aard van de activiteiten.

Op reservegronden boven deze verantwoorde uitbreidingsreserve zou volgens de Raad een heffing betaald moeten worden, welke jaar na jaar oploopt. De Raad is van mening dat een dergelijke heffing op korte termijn heel wat “extra” hectaren op de markt kan brengen en een aanzienlijk deel van de acute behoefte aan bedrijfsgrond kan opvangen.

Indien dit voorstel voor een heffing op leegstaande bedrijfspercelen niet wordt opgenomen in het nu voorliggende programmadecreet, hoopt de Raad dat dergelijke heffing alsnog wordt opgenomen in het grondbeleidsplan. De Raad wil nogmaals – zoals in diverse vroegere adviezen – aandringen op een snelle opmaak van dit grondbeleidsplan. Conform het decreet ruimtelijke ordening, moest dit grondbeleidsplan reeds in mei 2002 goedgekeurd zijn.

- [18] **Heraanleg bedrijventerreinen.** De Raad acht het positief dat de voorgestelde onteigeningsregeling voor bedrijventerreinen ook van toepassing wordt op heraanleg van bestaande bedrijvenzones. Dit maakt het mogelijk om verouderde, (deels) verlaten of verontreinigde bedrijvenzones te herstructureren. Daarbij kan werk gemaakt worden van inbreiding en verdichting op bestaande bedrijventerreinen. Ook dit is uiteraard een vorm van intensief ruimtegebruik, waarbij heel wat ruimte voor nieuwe bedrijven gevonden kan worden op bestaande bedrijvenzones.
- [19] **Openbaar onderzoek verlengen.** De Raad vindt een vijftiendaags openbaar onderzoek voor het ontwerp van onteigeningsplan wel zeer kort. De impact van een onteigeningsplan kan ingrijpend zijn voor zowel onteigenden als omwonenden. Ter vergelijking verwijst de Raad naar het openbaar onderzoek van 60 dagen voor ruimtelijke

uitvoeringsplannen. Daarom suggereert de Raad een harmonisatie met de termijnen van het openbaar onderzoek in het kader van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

- [20] **Harmonisatie terminologie.** De verworden gronden kunnen niet ter beschikking gesteld worden van de bedrijven dan voor economische doeleinden (Art. 65). De Raad merkt op dat '*economische doeleinden*' niet gedefinieerd is. Een mogelijke oplossing zou er kunnen in bestaan dat term gebruikt wordt die afgestemd is met de definitie van '*economische activiteit*' (cf. Art. 56).

Terloops merkt de Raad ook nog op dat de verwijzing in de artikelen 64, 65, 66 en 67 naar Art. 65 foutief is. De verwijzing heeft betrekking op Art. 63.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie is ermee belast, in naam van de leden van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I

Algemeen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewest-aangelegenheid.

HOOFDSTUK II

Gezondheid

Artikel 2

Artikel 2 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998 wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 2

§ 1. Het Fonds voor verwerking en analyse van gezondheidsindicatoren ten behoeve van derden en de uitvoering van het protocolakkoord van 20 maart 2003 gesloten tussen de Federale Overheid en de Overheden bedoeld in artikel 128, 130 en 135 van de Grondwet betreffende de harmonisering van het vaccinatiebeleid en het aanhangsel bij het protocolakkoord van 20 maart 2003, over de harmonisering van het vaccinatiebeleid inzake het net-

werk voor de distributie van vaccins en inzake het akkoord gesloten tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, wordt opgericht, hierna het Fonds te noemen. Het Fonds is een begrotingsfonds als bedoeld in artikel 45 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit.

§ 2. Het Fonds wordt gespijsd met de middelen die in uitvoering van een overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en derden worden betaald voor contractonderzoek dat door de administratie Gezondheidszorg wordt uitgevoerd, door de verkoop van publicaties en door de inkomsten in uitvoering van het protocolakkoord bedoeld in § 1.

§ 3. Ten laste van dit Fonds worden alle soorten uitgaven van de administratie Gezondheidszorg aangerekend, zowel voor personeel, als voor werking of uitrusting, voor zover deze uitgaven verband houden met onderzoek dat door derden wordt betaald, betrekking hebben op het centraal beheer van het informatiesysteem, op de kosten gegenereerd door de uitvoering van het protocolakkoord van 20 maart 2003 gesloten tussen de Federale Overheid en de Overheden bedoeld in artikel 128, 130 en 135 van de Grondwet betreffende de harmonisering van het vaccinatiebeleid en het aanhangsel bij het protocolakkoord van 20 maart 2003, over de harmonisering van het vaccinatiebeleid inzake het netwerk voor de distributie van vaccins en inzake het akkoord gesloten tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad of op het preventief gezondheidsbeleid.

§ 4. De rekenplichtige die de ontvangsten gedaan heeft, beschikt rechtstreeks over de kredieten van het Fonds."

HOOFDSTUK III

Schade aan het wegdek wegens gewichtsoverschrijding

Artikel 3

In artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999, gewijzigd bij het decreet van 22 december 1999 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000, wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

"Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen."

HOOFDSTUK IV

Toerisme Vlaanderen

Artikel 4

Binnen de perken van de begrotingskredieten kan Toerisme Vlaanderen personeels- en werkingssubsidies verlenen aan de door haar erkende verenigingen.

De personeelsleden van Toerisme Vlaanderen zijn bevoegd ter plaatse of op stukken de aanvragen te onderzoeken, de naleving van de subsidievoorwaarden en de aanwending van de subsidies te controleren. De in het eerste lid bedoelde verenigingen zijn er toe gehouden op eenvoudig verzoek van Toerisme Vlaanderen alle nodige informatie te verstrekken die verband houdt met dit toezicht.

De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden voor de toekenning van deze subsidies nader.

HOOFDSTUK V

Gemeentefonds

Artikel 5

Aan artikel 22 van het decreet van 5 juli 2002 tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds wordt een § 8 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 8. In afwijking van artikel 3, § 2, bedraagt het evolutiepercentage voor 2004 3,26 %."

HOOFDSTUK VI

Provinciefonds

Artikel 6

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds wordt voor artikel 14, dat artikel 14bis wordt, een nieuw artikel 14 ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 14

Het vierde kwartaalvoorschot wordt, in afwijking van artikel 9, in 2004 berekend op de dotatie van het voorgaande jaar, verminderd met 9.973.000 euro. In 2005 bedraagt de vermindering 7.405.600 euro, in 2006 5.554.200 euro, in 2007 3.702.800 euro en in 2008 1.851.400 euro. Het saldo wordt samen met het eerste kwartaalvoorschot van het volgende jaar uitbetaald."

HOOFDSTUK VII

Stedenfonds

Artikel 7

In het decreet van 13 december 2002 tot vaststelling van de regels inzake de werking en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds wordt artikel 14 vervangen door wat volgt :

"Artikel 14

De Vlaamse regering betaalt voor het einde van de maanden april, augustus en december telkens een derde van het trekkingsrecht, waarvoor ze haar toestemming tot gebruik ter uitvoering van de beleidsovereenkomst heeft verleend aan de stad of de VGC."

HOOFDSTUK VIII

Stadsvernieuwingsprojecten

Artikel 8

In het decreet van 22 maart 2002 houdende de ondersteuning van stadsvernieuwingsprojecten wordt artikel 2 vervangen door wat volgt :

" Artikel 2

Ten laste van het Financieringsfonds voor Schuldafbouw en Eenmalige Investeringsuitgaven kunnen uitgaven voor stadsvernieuwing worden aangerekend ten bedrage van 37,289 miljoen euro."

HOOFDSTUK IX

Beeldende kunsten en musea

Artikel 9

In het decreet van 19 juli 2002 houdende de privaatrechtelijke culturele archiefwerking worden opgeheven :

1° artikel 12, § 2 ;

2° artikel 13, tweede lid.

HOOFDSTUK X

Universitaire onderwijsgebouwen

Artikel 10

Aan artikel 1, 12°, van het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2001 houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerkzaamheden aan beschermde monumenten, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 september 2002, wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Voor wat de universiteiten betreft, worden onder onderwijsgebouwen verstaan de gebouwen waar de universiteiten effectief werkzaam zijn op het gebied van het academisch onderwijs, het weten-

schappelijk onderzoek en de wetenschappelijke dienstverlening, volgens de bepalingen van artikel 4 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap."

HOOFDSTUK XI

Vererfpachting en eigendomsoverdracht

Artikel 11

In afwijking van de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen, van toepassing verklaard op het Vlaamse Gewest bij artikel 22 van het decreet 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, kan de Vlaamse regering als monument beschermde monumenten en de erbij horende goederen en terreinen die ze in eigendom heeft in erfpacht geven of in volle eigendom afstaan aan de Stichting Vlaams Erfgoed of aan de provincie of stad of gemeente waar ze gelegen zijn.

De Vlaamse regering wordt gemachtigd het bedrag te bepalen van de jaarlijkse canon of van de vergoeding voor de afstand van de eigendom.

HOOFDSTUK XII

Ecologisch Fonds

Artikel 12

Bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, hierna genoemd OVAM, wordt een Ecologisch Fonds OVAM opgericht, hierna het Fonds te noemen.

Het Fonds wordt opgericht als een fonds voor de aanleg van reserves en provisies in de zin van artikel 7 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Artikel 13

Het Fonds kan gespijsd worden door :

- 1° dotaties van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap ;
- 2° dotaties ten laste van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur (MINA-fonds) ;
- 3° teruggevorderde en gerecupereerde uitgaven voor ambtshalve werken en vrijwillige werken voor rekening van derden die vanuit het Fonds werden gefinancierd ;
- 4° verkoopopbrengsten en andere opbrengsten van terreinen, aangekocht door het Fonds ;
- 5° aanwending van financiële zekerheden, gesteld voor de ambtshalve werken ;
- 6° toelagen toegekend voor projecten die door het Fonds worden gefinancierd ;
- 7° renten, aflossingen, terugbetalingen, bijdragen en opbrengsten van verkopen en van andere verrichtingen naar gelang het geval, voortkomende uit of gerealiseerd met de middelen uit het Fonds ;
- 8° alle dotaties, overdrachten, heffingen, vergoedingen en andere middelen die ingevolge wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen toekomen of worden toegewezen aan het Fonds ;
- 9° het gebeurlijke saldo op het einde van het voorafgaande begrotingsjaar op het Fonds.

Artikel 14

De middelen van het Fonds kunnen aangewend worden voor de gehele of gedeeltelijke financiering van :

- 1° de sanering van terreinen met inbegrip van de verwerving van de bedoelde terreinen ;
- 2° toelagen voor de sanering van terreinen ;
- 3° aanvullende uitgaven die betrekking hebben op de uitgaven vermeld onder 1° en 2° van dit artikel.

Het Vlaams Parlement bepaalt elk jaar via het decreet houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap het bedrag aan vastleggingskredieten en ordonnanceringskredieten die voor het Fonds in

de begroting worden ingeschreven en de aard van de uitgaven.

Artikel 15

Het besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1985 houdende oprichting van financiële fondsen bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest wordt opgeheven.

Het per 31 december 2003 beschikbaar saldo en de op die datum nog openstaande vorderingen, verbintenissen en verplichtingen van het Investeringsfonds en het Fonds ambtshalve verwijdering, beide ingesteld bij de OVAM bij besluit van de Vlaamse regering van 30 juli 1985, worden overgedragen naar het Fonds.

HOOFDSTUK XIII

Bodemsanering

Artikel 16

Aan artikel 47ter, tweede lid, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, zoals ingevoegd bij decreet van 18 mei 2001, worden de volgende zinnen toegevoegd :

"In de vaststelling van een site kan de Vlaamse regering afwijken van de regeling vastgesteld krachtens artikel 48bis. In dat geval kan de Vlaamse regering bepalen dat artikel 47quinquies niet van toepassing is op de site."

HOOFDSTUK XIV

Riviervisserij

Artikel 17

Artikel 9 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990, 21 december 1994 en 21 december 2001 wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 9

De belasting op de afgifte van visverloven wordt als volgt vastgesteld :

1° 3,72 euro voor het visverlof waarmee kinderen beneden de volle veertien jaar en niet vergezeld van hun vader, moeder of voogd, alle dagen met één hengel mogen vissen.

Een visverlof afgegeven tijdens het jaar waarin het kind veertien jaar oud wordt, blijft geldig tot het einde van dat jaar ;

2° 11,16 euro voor het visverlof waarmee men alle dagen met één of met twee hengels mag vissen vanaf de oever, inclusief vanop een plateau of een steiger die verankerd of verbonden zijn met de oever ;

3° 45,86 euro voor het visverlof waarmee men alle dagen mag vissen met één of met twee hengels :

- anders dan vanaf de oever ;
- van twee uur na zonsondergang tot twee uur voor zonsopgang.

Voor het vissen met een ander geoorloofd vistuig dan de hengel is een tweede visverlof van dezelfde prijs vereist."

HOOFDSTUK XV

Stookolietechnici

Artikel 18

§ 1. Er wordt een Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld, in de zin van artikel 45 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, opgericht.

§ 2. Een dossierrecht, voortvloeiend uit de toepassing van artikel 5.3. van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater, waarvan de opbrengst rechtstreeks en integraal in het Fonds voor de controle op de uitvoe-

rende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld wordt gestort, wordt geheven ten laste van elke technicus (vloeibare brandstof centrale verwarming, vloeibare brandstof oliekachel, gasvormige brandstof) of firma (vloeibare brandstof centrale verwarming, vloeibare brandstof oliekachel, gasvormige brandstof) die een aanvraag indient met het oog op het verkrijgen van een erkenning, overeenkomstig de bepalingen van voormeld besluit. Zonder dit gestort dossierrecht zal de aanvraag niet in behandeling worden genomen.

§ 3. Het in § 2 bedoelde dossierrecht is verschuldigd op de datum waarop de aanvrager een aanvraag tot erkenning indient. Het bedrag van het dossierrecht zal door de Vlaamse regering worden vastgelegd.

§ 4. Een bewijs van betaling van voormeld dossierrecht moet worden gevoegd bij de aanvraag tot erkenning. Het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van het verschuldigd dossierrecht bij de erkenningsaanvraag, heeft van rechtswege de onvolledigheid van de erkenningsaanvraag tot gevolg.

§ 5. De Vlaamse regering wijst de ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan die belast zijn met de controle op de naleving van de verplichting inzake het dossierrecht en bepaalt de nadere regels met betrekking tot hun bevoegdheid.

§ 6. De middelen van het Fonds voor de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld dienen aangewend te worden voor het uitvoeren van allerhande uitgaven m.b.t. de controle op de uitvoerende taken van de technici (brander- en stookolietechnici) op het veld in het kader van artikel 5.3. van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater.

§ 7. Indien uit de controle op het werk van de erkende technicus, uitgeoefend door de geaccrediteerde keuringsinstelling, blijkt dat de technicus de taken waarmee hij werd belast niet reglementair, niet objectief of niet naar behoren heeft uitgevoerd, waardoor een herkeuring in aanwezigheid van beide partijen noodzakelijk wordt, dan zullen de kosten welke deze herkeuring met zich meebrengt – en ingeval de technicus niet in staat is de

installatie opnieuw reglementair af te stellen – te zijnen laste komen te vallen. Slaagt hij er wel in de installatie correct af te stellen, dan worden hem voor deze herkeuring geen kosten ten laste gelegd.

HOOFDSTUK XVI

Oppervlaktewater

Artikel 19

Artikel 35bis, § 4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging, wordt vervangen door wat volgt :

"§ 4. Elke rechtspersoon die in het Vlaamse Gewest een zuiveringstechnisch werk exploiteert waarin uitsluitend afvalwater van de openbare rio-lering (met inbegrip van afvalstoffen afkomstig van septische putten en vetvangers waarin uitsluitend huishoudelijk afvalwater wordt geleid, per as aan-gevoerde afvalwaters, slibs afkomstig van openbare rioolwaterzuiveringsinstallaties en/of slibs afkom-stig van het onderhoud van collectoren en pomp-stations) wordt behandeld en dat aangesloten is op het openbaar hydrografisch net, is van heffing vrij-gesteld voor wat betreft de lozing van de effluent-waters van voornoemde openbare rioolwaterzuive-ringsinstallaties."

Artikel 20

Artikel 35ter, § 4, van dezelfde wet wordt vervan-gen door wat volgt :

"§ 4. Voor elke heffingsplichtige die door investe-ringen in het productieproces en/of in zuiverings-technische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffings-jaar, wordt het bedrag van de heffing gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in § 3 van dit arti-kel.

Elke heffingsplichtige welke van bovenstaande re-geling gebruik wenst te maken, dient daartoe een door een milieudeskundige, erkend krachtens arti-kel 7, § 5, van het decreet van 28 juni 1985 be-treffende de milieuvergunning, opgesteld dossier bij de aangifte bedoeld in artikel 35octies, § 1, te voegen.

Het bedoelde dossier geldt voor het heffingsjaar waarvoor de aanvraag is ingediend en voor de negen daaropvolgende heffingsjaren behoudens in geval van wijzigingen die tot gevolg hebben dat niet meer aan de hierboven vermelde voorwaarden is voldaan. Iedere wijziging betreffende de lozings-situatie moet onmiddellijk per aangetekend schrij-ven worden gemeld aan de leidend-ambtenaar van de Maatschappij.

Na afloop van de geldigheidsduur van het bedoel-de dossier kan de heffingsplichtige bij de aangifte bedoeld in artikel 35octies, § 1, een hernieuwings-aanvraag voegen samen met een attest afgeleverd van een milieudeskundige, erkend krachtens arti-kel 7, § 5, van het decreet van 28 juni 1985 be-treffende de milieuvergunning, waarin het aanvan-kelijk ingediende dossier wordt herbevestigd.

De heffingsplichtige mag bovendien op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar niet beschikken over een milieu- of lozingsvergunning die hem toelaat ander afvalwater dan normaal huisafvalwater te lozen.

Indien de Vlaamse Milieumaatschappij evenwel beschikt over gegevens omtrent enige lozing uit dit productieproces wordt de heffing bepaald conform artikel 35quinquies of artikel 35septies."

Artikel 21

Artikel 35ter, § 5, derde lid, van dezelfde wet wordt vervangen door :

"Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van :

- 1° ofwel, een attest afgeleverd door de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet vermelde heffingsplichtige geno-ten heeft van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden of van de inkomensgarantie voor ou-deren ;
- 2° ofwel, een attest afgeleverd door het OCMW waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet ver-melde heffingsplichtige genoten heeft van een door het OCMW toegekend leefloon of levens-minimum ;
- 3° ofwel, een attest afgeleverd door de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de op het heffingsbiljet vermelde heffingsplichtige genoten heeft van de inko-mensvervangende tegemoetkoming voor perso-

nen met een handicap, en/of de tegemoetkoming hulp aan bejaarden en/of de integratietegemoetkoming voor personen met een handicap ;

4° de afscheurstrook van het overeenkomstig heffingsbiljet."

Artikel 22

Aan artikel 35ter van dezelfde wet worden een §§ 7 en 8 toegevoegd, die luiden als volgt :

"§ 7. Worden eveneens vrijgesteld van de verplichting tot betaling van de in § 1 bedoelde heffing, de sociale instellingen, buiten het medische kader, met een verzorgende finaliteit en zonder productieactiviteit, waar overwegend personen worden opgevangen die omwille van hun handicap of lichamelijke toestand, zorgenbehoevend zijn.

De vrijstelling geldt slechts indien de bedoelde rechtspersonen gedurende het volledige jaar voorafgaand aan het heffingsjaar uitsluitend huishoudelijke afvalwaters hebben geloosd en ze hebben gezuiverd of hebben laten zuiveren in een private waterzuiveringsinstallatie in eigen beheer of in gemeenschappelijk beheer :

- a) waarvan, in zoverre het gaat om een overeenkomstig titel I van het Vlarem als hinderlijk ingedeelde inrichting, de exploitatie is gemeld en/of vergund overeenkomstig de voorschriften van titel I van het Vlarem ;
- b) die gebouwd is en geëxploiteerd wordt volgens een code van goede praktijk.

De vrijstelling geldt niet voor waterzuiveringsinstallaties die werden aangelegd nadat de instelling reeds aansluitbaar was op een RWZI.

De heffingsplichtige die van bovenstaande vrijstelling wenst te genieten, dient op straffe van verval van het recht van vrijstelling uiterlijk binnen de drie maanden vanaf de verzending van het heffingsbiljet, of ingeval de heffingsplichtige een aangifte indient samen met de aangifte een schriftelijke aanvraag in te dienen bij de Maatschappij met de volgende bijlagen :

- a) in zoverre het gaat om een overeenkomstig titel I van het Vlarem als hinderlijk ingedeelde inrichting, een voor eensluidend verklaard afschrift van de melding of lopende vergunning

voor de exploitatie van de afvalwaterzuiveringsinstallatie ;

- b) een attest afgeleverd door de burgemeester, na verplicht advies van de afdeling Milieu-inspectie van Animal, waaruit blijkt dat de zuiveringsinstallatie is gebouwd en wordt geëxploiteerd volgens een code van goede praktijk, overeenkomstig de voorschriften van titel II van het Vlarem.

Het bedoelde attest heeft een geldigheidsduur van 5 jaar vanaf 1 januari van het jaar waarin de burgemeester het attest afleverde, tenzij de VMM beschikt over gegevens waaruit blijkt dat de zuiveringsinfrastructuur tijdens deze periode niet wordt uitgebraat volgens de code van goede praktijk of gewijzigd werd. Indien aan de VMM een attest werd bezorgd als bedoeld in het tweede lid, b), kan de VMM de heffingsplichtige ambtshalve vrijstellen van heffing zonder dat de heffingsplichtige een schriftelijke aanvraag indient. In voorkomend geval ontvangt de heffingsplichtige geen heffingsbiljet. Voor heffingsplichtigen die gedurende de geldigheidstermijn van het attest een heffingsbiljet hebben gekregen, wordt de vrijstelling enkel op schriftelijke aanvraag verleend. Daarin mag worden verwezen naar het eerder ingediende attest.

In afwijking van het eerste tot en met het derde lid, kan een vrijstelling van de heffing worden toegekend aan de heffingsplichtigen waarvan de woongelegenheid met een gecertificeerde zuiveringsinstallatie is uitgerust en onderhouden volgens de door de regering vastgestelde regels.

§ 8. De in § 6 bedoelde persoon kan de in § 6 bedoelde terugbetaling niet bekomen voor zijn aandeel van het waterverbruik waarvan de instelling bedoeld in § 7 werd vrijgesteld."

Artikel 23

Aan artikel 35quinquies van dezelfde wet worden volgende wijzigingen aangebracht.

1° aan § 4 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Indien de heffingsplichtige en de Maatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar monsternemingen hebben laten uitvoeren en de overeenkomstig § 1 vastgestelde N_1 -waarde berekend op basis van de resultaten van de Maatschappij 30 % hoger ligt dan de N_1 -waarde bepaald op grond van de resultaten van de

heffingsplichtige, worden de componenten N_1 , N_2 en N_3 bedoeld in § 1 uitsluitend berekend op basis van de resultaten van de Maatschappij.

In dit geval worden de kosten voor monsterneming en analyses die als basis dienen voor bedoelde heffing ten laste gelegd aan de heffingsplichtige." ;

2° aan artikel 35quinquies wordt een § 10 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 10 : Vanaf het heffingsjaar 2005 wordt Q_j als volgt bepaald :

Q_j : Het jaarvolume geloosd afvalwater (Q_j) is de gedurende het volledig kalenderjaar voorafgaand aan het heffingsjaar geloosde hoeveelheid afvalwater, uitgedrukt in m^3 , vastgesteld met behulp van een continu werkend debietmeetsysteem waarbij doorlopend het geloosde dagdebiet wordt gemeten en dagelijks geregistreerd volgens de door de regering vastgestelde regels. Bij ontstentenis van deze meting wordt Q_j vastgesteld als de som van het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar door de drinkwatermaatschappij geleverde drinkwater en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar ontvangen hoeveelheid oppervlaktewater, grondwater, hemelwater en ander water uitgedrukt in m^3 , verminderd met de hoeveelheid water gebruikt als koelwater voorzover dit koelwater niet samen met het afvalwater geloosd wordt.

De af te trekken hoeveelheid water gebruikt als koelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Indien de hoeveelheid gebruikt als koelwater niet is vastgesteld door middel van debietmeetapparatuur wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het geloosde volume vergund koelwater zoals bedoeld in § 1.

De opgenomen hoeveelheid grondwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het opgenomen grondwater niet kan aantonen met behulp van een verzegelde debietmeting met registratie wordt onweerlegbaar vermoed dat deze hoeveelheid gelijk is aan het grondwatervolume be-

paald overeenkomstig artikel 28quater, § 2, van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer met uitzondering van de bepaling onder 2°, a).

De opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Wanneer de hoeveelheid opgenomen oppervlaktewater niet vastgesteld is door middel van een verzegelde debietmeting met registratie wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het gecapteerde volume water dat de beheerder van de betrokken waterweg het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de vergoeding voor de vergunning voor de watervang in het kader van de wetgeving inzake het capteren van oppervlaktewater vastgesteld bij decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen, alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

Bij captaties uit onbevaarbare oppervlaktewatervan en captaties van minder dan $500 m^3$ per jaar wordt onweerlegbaar vermoed dat de opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater gelijk is aan :

de som van de nominale capaciteit van de pompen, uitgedrukt in m^3 per uur vermenigvuldigd met T : daarbij is

- voor seizoensgebonden irrigatie in open lucht voor land- en tuinbouw in hoofdactiviteit : $T = 200$;
- voor andere seizoensgebonden activiteiten of activiteiten van beperkte duur : $T = 10 \times$ het reële aantal dagen dat de oppervlaktewaterwinning in gebruik geweest is ;
- in de overige gevallen $T : 2000$.

Het overeenkomstig vorig lid berekende volume oppervlaktewater van meer dan $500 m^3$ wordt teruggebracht tot $500 m^3$.

Voor de toepassing van dit artikel wordt onder hemelwater verstaan, het hemelwater dat gebruikt wordt voor de activiteiten van de in bijlage vermelde sectoren en/of vervuild wordt en/of samen met het afvalwater geloosd wordt.

De ontvangen hoeveelheid hemelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar volume ontvangen hemelwater niet kan aantonen aan de hand van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt de hoeveelheid hemelwater gelijkgesteld aan 800 l/m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte tenzij de heffingsplichtige aan de hand van de gegevens afkomstig van het Koninklijk Meteorologisch Instituut, kan aantonen dat de neerslag kleiner is dan 800 l/m²."

- 3° aan artikel 35quinquies wordt een § 11 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 11. Indien de maatschappij onvergonde lozigen bewijst, zal de heffingsplichtige voor de jaren waarin de onregelmatigheden zich hebben voorgedaan, geen aanspraak meer kunnen maken op de berekening van de heffing volgens artikel 35quinquies.

De betreffende meet- en bemonsteringsresultaten worden onweerlegbaar vermoed onjuist te zijn en de heffing wordt herberekend overeenkomstig artikel 35septies en artikel 35terdecies § 2." ;

- 4° aan artikel 35 quinquies wordt een § 12 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 12. Wanneer geldige tegenanalyses zijn uitgevoerd conform de bepalingen van artikel 35quinquies van de wet en de in uitvoering hiervan genomen besluiten wordt voor de bepaling van de componenten N₁ , N₂ en N₃ bedoeld in § 1 op dagbasis per parameter het gemiddelde genomen van de resultaten van de analyses en tegenanalyses."

Artikel 24

- 1° in artikel 35septies van dezelfde wet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

"Onverminderd de toepassing van artikel 35quinquies, § 5, wordt bij het niet of onvolledig voorhanden zijn van de gegevens bedoeld in artikel 35quinquies, § 4, eerste alinea, de vuilvracht voor één of meer van de termen N₁, N₂ en N₃ als volgt berekend" ;

- 2° aan artikel 35septies wordt een § 2 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 2. Vanaf het heffingsjaar 2005 wordt Q als volgt berekend :

Q : Het waterverbruik berekend als de som van het door de drinkwatermaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar gefactureerd waterverbruik en van de gedurende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar op een andere wijze ontvangen hoeveelheid oppervlaktewater, grondwater, hemelwater en ander water, uitgedrukt in m³ ; ingeval de facturen het waterverbruik niet vermelden, wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de drinkwatermaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde tariefeenheden, inclusief de gratis geleverde tariefeenheden en anderzijds de deelfactor 2.37 (aangepast aan het ontwerp van programmadecreet).

De opgenomen hoeveelheid grondwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het opgenomen grondwater niet kan aantonen met behulp van een verzegelde debietmeting met registratie wordt onweerlegbaar vermoed dat deze hoeveelheid gelijk is aan het grondwatervolume bepaald overeenkomstig artikel 28quater, § 2, van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer met uitzondering van de bepaling onder 2°, a).

De opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Wanneer de heffingsplichtige het volume opgenomen oppervlaktewater niet kan aantonen op basis van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt deze hoeveelheid onweerlegbaar vermoed gelijk te zijn aan het gecapteerde volume water dat de beheerder van de betrokken waterweg het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de vergoeding voor de vergunning voor de watervang in het kader van de wetgeving inzake het capteren van oppervlaktewater vastgesteld bij decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische

bepalingen, alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

Bij captaties uit onbevaarbare oppervlaktewateren en captaties van minder dan 500 m³ per jaar wordt onweerlegbaar vermoed dat de opgenomen hoeveelheid oppervlaktewater gelijk is aan : de som van de nominale capaciteit van de pompen, uitgedrukt in m³ per uur vermenigvuldigd met T : daarbij is

- voor seizoensgebonden irrigatie in open lucht voor land- en tuinbouw in hoofdactiviteit : T = 200 ;
- voor andere seizoensgebonden activiteiten of activiteiten van beperkte duur : T = 10 x het reële aantal dagen dat de oppervlaktewaterwinning in gebruik geweest is ;
- in de overige gevallen T = 2000.

Het overeenkomstig vorig lid berekende volume oppervlaktewater van meer dan 500 m³, wordt teruggebracht tot 500 m³.

Voor de toepassing van dit artikel wordt onder hemelwater verstaan, het hemelwater dat gebruikt wordt voor de activiteiten van de in bijlage vermelde sectoren en/of vervuild wordt.

De ontvangen hoeveelheid hemelwater is gelijk aan het volume gemeten aan de hand van een continue debietmeting met registratie volgens de door de regering vastgestelde regels.

Indien de heffingsplichtige het in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar volume gebruikt of vervuild hemelwater niet kan aantonen aan de hand van een verzegelde debietmeting voorzien van registratie, wordt de hoeveelheid hemelwater gelijkgesteld aan 800 l/m² afspoelbare of vervuilde oppervlakte, tenzij de heffingsplichtige aan de hand van de gegevens afkomstig van het Koninklijk Meteorologisch Instituut kan aantonen dat de neerslag kleiner is dan 800 l/m².

Artikel 25

In artikel 35terdecies, § 2, van dezelfde wet wordt na het eerste lid volgende bepaling ingevoegd :

"Indien in een proces-verbaal van overtreding onvergunde lozingen zijn vastgesteld, wordt voor de jaren waarin de onregelmatigheden zich hebben

voorgedaan, de in vorige lid bedoelde termijn geschorst vanaf de datum van het proces-verbaal tot de datum waarop de Maatschappij kennis krijgt van de definitieve gerechtelijke beslissing."

HOOFDSTUK XVII

Onroerende voorheffing

Artikel 26

Artikel 255, eerste lid, van hetzelfde wetboek wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, vervangen door wat volgt :

"De onroerende voorheffing bedraagt 2,5 % van het kadastraal inkomen, zoals dit is vastgesteld op 1 januari van het aanslagjaar."

Artikel 27

In artikel 255, tweede lid, van hetzelfde wetboek worden, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, de woorden "0,8 pct." vervangen door de woorden "1,6 %".

Artikel 28

Artikel 255, tweede lid, van hetzelfde wetboek wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, aangevuld met volgende bepaling :

"Voor de huurwoningen behorende tot de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zelf of behorende tot de door haar erkende maatschappijen enerzijds en voor de woningen die door het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen in het kader van zijn operaties van huurhulp worden verhuurd anderzijds, wordt de onroerende voorheffing eveneens vastgesteld op 1,6 %."

Artikel 29

In artikel 257, § 1, 2°, vijfde alinea, van hetzelfde Wetboek worden, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, de woorden "decimale frankgedeelten" vervangen door de woorden "centgedeelten na de tweede decimaal".

Artikel 30

In hetzelfde wetboek wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, een artikel 260ter ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 260ter

Aan de belastingplichtige rechtspersoon wordt een belastingkrediet toegekend dat gelijk is aan het bedrag van de onroerende voorheffing, zoals bepaald in artikel 255.

Dit belastingkrediet komt volledig ten laste van het Vlaamse Gewest."

Artikel 31

Artikel 376, § 3, 2°, van hetzelfde wetboek wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, vervangen door wat volgt :

"2° van de verminderingen en vrijstellingen voortvloeiend uit de toepassing van de artikelen 88, 131 tot 135, 138, 139, 146 tot 156, 253, 7° en 8° en 257 voor zover het tot die verminderingen of vrijstellingen aanleiding gevend feit door de administratie werd vastgesteld of door de belastingsschuldige of door zijn echtgenoot op wiens goederen de aanslag wordt ingevorderd, aan de administratie werd bekendgemaakt binnen drie jaar vanaf 1 januari van het aanslagjaar waartoe de belasting behoort waarop die verminderingen of vrijstellingen moeten worden verleend."

Artikel 32

In artikel 434 van hetzelfde wetboek worden, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, de woorden "in artikel 433" vervangen door de woorden "naar gelang het geval, in artikel 433, §§ 1 of 2," en worden de woorden "en bij een ter post aangetekende brief" vervangen door de woorden "en bij een ter post aangetekende brief of door gebruikmaking van informatica- of telegeleidingstechnieken".

Artikel 33

Aan artikel 434 van hetzelfde wetboek wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en toepassingsmodaliteiten van dit artikel."

Artikel 34

Artikel 60 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 wordt opgeheven.

HOOFDSTUK XVIII

Schenkingsrechten

Artikel 35

Artikel 131 van het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 131

§ 1. Voor de schenkingen onder de levenden van onroerende goederen wordt over het bruto-aandeel van elk der begiftigden een evenredig recht geheven volgens het tarief in onderstaande tabellen aangeduid.

Hierin wordt vermeld :

onder a : het percentage dat toepasselijk is op het overeenstemmende gedeelte ;

onder b : het totale bedrag van de belasting over de voorgaande gedeelten.

TABEL I

Tarief in rechte lijn en tussen echtgenoten

Gedeelte van de schenking			
Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	- 12.500	3	-
12.500	- 25.000	4	375
25.000	- 50.000	5	875
50.000	- 100.000	7	2.125
100.000	- 150.000	10	5.625
150.000	- 200.000	14	10.625
200.000	- 250.000	18	17.625
250.000	- 500.000	24	26.625
Boven de	500.000	30	86.625

TABEL II

Tarief tussen broers en zusters

Gedeelte van de schenking			
Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	- 12.500	20	-
12.500	- 25.000	25	2.500
25.000	- 75.000	35	5.625
75.000	- 175.000	50	23.125
Boven de	175.000	65	73.125

TABEL III

Tarief tussen ooms of tantes en neven en nichten

Gedeelte van de schenking			
Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	- 12.500	25	-
12.500	- 25.000	30	3.125
25.000	- 75.000	40	6.875
75.000	- 175.000	55	26.875
Boven de	175.000	70	81.875

TABEL IV

Tarief tussen alle andere personen

Gedeelte van de schenking			
Van EUR	tot inbegrepen EUR	a t.h.	b EUR
0,01	- 12.500	30	-
12.500	- 25.000	35	3.750
25.000	- 75.000	50	8.125
75.000	- 175.000	65	33.125
Boven de	175.000	80	98.125

§ 2. Voor de schenkingen onder de levenden van roerende goederen wordt over het bruto-aandeel van elk der begiftigden een recht geheven van :

1° 3% voor schenkingen in de rechte lijn en tussen echtgenoten ;

2° 7% voor schenkingen aan andere personen.".

Artikel 36

Artikel 132 van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 132

Onder echtgenoten worden voor de toepassing van deze afdeling eveneens geacht begrepen te zijn :

1° de persoon die op de dag van de schenking , overeenkomstig de bepalingen van boek III, titel Vbis, van het Burgerlijk Wetboek met de schenker wettelijk samenwoont ;

of

2° de persoon of de personen die op de dag van de schenking ten minste één jaar ononderbroken met de schenker samenwonen en er een gemeenschappelijke huishouding mee voeren. Deze voorwaarden worden geacht ook vervuld te zijn indien het samenwonen en het voeren van een gemeenschappelijke huishouding met de schenker aansluitend op de bedoelde periode van één jaar tot op de dag van de schenking, ingevolge overmacht onmogelijk is geworden. Een uittreksel uit het bevolkingsregister houdt een weerlegbaar vermoeden in van ononderbro-

ken samenwoning en van het voeren van een gemeenschappelijke huishouding."

Artikel 37

In artikel 132 van hetzelfde wetboek wordt in de tweede alinea 3 ° vervangen door wat volgt :

" 3° wanneer het adoptief kind, vóór de leeftijd van eenentwintig jaar, gedurende drie achtereenvolgende jaren hoofdzakelijk van de adoptant, of van deze en zijn levenspartner samen, de hulp en verzorging heeft gekregen die kinderen normaal van hun ouders krijgen."

Artikel 38

Aan artikel 134 van hetzelfde wetboek wordt de volgende zin toegevoegd :

"In de mate dat de schenking betrekking heeft op onroerende goederen, wordt de last in hoofde van de derde als schenking belast volgens de in artikel 131, § 1, geldende tarieven."

Artikel 39

In de eerste zin van artikel 135 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "Het bedrag van het" en "recht" de woorden "bij artikel 131, § 1, vastgestelde" toegevoegd.

Artikel 40

In de laatste alinea van artikel 136 van hetzelfde wetboek wordt het woord "wettige" geschrapt.

Artikel 41

In artikel 137 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "schenking" en "toepasselijk tarief" en tussen de woorden "heffing op de schenkingen" en "welke reeds" de woorden "van onroerende goederen" toegevoegd.

Artikel 42

In artikel 138 van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de akten van schenking" en "vermelding" en tussen de woorden "één of meer schenkingen" en "zijn voorgekomen" de woorden "van onroerende goederen" toegevoegd.

Artikel 43

Artikel 139 van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 139

Benevens het ontdoken recht zijn de schenker en begiftigde een ondeelbare boete, gelijk aan dat recht verschuldigd bij een onjuiste opgave van :

hun graad van verwantschap

het tussen hen bestaan van een samenwoningsrelatie zoals bedoeld in artikel 132."

Artikel 44

Artikel 140 van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 140

De bij artikel 131 vastgestelde rechten worden gebracht op :

1° 5,5 pct. voor schenkingen aan

- a. provincies, gemeenten, provinciale en gemeentelijke openbare instellingen gelegen in het Vlaamse Gewest ;
- b. de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende maatschappijen ;
- c. de coöperatieve vennootschap "Vlaams Woningfonds van de grote gezinnen ;
- d. dienstverlenende en opdrachthoudende verenigingen zoals bedoeld in het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking ;

- 2° 7 pct. voor de schenkingen, inclusief inbrengen om niet, aan verenigingen zonder winstoogmerk, ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen, beroepsverenigingen en internationale verenigingen zonder winstoogmerk, aan de private stichtingen en stichtingen van openbaar nut ;
- 3° 100 euro voor de schenkingen, inclusief inbrengen om niet, gedaan aan stichtingen of rechtspersonen bedoeld in 2°, zo de schenker zelf een dezer stichtingen of rechtspersonen is ;
- 4° 1,10 pct. voor de schenkingen, inclusief inbrengen om niet, gedaan door de gemeenten aan de pensioenfondsen die zij onder de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk hebben opgericht in uitvoering van een door de voogdijoverheid goedgekeurd saneringsplan.

De verlagingen vermeld sub 2° en 3° zijn enkel toepasselijk op de Belgische rechtspersonen en op gelijkaardige rechtspersonen die opgericht zijn volgens en onderworpen zijn aan de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte, en die bovendien hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Europese Economische Ruimte hebben."

Artikel 45

In artikel 140bis, § 1, 2°, van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de schenking" en "van aandelen" de woorden "van de eigendom of het vruchtgebruik" toegevoegd.

In artikel 140bis, § 1, 3°, van hetzelfde wetboek worden tussen de woorden "de schenking" en "van vorderingen" de woorden "van de eigendom of het vruchtgebruik" toegevoegd.

Artikel 46

Het tweede lid van artikel 140bis, § 1, 2°, van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"De aandelen dienen minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering of van de totaliteit van de aandelen van de vennootschap te vertegenwoordigen."

Artikel 47

Artikel 140bis, § 1, 2°, derde lid, b), van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"de certificaten van aandelen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte, ter vertegenwoordiging van aandelen van de betreffende vennootschap, op voorwaarde dat de rechtspersoon de verplichting heeft om de dividenden en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

Artikel 48

In artikel 140bis, § 1, 3°, tweede lid, van hetzelfde wetboek wordt de tweede zin vervangen door wat volgt :

"onder vorderingen worden tevens begrepen de certificaten van vorderingen uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte, ter vertegenwoordiging van vorderingen op een dergelijke vennootschap, op voorwaarde dat de rechtspersoon de verplichting heeft om de interesten en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

Artikel 49

De derde en de vierde zin van artikel 140bis, § 2, van hetzelfde wetboek worden vervangen als volgt :

"In geval van een schenking als bedoeld in § 1, 2°, van dit artikel moet bovendien de notaris, in of onder aan de akte, naargelang het geval, bevestigen dat de geschonken aandelen hetzij minstens 10 % van de stemrechten in de algemene vergadering van de vennootschap vertegenwoordigen, hetzij minstens 10 % van de totaliteit van de aandelen van de vennootschap vertegenwoordigen. Die bevestiging door de notaris kan vervangen worden door een attest van een bedrijfsrevisor of accountant, dat aan de akte wordt gehecht."

Artikel 50

In artikel 140quater van hetzelfde wetboek wordt het derde lid vervangen door wat volgt :

"Van het niet langer vervuld zijn van een voorwaarde voor het behoud van het verlaagde recht moet de begiftigde kennis geven aan de ontvanger van het kantoor waar de schenkingsakte werd geregistreerd binnen vier maanden te rekenen van het tijdstip waarop de voorwaarde niet meer wordt vervuld.".

Artikel 51

In artikel 140quinquies van hetzelfde wetboek wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

"In geval het vervuld zijn van de voorwaarden voor het behoud van het verlaagde recht onvoldoende is aangetoond, worden de in het eerste lid van artikel 140quater bedoelde aanvullende rechten opeisbaar alsmede de wettelijke interessen te rekenen van de datum van de registratie van de schenking.".

HOOFDSTUK XIX

Successierechten

Artikel 52

Artikel 59 van het Wetboek van Successierechten wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 59

De rechten van successie en van overgang bij overlijden worden verlaagd :

1° tot 6,6 procent voor de legaten aan

- a. provincies, gemeenten, provinciale en gemeentelijke openbare instellingen in het Vlaamse Gewest ;
- b. de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende maatschappijen ;
- c. de coöperatieve vennootschap "Vlaams Woningfonds van de grote gezinnen" ;

- d. dienstverlenende en opdrachthoudende verenigingen zoals bedoeld in het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking ;

2° tot 8,80 pct. voor de legaten gedaan aan de verenigingen zonder winstoogmerk, ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen , beroepsverenigingen, internationale verenigingen zonder winstoogmerk, private stichtingen en stichtingen van openbaar nut.".

Artikel 53

Artikel 60 van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 60

De verlagingen bepaald in artikel 59, 2°, zijn enkel toepasselijk op de Belgische rechtspersonen en op gelijkaardige rechtspersonen die opgericht zijn volgens en onderworpen zijn aan de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte, en die bovendien hun statutaire zetel , hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Europese Economische Ruimte hebben.".

Artikel 54

Artikel 60bis, § 1, tweede lid, van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"Voor de berekening van de 50 procent wordt tevens rekening gehouden met de activa of de aandelen :

- die in het bezit zijn of waren van ascendenten of descendenten en hun echtgenoten, of van zijverwanten van de overledene tot en met de tweede graad en hun echtgenoten ;
- die in het bezit zijn van kinderen van vooroverleden broers en zusters van de overledene.".

Artikel 55

Artikel 60bis, § 4, van hetzelfde wetboek wordt vervangen door wat volgt :

"§ 4. Onder aandelen wordt tevens begrepen :

- maatschappelijke rechten in vennootschappen ;
- de certificaten van aandelen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte, ter vertegenwoordiging van aandelen van familiale vennootschappen die aan de gestelde voorwaarden voldoen en waarvan de rechtspersoon de verplichting heeft om de dividenden en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder.

Onder vorderingen wordt tevens begrepen :

De certificaten van vorderingen, uitgereikt door rechtspersonen met zetel in een van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte, ter vertegenwoordiging van vorderingen op familiale vennootschappen die aan de gestelde voorwaarden voldoen en waarvan de rechtspersoon de verplichting heeft om de intresten en andere vermogensvoordelen onmiddellijk en ten laatste binnen de maand door te storten aan de certificaathouder."

HOOFDSTUK XX

Leegstand van bedrijfsruimten

Artikel 56

Artikel 2, 2°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten wordt vervangen door wat volgt :

"2° Economische activiteit : iedere industriële, ambachtelijke, handels-, diensten-, landbouw- of tuinbouw-, opslag of administratieve activiteit."

Artikel 57

Artikel 27 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 27

§ 1. Voor het ontduiken van de heffing is een administratieve geldboete verschuldigd die gelijk is aan het dubbele van de ontdoken heffing.

§ 2. Indien blijkt dat de heffing ingevolge een beslissing tot ambtshalve ontheffing of ingevolge een beslissing bedoeld in artikel 26, § 6, niet verschuldigd is, zal eveneens de reeds ingekohierde administratieve geldboete wegens ontduiking van die heffing niet verschuldigd zijn.

Indien blijkt dat de heffing ingevolge een beslissing tot ambtshalve ontheffing of ingevolge een beslissing bedoeld in artikel 26, § 6, slechts gedeeltelijk verschuldigd is, is de administratieve geldboete wegens ontduiking gelijk aan het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing, en zal bijgevolg de eventueel reeds ingekohierde administratieve geldboete niet verschuldigd zijn voor het bedrag dat het dubbele van het verschuldigd gedeelte van de heffing overstijgt."

Artikel 58

In artikel 30 van hetzelfde decreet wordt de eerste zin vervangen door wat volgt :

"Als de heffing, intresten en administratieve geldboete niet voldaan worden, kunnen de met de invordering belaste ambtenaren een dwangbevel uitvaardigen."

Artikel 59

Artikel 32 van hetzelfde decreet wordt vervangen door hetgeen volgt :

"Artikel 32

§ 1. Tot zekerheid van de voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en de kosten heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de heffingsplichtige. Het kan een wettelijke hypotheek vestigen op alle goederen die daarvoor vatbaar zijn en in het Vlaamse Gewest gelegen zijn van de persoon op wiens naam de aanslag is ingekohierd.

§ 2. Het voorrecht bedoeld in § 1 neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in de artikelen 19 en 20 van de Hypotheekwet.

§ 3. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt.

§ 4. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van de ambtenaren, bedoeld in artikel 30.

§ 5. Artikel 19 van de Faillissementswet is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor de inschrijving is genomen voor en waarvan betekening aan de heffingsschuldige is gedaan voor het vonnis van faillietverklaring."

Artikel 60

Artikel 41 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 41

§ 1. Indien de krachtens artikelen 34, 36 en 38 toegestane opschortingen bij het verstrijken van de toegestane opschortingstermijnen niet resulteren in een beëindiging van de vernieuwing en/of de leegstand, is de opgeschorte heffing alsnog verschuldigd voor deze termijnen vermeerderd met de intresten.

§ 2. Indien de eigenaar aan wie een opschorting van de heffing krachtens artikelen 34, 36 of 38 is toegestaan, overgaat tot overdracht van het aan de heffing onderworpen goed, is de opgeschorte heffing, vermeerderd met de intresten, voor de termijn waarvoor de opschorting werd verkregen tot de datum van de authentieke akte van overdracht, alsnog verschuldigd.

§ 3. Indien de eigenaar aan wie een opschorting van de heffing krachtens artikel 40 is toegestaan, overgaat tot overdracht van het aan de heffing onderworpen goed, is de opgeschorte heffing, vermeerderd met de intresten, alsnog verschuldigd vanaf de datum van betekening met een aangetekende brief zoals vermeld onder artikel 12."

HOOFDSTUK XXI

Economisch ondersteuningsbeleid

Artikel 61

§ 1. Artikel 17 van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 17

De Vlaamse regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor extern(e) advies en studie onder de voorwaarden vermeld in de KMO-verordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten en aan natuurlijke personen voor extern(e) advies en studie onder de voorwaarden van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten."

§ 2. Artikel 18, § 2, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Diensten van permanente of periodieke aard van de onderneming en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven van de onderneming behoren, komen niet in aanmerking."

§ 3. Artikel 19 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 19

De Vlaamse regering kan voor studie en advies, tot maximaal 50 % steun verlenen aan ondernemingen en tot maximaal 75 % steun verlenen aan natuurlijke personen."

De Vlaamse regering bepaalt de verdere uitvoeringsmodaliteiten.

HOOFDSTUK XXII

VZW BAN Vlaanderen

Artikel 62

§ 1. De Vlaamse regering wordt gemachtigd toe te treden tot de VZW BAN Vlaanderen.

§ 2. Met haar toetreding tot deze VZW heeft de Vlaamse regering tot doel actief mee te werken aan de promotie van business angel financiering als financieringsinstrument voor kleinere ondernemingen die omwille van het risicovol karakter van de projecten of de hoge due diligence kost moeilijk of geen reguliere financieringsbronnen vinden.

HOOFDSTUK XXIII

Bedrijventerreinen

Artikel 63

§ 1. De Vlaamse regering kan voor algemeen nut onroerende goederen onteigenen voor het (her)aanleggen van bedrijventerreinen, van hun toegangswegen en van bijkomende infrastructuur.

§ 2. De Vlaamse regering kan de provincies, de gemeenten, de verenigingen van gemeenten, de Vlaamse openbare instellingen en andere publiekrechtelijke rechtspersonen die daartoe door de Vlaamse regering worden aangeduid, geval per geval machtigen om voor algemeen nut onroerende goederen te onteigenen voor het (her)aanleggen van bedrijventerreinen, van hun toegangswegen en van bijkomende infrastructuur.

§ 3. Het onteigeningsplan bevat naast de identiteit van de onteigenaar ook de omtrek van de te onteigenen goederen, met kadastrale vermelding van de sectie, de nummers, de grootte, de aard van de percelen en de namen van de eigenaars.

De wegen die de te onteigenen goederen doorkruisen en dienen opgeheven te worden, worden aan hun bestemming onttrokken en de erfdienstbaarheden die ze belasten en eveneens dienen opgeheven te worden, worden vervallen verklaard.

Het ontwerp van onteigeningsplan wordt op kosten van de onteigenaar onderworpen aan een vijftiendaags openbaar onderzoek. Vóór de aanvang

van dit onderzoek brengt de onteigenaar de eigenaars van de te onteigenen goederen op het adres van hun woonplaats ervan op de hoogte dat het ontwerpplan ter inzage ligt in het gemeentehuis.

§ 4. Voor de uitvoering van een goedgekeurd onteigeningsplan kunnen de bovenvermelde openbare rechtspersonen en de Vlaamse openbare instellingen zich in rechte laten vertegenwoordigen door de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 23 december 1986 houdende bevoegdverklaring van de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen tot het uitvoeren van bepaalde vermogensrechtelijke verrichtingen voor rekening van het Vlaamse Gewest en van de instellingen die ervan afhangen.

Doet de openbare rechtspersoon of de Vlaamse openbare instelling geen beroep op deze ambtenaren dan dient elk bod dat hij minnelijk of voor de rechtbank doet, onderworpen te worden aan hun visum. Dit visum wordt verleend binnen één maand na ontvangst van het dossier. Deze termijn kan ten hoogste met één maand verlengd worden op verzoek van de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen. Het visum wordt geacht verleend te zijn na verzuim tot verlenging van de eerste termijn of na het verstrijken van de tweede termijn.

Bij weigering van het visum wordt een gemotiveerd maximumbedrag megedeeld dat het bod van de openbare rechtspersoon mag bedragen.

§ 5. De onteigening gebeurt bij toepassing van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte.

Artikel 64

De gronden op bedrijventerreinen verworven bij toepassing van artikel 63 of (her)aangelegd met steun van het Vlaamse Gewest kunnen niet ter beschikking gesteld worden van de bedrijven dan voor economische doeleinden. Er kan geen einde gesteld worden aan deze gebruiksvoorwaarde dan met akkoord van de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid en onder zijn voorwaarden.

Artikel 65

De aktes, behoudens verkoopaktes, waarbij de gronden, die met steun van het Vlaamse Gewest (her)aangelegd werden of bij toepassing van artikel 63 werden verworven, ter beschikking gesteld worden van bedrijven, bevatten clausules die preciseren :

- 1° de economische bedrijvigheid die op de gronden zal uitgeoefend worden evenals alle andere gebruiksvoorwaarden ;
- 2° de termijn waarbinnen de gebruiker van het goed verplicht is het goed te bebouwen en/of het in exploitatie te nemen ;
- 3° de modaliteiten volgens dewelke voortijdig een einde gesteld wordt aan de akte van terbeschikkingstelling in geval het bedrijf de in 1° en 2° vermelde voorwaarden niet naleeft.

Nochtans kan op voorwaarde dat de openbare rechtspersoon of, in geval het privé-gronden betreft, de begunstigde van de steun van het Vlaamse Gewest, ermee instemt het terbeschikkinggestelde goed overgedragen worden aan derden-gebruikers ongeacht de vorm van terbeschikkingstelling voor zover de desbetreffende akte de hierboven vermelde clausules bevat.

Artikel 66

De aktes houdende verkoop aan bedrijven van de gronden die met tussenkomst van het Vlaamse Gewest (her)aangelegd werden of bij toepassing van artikel 63 werden verworven, bevatten clausules die preciseren :

- 1° de economische bedrijvigheid die op de gronden zal uitgeoefend worden evenals alle andere gebruiksvoorwaarden ;
- 2° de termijn waarbinnen de koper of andere gebruiker van het verkochte goed verplicht is het goed te bebouwen en/of het in exploitatie te nemen ;
- 3° de modaliteiten waaraan de grond kan teruggekocht worden in geval de koper de in 1° en 2° vermelde voorwaarden niet naleeft.

Nochtans kan, op voorwaarde dat de verkoper ermee instemt, het verkochte goed doorverkocht of op een andere manier ter beschikking gesteld worden aan derden-gebruikers voor zover de desbetreffende akte de hierboven vermelde clausules bevat.

Artikel 67

De terbeschikkingstelling aan bedrijven, inclusief verkoop, van de gronden op bedrijventerreinen verworven bij toepassing van artikel 63 of aangelegd met steun van het Vlaamse Gewest gebeurt aan marktvoorwaarden. Voor de openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen, vermeld in artikel 63, gebeurt dit aan de voorwaarden van de mededeling van de Europese Commissie (97/C 209/03) betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties.

De in artikel 63 vermelde openbare rechtspersonen en Vlaamse openbare instellingen kunnen voor de terbeschikkingstelling van de gronden aan bedrijven overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 23 december 1986 houdende bevoegdverklaring van de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen tot het uitvoeren van bepaalde vermogensrechtelijke verrichtingen voor rekening van het Vlaamse Gewest en van de instellingen die ervan afhangen een beroep doen op de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen om de desbetreffende akten te verlijden.

Doet de openbare rechtspersoon of de Vlaamse openbare instelling geen beroep op deze ambtenaren dan dient elke akte onderworpen te worden aan hun visum. Dit visum wordt verleend binnen één maand na ontvangst van het dossier. Deze termijn kan ten hoogste met één maand verlengd worden op verzoek van de ambtenaren van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen. Het visum wordt geacht verleend te zijn na verzuim tot verlenging van de eerste termijn of na het verstrijken van de tweede termijn.

Bij weigering van het visum worden op een gemotiveerde wijze de voorwaarden vastgesteld die voor het visum worden vereist.

Artikel 68

De Vlaamse regering kan nadere regels uitwerken voor de toepassing van de procedures vermeld in de artikelen 63, 64, 65, 66 en 67.

HOOFDSTUK XXIV

Opleidingscheques

Artikel 69

De Vlaamse regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor opleiding van werkkenden.

De Vlaamse regering bepaalt de uitvoeringsmodaliteiten.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt verstaan onder onderneming : "de natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, de vennootschappen die de rechtsvorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen, de verenigingen zonder winstoogmerk, de Europese economische samenwerkingsverbanden, en de economische samenwerkingsverbanden die beschikken over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest of zich ertoe verbinden in het Vlaamse Gewest een exploitatiezetel te vestigen".

HOOFDSTUK XXV

Infrastructuur niet-hoger onderwijs

Artikel 70

Artikel 169quinquies van het decreet van 21 december 1994 betreffende het onderwijs VI, ingevoegd bij decreet van 21 december 2001 en gewijzigd bij decreet van 20 december 2002, wordt als volgt gewijzigd :

1° in 1° worden tussen de woorden "29.773.000 euro" en de woorden "voor grote en kleine infrastructuurwerken" de woorden "voor het begrotingsjaar 2002 en 2003 en 26.435.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd ;

2° in 2° worden tussen de woorden "19.815.000 euro" en de woorden "voor het gesubsidieerd officieel onderwijs" de woorden "voor het be-

grotingsjaar 2002 en 2003 en 17.617.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd en worden tussen de woorden "83.206.000 euro" en de woorden "voor het gesubsidieerd vrij onderwijs" de woorden "voor het begrotingsjaar 2002 en 2003 en 73.976.000 euro voor het begrotingsjaar 2004" ingevoegd.

HOOFDSTUK XXVI

Volwassenenonderwijs

Artikel 71

Artikel 48 van het decreet van 2 maart 1999 tot regeling van een aantal aangelegenheden van het volwassenenonderwijs, gewijzigd bij decreet van 18 mei 1999 en van 13 juli 2001, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 48

§ 1. Het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren wordt per studiegebied of categorie per schooljaar berekend volgens de volgende formule :

$$\text{LTPsg/cat} = \frac{\text{LUCsg/cat}}{d}, \text{ waarbij :}$$

LTPsg/cat = het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van het betrokken studiegebied of categorie ;

LUCsg/cat = het aantal lesuren cursist voor het betrokken studiegebied of de betrokken categorie vanaf 1 februari van het vorig jaar tot en met 31 januari van het lopend jaar ;

d = een omkaderingscoëfficiënt begrepen tussen 5 en 17 die door de Vlaamse regering vastgelegd in functie van het betrokken studiegebied of de betrokken categorie.

§ 2. Het totaal aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van een centrum per schooljaar is de som van het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van alle door het betrokken centrum ingerichte studiegebieden of categorieën.

§ 3. Als in een studiegebied of categorie een opleiding, optie of afdeling wordt overgeschakeld naar modulair onderwijs dan is, éénmalig voor dat studiegebied of die categorie, gedurende de drie daar-

opvolgende schooljaren in dat studiegebied of die categorie het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren in geen geval kleiner dan het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren van het jaar vóór de omschakeling.

Het centrum kiest vrij of deze waarborgregeling ingaat vanaf het schooljaar van de omschakeling of vanaf het schooljaar volgend op de omschakeling. Het centrum deelt deze keuze mee aan het departement op het ogenblik van de omschakeling.

§ 4. Als centra nieuwe studiegebieden of categorieën inrichten, wordt het aantal LUCsg/cat voor dat schooljaar vermenigvuldigd met 2.

§ 5. Als een studiegebied wordt overgedragen van het ene centrum naar het andere zonder dat de betrokken centra een fusie aangaan, wordt voor het centrum dat het studiegebied verwerft het aantal leraarsuren voor dat studiegebied verhoogd als volgt :

1° het eerste jaar na de overdracht met 20 % ;

2° het tweedejaar na de overdracht met 10 %.

Als twee of meer centra fuseren, dan wordt het aantal leraarsuren de eerste drie jaar verhoogd met 1 % als de fusie ten minste 300.000 lesurencursist telt.

§ 6. Voor de toepassing van dit artikel worden de delingen telkens gemaakt tot en met de eerste decimaal. Het aantal financierbare of subsidieerbare leraarsuren dat op basis van die berekening verkregen wordt, wordt per centrum afgerond tot de hogere eenheid.

§ 7. Voor de toepassing van dit artikel worden binnen het studiegebied talen de richtgraden 1 en 2 en de richtgraden 3 en 4 als twee aparte studiegebieden beschouwd."

HOOFDSTUK XXVII

Hogescholen

Artikel 72

Artikel 178 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen, gewijzigd bij decreet van 19 april 1995, 18 mei 1999, 16 april 1996, 22 december 2000, 20 april 2001 en 20 december 2002 en bij

besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2001, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 1 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1. Het bedrag bestemd voor het hoger onderwijs verstrekt door de hogescholen is in het begrotingsjaar 2004 gelijk aan 527.915.584,59 euro.

Dit bedrag wordt in 2004 verhoogd met 3.818.000 euro, in 2005 met 5.602.000 euro en vanaf 2006 met 7.362.000 euro." ;

2° § 3 wordt vervangen door wat volgt :

§ 3. Het bedrag bedoeld in § 1 wordt in 2004 vermeerderd met 8.214.207,90 euro, in 2005 met 11.191.858,26 euro en in 2006 met 13.245.410,24 euro. Deze bedragen worden vanaf 2005 jaarlijks op volgende wijze aangepast :

$(0,8 \times BB \times Ln/L04) + (0,2 \times BB \times Cn/C04)$ waarbij :

1° BB gelijk is aan het basisbedrag voor het desbetreffende jaar ;

2° $Ln/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;

3° $Cn/C04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004."

Artikel 73

Artikel 184 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij decreet van 20 december 2002, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 1 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1. Vanaf 2005 worden de werkingsuitkeringen jaarlijks op de volgende wijze aangepast :

$0,8 \times (Ln/L04) + 0,2 \times (Cn/C04)$, waarbij :

$Ln/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en

de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;

Cn/C04 gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004." ;

2° in § 2 wordt het jaartal "2003" vervangen door het jaartal "2004".

Artikel 74

Artikel 195bis van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 19 december 1997, wordt als volgt gewijzigd :

1° § 4 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 4. Aan het fonds worden alle ontvangsten voortvloeiend uit de terugstorting van onverschuldigde salarissen en vergoedingen toegewezen, eveneens alle ontvangsten die voortvloeien uit het terugstorten van de 70 % van het bruto aanvangssalaris bedoeld in artikel 339quater en artikel 339quinquies." ;

2° § 5 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 5. Vanaf 1 september 1998 worden de personeelsleden bedoeld in artikel 318, voor het volume van de opdracht waarvoor zij op 1 januari 1998 verbonden waren aan de optie kinesithérapie, opgenomen in een apart personeelsbestand. Zij behouden hun statutaire toestand en blijven de salarisschaal genieten die hun op 1 januari 1998 was toegekend. Zij behouden hun statuut van personeelslid van de hogeschool waarvan zij personeelslid waren op 1 januari 1998." ;

3° er wordt een § 6 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 6. De in § 5 bedoelde personeelsleden blijven gedurende de academiejaren 1998-1999 tot en met 2001-2002 betaald op de werkingsuitkering van de betrokken hogescholen." ;

4° er wordt een § 7 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 7. Elke hogeschool die tijdens het academiejaar 1997-1998 de optie kinesithérapie organiseerde, ontvangt gedurende de in § 6 bedoelde periode een bijkomende toelage die gelijk is aan LK – LO, waarbij LK gelijk is aan de brutoloon-

kost van alle in § 1 bedoelde personeelsleden van de hogeschool ;

LO gelijk is aan de brutoloonkost van alle in § 1 bedoelde personeelsleden die de hogeschool tewerkstelt in de optie kinesithérapie in afbouw of in de opleiding kinesithérapie.

De hogeschool ontvangt een voorschot gelijk aan 50 % van het geraamde bedrag in het begin van het begrotingsjaar. Het saldo wordt uitbetaald na de betaling van het laatste maandsalaris van het betrokken begrotingsjaar." ;

5° er wordt een § 8 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 8. Vanaf het academiejaar 2002-2003 worden de in § 1 bedoelde personeelsleden die geen tewerkstelling hebben in de opleiding kinesithérapie, niet meer betaald ten laste van de werkingsuitkeringen van de hogeschool. De Vlaamse Gemeenschap betaalt deze personeelsleden centraal. Zij neemt hiervoor een bedrag op in de begroting, gelijk aan de brutoloonkost van deze personeelsleden verminderd met het geraamde bedrag bepaald in § 9." ;

6° er wordt een § 9 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 9. De rekenplichtige die de ontvangsten gedaan heeft, beschikt rechtstreeks over de kredieten van het fonds."

Artikel 75

Artikel 195ter van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1998, wordt opgeheven.

Artikel 76

Aan artikel 196 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij decreet van 22 december 1999, 22 december 2000 en 21 december 2001, wordt een § 4 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 4. In afwijking van § 3 bedragen de investeringsmiddelen voor het begrotingsjaar 2004 :

1° voor de Vlaamse Autonome hogescholen : 6.871.000 euro ;

2° voor de gesubsidieerde officiële hogescholen : 1.194.000 euro ;

3° voor de gesubsidieerde vrije hogescholen : 11.107.000 euro.".

Artikel 77

Opgeheven worden :

- 1° artikel 340ter van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998, 22 december 1999 en 21 december 2001 ;
- 2° artikel 340quater van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998 en 22 december 1999 ;
- 3° artikel 340quinquies van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 8 juli 1996 en gewijzigd bij decreet van 14 juli 1998 en 20 april 2001.

Artikel 78

Artikel 340sexies, § 1, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 22 december 1999 en gewijzigd bij decreet van 21 december 2001 en 5 juli 2002, wordt vervangen door wat volgt :

"§ 1. De Vlaamse regering kan in de vorm van een jaarlijkse toelage bijdragen in de financiering van de hogere instituten voor schone kunsten en van instellingen die excellente kunstopleidingen organiseren.

Het totale bedrag van de toelage wordt vastgesteld op 2.478.000 euro vanaf 1 januari 2004.

Dit bedrag wordt vanaf het begrotingsjaar 2005 jaarlijks op de volgende wijze aangepast :

$$0,8 \times (Ln/04) + (Cn/C04)$$

waarbij :

- $Ln/L04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 2004 ;
- $Cn/C04$ gelijk is aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op

het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 2004.".

Artikel 79

In het decreet van 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen wordt een artikel 158bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 158bis

De artikelen van Titel II hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2003.

In afwijking van het eerste lid heeft artikel 152 uitwerking met ingang van 1 oktober 2002, met uitzondering van 2°, dat in werking treedt op 1 januari 2004.".

HOOFDSTUK XXVIII

Universiteiten en aanverwante instellingen

Artikel 80

In artikel 130, § 5, 2°, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en vervangen bij het decreet van 4 april 2003, wordt de tabel met de bedragen onder 2004 het getal "14.096" vervangen door het getal "9.574".

Artikel 81

In artikel 136, § 2, 2°, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en vervangen bij het decreet van 4 april 2003, wordt de volgende wijziging aangebracht : in de tabel met de bedragen worden onder 2004 de woorden : "5.303", "1.606", "397", "25" en "104" vervangen door de woorden "3.109", "840", "292", "32" en "63".

Artikel 82

Artikel 140, § 1, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij het decreet van 7 december 2001 en gewijzigd bij het decreet van 4 april 2003, wordt als volgt gewijzigd :

1° in 2° wordt het jaartal "2004" geschrapt ;

2° er wordt een 3° toegevoegd, dat luidt als volgt :

"3° Voor het begrotingsjaar 2004 bedraagt het basisbedrag van de investeringskredieten voor de Universiteiten, uitgedrukt in duizend euro :

1. Katholieke Universiteit Leuven : 7.853
2. Vrije Universiteit Brussel : 2.582
3. Universiteit Antwerpen : 2.319
4. Limburgs Universitair Centrum : 505
5. Katholieke Universiteit Brussel : 120
6. Universiteit Gent : 5.472

Deze basisbedragen (prijsniveau 2001) worden geïndexeerd zoals vermeld in § 2. "

Artikel 83

Artikel 15 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende sommige instellingen van openbaar nut voor postinitieel onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en wetenschappelijke dienstverlening, zoals gewijzigd bij het decreet van 20 april 2001, het decreet van 7 december 2001, het decreet van 21 december 2001, het decreet van 14 februari 2003 en het decreet van 4 april 2003, wordt als volgt gewijzigd :

1° in § 2 worden de woorden "8.332.000 euro" vervangen door de woorden "8.319.000 euro" ;

2° aan § 4 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Voor het begrotingsjaar 2004 bedraagt de investeringssubsidie 446 duizend euro (prijsniveau 2001). "

HOOFDSTUK XXIX

Nascholing

Artikel 84

Aan het decreet van 16 april 1996 betreffende de lerarenopleiding en de nascholing wordt een artikel 44bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 44bis

Vanaf het begrotingsjaar 2004 stelt de Vlaamse Gemeenschap volgende middelen ter beschikking voor de nascholing :

- 1° scholen basisonderwijs : 4.214.000 ;
- 2° scholen secundair onderwijs : 5.949.000 ;
- 3° koepels : 1.487.000. "

HOOFDSTUK XXX

Wijziging van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor preventie en sanering inzake leefmilieu en natuur als gewestdienst met afzonderlijk beheer

Artikel 85

Aan artikel 3, 13°, van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer, gewijzigd bij decreet van 23 november 1994, wordt volgende zinsnede toegevoegd :

", en het aan het Vlaamse Gewest toegewezen gedeelte van de opbrengst van de federale regelgeving met betrekking tot de vleestaks".

HOOFDSTUK XXXI

Woonrecht Doel

Artikel 86

In afwijking van de bepalingen van Titel I, Hoofdstuk IV, afdeling 1, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten, worden kosteloos geregistreerd de akten houdende vestiging van een recht van bewoning op woningen die, in het kader van het tijdelijk bewoningsrecht ter garantie van de woonzekerheid en van de woonkwaliteit in Doel, eigendom zijn van de Maatschappij voor het haven-, grond- en industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied.

HOOFDSTUK XXXII

Domein van de wegen, de waterwegen en hun aanhorigheden, zeewering en de dijken

Artikel 87

In artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, wordt § 2 vervangen door wat volgt :

"§ 2. Het verkrijgen van een vergunning is onderworpen aan het betalen van een retributie, die bestaat uit vaste retributie en variabele retributie, tenzij de ingebruikneming van vaste en variabele retributie of van variabele retributie is vrijgesteld overeenkomstig artikel 43. De verschuldigde retributie kan eenmalig of periodiek worden geheven."

Artikel 88

In artikel 43, derde lid, van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, zoals gewijzigd door artikel 59 van het decreet van 5 juli 2002 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° tussen de woorden "vrijstellen van" en "variabele retributie" worden de woorden "vaste en" ingevoegd ;

2° in 1° worden de woorden "zonder winstoogmerk" geschrapt ;

3° er wordt een 4° toegevoegd, dat luidt als volgt :

"4° de toegangen tot woningen".

Artikel 89

In het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993 wordt een artikel 43bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 43bis

§ 1. De domeinbeheerder kan bij het verlenen van de vergunning voor het gebruik van een kaaimuur of aanlegplaats voor het laden of lossen van schepen aan de vergunninghouder per kalenderjaar en per strekkende meter kaaimuur een tonnageverplichting opleggen.

§ 2. De modaliteiten met betrekking tot de in § 1 vermelde tonnageverplichting worden vastgesteld door de domeinbeheerder en worden opgenomen in de bijzondere vergunningsvoorwaarden.

§ 3. 1° De domeinbeheerder kan van de vergunninghouder bij het niet-bereiken van de opgelegde tonnage per kalenderjaar een vergoeding per ontbrekende ton vorderen, zoals in de volgende tabel bepaald :

tonnage verhandeld in het afgelopen kalenderjaar bedraagt	verschuldigde vergoeding per ontbrekende ton
tot 25 % van de opgelegde tonnage	0,26 euro
meer dan 25 % en minder dan 50 % van de opgelegde tonnage	0,195 euro
meer dan 50 % en minder dan 75 % van de opgelegde tonnage	0,145 euro
meer dan 75 % en minder dan 100 % van de opgelegde tonnage	0,11 euro

2° Voor de kalenderjaren volgend op een kalenderjaar waarvoor de vergoeding zoals bepaald in 1 is verschuldigd, wordt de vergoeding per ontbrekende ton gevorderd zoals bepaald in de volgende tabel :

tonnage verhandeld in het afgelopen kalenderjaar bedraagt	verschuldigde vergoeding per ontbrekende ton
tot 25 % van de opgelegde tonnage	0,325 euro
meer dan 25 % en minder dan 50 % van de opgelegde tonnage	0,245 euro
meer dan 50 % en minder dan 75 % van de opgelegde tonnage	0,18 euro
meer dan 75 % en minder dan 100 % van de opgelegde tonnage	0,135 euro ;

3° De vergoeding bepaald in 1° en 2° wordt jaarlijks aangepast aan de schommelingen van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

§ 4. Het bevoegde personeel van de domeinbeheerder stelt binnen de zestig kalenderdagen na het verstrijken van het kalenderjaar de eventuele inbreuken op de verplicht te verhandelen tonnage vast.

§ 5. De domeinbeheerder vordert van de vergunninghouder bij aangetekende brief de in § 3 vermelde vergoeding binnen de 30 kalenderdagen na de vaststelling van de inbreuk op de tonnageverplichting.

De vordering vermeldt in bijzonder :

- de duidelijke identificatie van de vergunning en de daarin opgenomen tonnageverplichting ;
- de periode waarop de vordering betrekking heeft ;
- de berekening van de vergoeding overeenkomstig § 3 ;

- de mogelijkheid tot het indienen van een schriftelijk verweer volgens de in § 6 vermelde procedure.

§ 6. De vergunninghouder kan bij de domeinbeheerder binnen de 30 kalenderdagen na verzending van de in § 5 vermelde vordering bij aangetekende brief zijn schriftelijk verweer indienen tegen de opgelegde vergoeding.

De domeinbeheerder brengt binnen de 30 kalenderdagen na het indienen van het verweer de vergunninghouder bij aangetekende brief in kennis van de genomen beslissing. Als de domeinbeheerder binnen deze termijn zijn beslissing niet aan de vergunninghouder heeft meegedeeld, wordt het verweer als ingewilligd beschouwd.

§ 7. De in gebreke gebleven vergunninghouder dient de in § 5 vermelde vergoeding binnen de 30 dagen na het verzenden van de vordering aan de domeinbeheerder te betalen, tenzij hij binnen diezelfde termijn zijn schriftelijk verweer conform § 6 kenbaar maakt. In dat geval dient de vergunninghouder te betalen binnen 30 dagen na het verzenden van de definitieve beslissing van de domeinbeheerder, voorzover zijn verweer door de domeinbeheerder niet of slechts gedeeltelijk werd aanvaard.".

HOOFDSTUK XXXIII

Energiefonds

Artikel 90

In artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000 wordt § 7, gewijzigd bij het decreet van 21 december 2001, vervangen door wat volgt :

"§ 7. De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 1, wordt gestort in de Vlaamse middelenbegroting.

De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 2, wordt gestort in het Fonds Hernieuwbare Energiebronnen, bedoeld in artikel 26."

De opbrengst van de administratieve geldboeten, vermeld in § 2bis en § 2ter, wordt gestort in het Energiefonds, bedoeld in artikel 20."

HOOFDSTUK XXXIV

Beroepsopleiding

Artikel 91

Binnen de perken van de beschikbare begrotingskredieten voorziet de Vlaamse regering in een steunregeling inzake loopbaandienstverlening ten voordele van werknemers.

Als werknemers worden beschouwd de personen die tewerkgesteld zijn in de private of de publieke sector, krachtens een arbeidsovereenkomst of die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichtten onder het gezag van een ander persoon, alsook de personen die aangesloten zijn bij het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekering van Zelfstandigen of bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

Onder loopbaandienstverlening wordt verstaan de dienstverlening op grond van individuele contacten tussen de werknemer en de loopbaandienstverlener, al dan niet aangevuld met collectieve sessies, die volgende stappen omvat :

- a) een intake waarin de interesse en de behoefte aan loopbaandienstverlening wordt afgetoetst en waarin tevens de mogelijkheid wordt voorzien om korte maar sluitende adviezen te verschaffen ;
- b) een diagnose waarbij een coherent inzicht in competenties, motivaties en verwachtingen wordt verzameld ;
- c) de opstelling van een persoonlijk actieplan met een loopbaanpad, al dan niet gekoppeld aan opleidingsadviezen ;
- d) de evolutie en de toestand van de werknemer op het einde van de loopbaandienstverlening wordt aan het persoonlijk actieplan getoetst tijdens een afsluitend gesprek.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere voorwaarden en regels in verband met het toepassingsgebied, de aard en de inhoud van de loopbaandienstverlening, de criteria en de procedure tot erkenning en subsidiëring van centra inzake loopbaandienstverlening, het toezicht en de controle.

HOOFDSTUK XXXV

Slotbepalingen

Artikel 92

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2004 met uitzondering van :

1° artikel 10 treedt in werking met ingang van 19 januari 2002 ;

2° artikel 83, 1°, treedt in werking met ingang van 1 januari 2003 ;

3° artikel 86 treedt in werking op de dag van publicatie in het Belgisch Staatsblad ;

4° de Vlaamse regering is gemachtigd om de datum van inwerkingtreding van artikel 18 te bepalen.

Brussel, 7 november 2003.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Werkgelegenheid
en Toerisme,*

Renaat LANDUYT

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

*De Vlaamse minister van Financiën en Begroting,
Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen
en Technologische Innovatie,*

Dirk VAN MECHELEN

*De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd
en Ambtenarenzaken,*

Paul VAN GREMBERGEN

*De Vlaamse minister van Mobiliteit,
Openbare Werken en Energie,*

Gilbert BOSSUYT

*De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en
Ontwikkelingssamenwerking,*

Ludo SANNEN

*De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid
en Gelijke Kansen,*

Adelheid BYTTEBIER

*De Vlaamse minister van Economie,
Buitenlands Beleid en E-government,*

Patricia CEYSENS

De Vlaamse minister van Wonen, Media en Sport,

Marino KEULEN
